

کامیاب مسلمان

لیکوال

الحاج مولوی عصمت اللہ عزام

(مدرسہ العلوم الشرعیہ کوئٹہ)

Ketabton.com

کامیاب مسلمان

لیکوال

الحاج مولوي عصمت الله عزام

(مدرس مدرسه العلوم الشرعية کوئٹہ)

د کتاب لنډه پېژندنه :

د کتاب نوم :

کامیاب مسلمان

لیکوال :

الحاج مولوي عصمت الله عزام

د چاپ کال :

۱۴۴۰، ۱۳۹۷، ۲۰۱۹

د چاپ ټول حقوق د لیکوال سره محفوظ دي .

شمبره	د کتاب سر لیکونه	صفحه
۱	د الحاج مولوي عبد الحنان الديوبندي تقرير	۹
۲	سريزه	۱۱
۳	د گناهونو د مغفرت او بخښني اسباب	۱۲
۴	۱ : توحيد او له شرک څخه ځان ساتل :	۱۲
۵	۲ : استغفار او توبه :	۱۵
۶	۳ : ښه کارونه :	۱۶
۷	۴ : له لويو گناهونو ځان ساتل :	۲۰
۸	۵ : د الله پاک د مخلوق سره ښېگڼه کول :	۲۱
۹	۶ : مصيبتونه او کړاوونه :	۲۲
۱۰	۷ : دعاگاني کول :	۲۴
۱۱	۸ : د مرگ په وخت کې او ترې وروسته تکليفونه:	۲۵
۱۲	۹ : د نبي - عليه السلام - شفاعت :	۲۵
۱۳	۱۰ : د الله پاک رحمت	۲۶
۱۴	د پېغمبرانو - عليهم السلام - د راتگ ضرورت	۲۷
۱۵	نبي - عليه السلام - په څرنگه وخت کې راغی ؟	۳۱
۱۶	له دنيوي عذابو د خوندي کېدو اسباب	۳۸
۱۷	۱ : د نبي - عليه السلام - وجود په يوه ځای کې .	۳۹
۱۸	۲ : د نبي عليه السلام سره محبت :	۴۰
۱۹	۳ : توبه او استغفار	۴۰

۲۰	۴ : له عذابہ د خلاصون بل سبب ایمان دی .	۴۲
۲۱	۵ : بل سبب یې شکر دی .	۴۲
۲۲	۶ : الله پاک ته تضرع او عاجزي کول .	۴۲
۲۳	۷ : دُعَاګاني کول :	۴۳
۲۴	۸ : تقوی او پرهېزګاري :	۴۴
۲۵	۹ : استقامت	۴۵
۲۶	۱۰ : له طُغیان څخه ځان ساتل :	۴۵
۲۷	۱۱ : ظالمانو ته له مائلېدو ځان ساتل :	۴۵
۲۸	۱۲ : د لمانځه پابندي کول :	۴۵
۲۹	۱۳ : صبر :	۴۵
۳۰	۱۴ : د ښو په لور بلنه او له بدو منع کول :	۴۵
۳۱	۱۵ : د عذاب د دفع کېدو خاص سبب	۴۹
۳۲	مرګ باید په یاد ولرو	۵۲
۳۳	هغه کارونه چې اسلام پرې ولاړ دی	۵۶
۳۴	د یوه او بل سره د مرستې اهمیت	۵۸
۳۵	پر انسان راتلونکې حالات او د ده مسئولیتونه	۶۳
۳۶	پنځه خبرې چې انسان برې ته رسوي .	۶۸
۳۷	د عرش د سیوري وړ کسان	۷۰
۳۸	له بدو کارو د مخنیوي اهمیت	۷۶
۳۹	د خاتمي د سمون اهمیت	۸۲
۴۰	د خاتمي د سمون اسباب	۸۸

۸۸	۱ : سیدالاستغفار :	۴۱
۹۱	۲ : استقامت	۴۲
۹۳	استقامت څه ته وايي ؟	۴۳
۹۵	۳ : تقوی :	۴۴
۹۵	۴ : تر اوداسه وروسته وروستنی دُعاء لوستل دي :	۴۵
۹۷	۵ : د خاتمي د سمېدلو پنځم سبب دا دُعاء کول دي :	۴۶
۹۸	۶ : د خوب دُعاء	۴۷
۹۹	۷ : د آذان ځواب	۴۸
۱۰۰	۸ : د آذان دُعاء لوستل :	۴۹
۱۰۱	۹ : دا لاندینی دُعاء لوستل :	۵۰
۱۰۳	۱۰ ، ۱۱ : لاندینی دُعاء لوستل :	۵۱
۱۰۳	۱۲ : لاندینی کارونه کول :	۵۲
۱۰۵	۱۳ : د مسلمان په غیاب کې دفاع :	۵۳
۱۰۶	۱۴ : د الله په کتاب او په نبوي طریقو عمل کول :	۵۴
۱۰۶	۱۵ : پنځه لمونځونه په خپل وخت سره ادا کول :	۵۵
۱۰۶	۱۶ : صدقې او خیراتونه :	۵۶
۱۰۷	۱۷ : پر الله پاک ښه گومان ساتل :	۵۷
۱۰۷	۱۸ : توبه ایستل :	۵۸
۱۰۸	۱۹ : د مرگ یادول او د امیدونو لنډول .	۵۹
۱۰۸	۲۰ : پر عبادتونو همېشوالی کول	۶۰

۵۹	۲۱ : د خاتمې له خرابوونکو کارو ځان ساتل .	۱۰۸
۶۰	د انسان په بدن کې د زړه رول او اهمیت	۱۰۹
۶۱	د زړه د کلکوالي اثر او نتیجه	۱۱۷
۶۲	د زړه د کلکوالي علاجه	۱۱۹
۶۳	زړه ولي کلکېږي ؟	۱۲۲
۶۴	عبادت يعني څه؟	۱۲۵
۶۵	عبادت د چا لپاره ؟	۱۲۶
۶۶	عبادت به څنگه کوي ؟	۱۲۷
۶۷	عبادت بايد په څنگه حال کې وشي؟	۱۳۰
۶۸	حسد او کینه	۱۳۲
۶۹	د حسد ختمولو طريقه	۱۳۸
۷۰	حلال او حرام مال يو امتحان دی	۱۳۹
۷۱	د امر بالمعروف او نهی عن المنکر اهمیت	۱۴۲
۷۲	خپل ژوند بايد څنگه تېر کړو ؟	۱۴۶
۷۳	د ګاونډي د حقوقو بيان	۱۵۲
۷۴	د شيطان د راتلو لاري	۱۵۷
۷۵	بدعت څه ته وايي ؟	۱۶۲
۷۶	غيبت ولي حرام دی ؟	۱۶۳
۷۷	غيبت يعني څه ؟	۱۶۵
۷۸	غيبت په څه سره کېږي ؟	۱۶۶
۷۹	غيبت څه کوي ؟	۱۶۶

۱۶۷	ولي خلك غيبت كوي ؟	۸۰
۱۷۰	د شرک تعريف او گناه	۸۱
۱۷۱	شرک خومره خطرناکه گناه ده؟	۸۲
۱۷۷	نبي - عليه السلام - د څه لپاره راغلی دی ؟	۸۳
۱۸۰	پر بندگانو د الله پاک حق	۸۴
۱۸۳	بنده څنگه پر الله پاک حق لري ؟	۸۵
۱۸۶	د نبي عليه السلام سره د محبت اسباب	۸۶
۱۹۳	آيا ايمان له چا نه ځي ؟	۸۷
۱۹۷	د مسلمانانو سره د دوستۍ اهميت	۸۸
۲۰۱	د الله لپاره مينه څرنگه وي ؟	۸۹
۲۰۱	دا صفت به څنگه په ځان کې راولو ؟	۹۰
۲۰۲	د مسلمان سره دوستي څنگه پيدا کېږي ؟	۹۱
۲۰۵	د هدايت دوه سلسلې	۹۲
۲۰۸	څنگه له فتنو څخه خوندي کېدی شو ؟	۹۳
۲۱۳	کوم علم فضيلت لري ؟	۹۴
۲۱۸	اسلام د خواخوږۍ دين دی	۹۵
۲۲۲	احسان په دوه قسمه دی	۹۶
۲۲۵	د نبي عليه السلام د دعوت پايله	۹۷
۲۲۹	د تقوی او پرهېزگاری فائدي	۹۸
۲۳۷	د قرآن کریم د تلاوت فضيلت	۹۹
۲۳۸	د قرآن کریم د تلاوت آداب	۱۰۰

۲۴۰	ستري او تبا ه کوونکې گناوي	۱۰۱
۲۴۴	د گناهونو دنيوي او اخروي زيانونه	۱۰۲
۲۴۹	د گناه د پېژندلو نېنه	۱۰۳
۲۵۵	د نبي اکرم - صلى الله عليه و سلم - خصوصيات	۱۰۴
۲۶۰	د نبي - عليه السلام - د امت خصوصيات	۱۰۵
۲۶۵	په اسلام کې د شرم او حياء ارزښت	۱۰۶
۲۷۰	حياء سراسر خير او ښه کار دی	۱۰۷
۲۷۵	په اسلام او ټولنه کې د نشيې توکو زيانونه	۱۰۸
۲۸۴	په اسلام کې د علم اهميت او ارزښت	۱۰۹
۲۹۱	د علم گټي او برکتونه	۱۱۰
۲۹۳	د زيات علم د غوښتنې الهي فرمان .	۱۱۱
۲۹۴	د نبي اکرم - ﷺ - د بعثت ستر مقصدونه	۱۱۲
۲۹۵	علم د ټولو مرضونو علاج دی :	۱۱۳
۲۹۷	تجارت بايد څنگه وشي ؟	۱۱۴
۳۰۰	امت ته د نبي - عليه السلام - وصيت	۱۱۵
۳۰۳	پای	۱۱۶
۳۰۴	د ليکوال نور آثار	۱۱۷

د تفسیر دیوبندي او فتاوی رحمانیه د لیکوال ، د پیاوړي دیني عالم

الحاج مولوي عبد الحنان ديوبندي صاحب تقرير

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وكفى والصلاة والسلام على من لا نبي بعده وعلى آله وصحبه اجمعين.
امابعد : عزتمندو دوستونكو او د قدر ور مسلمانانو وروڼو ! الله تعالى په
هر څه باندي ښه پوه او پر هر څه باندي ښه قدرت لرونکی ذات دی .
دلیل د دواړو دعوو د قرآن کریم قطعي نصوص دي : وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا (النساء ۳۹) اَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (البقرة: ۱۰۶)

هغه اشخاص هم الله عزوجل پېژني چې په خپل قول، فعل، عمل کښي
يې د الله عزوجل رضا مطلوب او مقصود وي او الله في الله يې خپلي
سعي او کوشش ته ادامه ور کړې وي او د دې برعکس هغه اشخاص
هم الله عزوجل ته معلوم دي چې د اقوالو او افعالو رخ يې د دنيا
شهرت، نام ونمود، سمعة او رياء وي ، د هر شخص سره الله عزوجل د
هغه د نيت او مقصود مطابقه معامله کوي .

د اتمي صدی او پېړۍ نامتو او جيد مفتي عالم دين علامه اسماعيل ابن
عمر ابن کثير - رحمه الله - فرمايي : وهو عليم بنياتهم الصالحة
والفاسدة، وعليم بمن يستحق التوفيق منهم فيوقفه ويلهمه رشد
ويقضيه لعمل صالح يرضى به عنه، وبمن يستحق الخذلان والطرده عن
جنابه الأعظم الإلهي، الخ (مختصر تفسير ابن کثير ج ۱ ص ۳۹۲
بيروت)

د همدغه موفقينو او نېکانو بنده گانو څخه زموږ محترم او مکرم د
علمي سفر ملگری او دوست مولوي عصمت الله عزام صاحب دی، د

کوم چې دا اوله لیکنه نه ده، محترم موصوف تر دې مخکې د مسلمانانو ټولنې ته عموماً او د پښتو معاشري ته خصوصاً په خپل فصیح او خلاص قلم سره مختلف او ډول ډول دیني، علمي او اسلامي تالیفات او مقالات وړاندې کړي دي .

د همدغه کړيو څخه یوه همدغه نوې تحفه ده د : (کامیاب مسلمان) په نامه سره محترم موصوف ماشاء الله دومره محنت کړی دی، که چېرې یو شخص دغه کتاب اول تر آخره مطالعه کړي، دا خبره په خپل فکر د حقیقت څخه لیري نه بولم چې دا به د دغه لوستونکي شخص لپاره یو خاموش مرشد او لارښود وگرځي .

الله عزوجل دي د مولوي صاحب دغه سعی او کوشښ پر خپل عالي او لوړ حضور قبول کړي او په آینده کښي دي الله عزوجل موږ او تاسي ټول د محترم موصوف د نورو علمي، دیني او اسلامي خدمتونو او لارښوونو څخه مستفید وگرځوي . (و یرحم الله عبداً قال آمینا)

الراقم عبدالحنان الديوبندی خادماً للطلبة والاساتذة في المدرسة الإسلامية العربية المسجد الجامع الرحمانی، هلمند بلده لشکرکاه شهید غلطان.

(ذی الحجة: ۱۲۲۸/۱۳۹۶، سنبله) (ستمبر: ۲۰۱۸/۹/۱۴)

سریزه

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ مُحَمَّدٌ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ: أما بعد: فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم بسم الله الرحمن الرحيم. قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (1) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ (2) وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ (3) وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ (4) صدق الله العظيم.

الله تعالى موږ او تاسو عبث او بې مقصده نه يو پيدا کړي او نه يې آزاد پريښي يو، بلکې د خپل معرفت او عبادت لپاره يې پيدا کړي يو .
 موږ بايد الله تعالى وپېژنو او د هغه د راضي کولو په لټه کې و اوسو .
 د دې لپاره يې خپل مقدس کتاب رالېږلی او په هغه کې يې د الله پاک د توحيد او طاعت امر کړی دی .
 همدا راز يې پېغمبران دُنيا ته رالېږلي دي چې هغوی منونکو ته زېږی ور کوی او نامنوني يې له عذاب څخه وپېرول .
 دا د دې لپاره چې د خلکو لپاره عذر او پلمه پاته نه شي .
 نو له دې امله بايد موږ او تاسو کونښن وکړو چې د خپل عمر تر تېرېدو وړاندي داسي څه وکړو د کوم څه مسئوليت چې لرو .
 دا دُنيا په حقيقت کې د امتحان ځای دی، په دې کې کامياب هغه څوک دی څوک چې د الله پاک له عذاب څخه خلاص شو او جنت ته داخل شو .

دا کتاب چې ستاسو په لاس کې دی، د همدې موضوع په اړه دی چې په کومو کارو سره انسان کامیاب جوړېږي .

ځکه یوازې کلمه ویل نه ده کافي، بلکې د دې سره باید نور څه هم وکړو .

د دې کتاب په لوستو سره به ان شاء الله تعالی ډېر داسې کارونه در ته معلوم شي چې د انسان په بریالیتوب کې اړین او اغېزمن دي .

د دې کتاب یوه مهمه ځانګړتیا ده چې په دې کتاب کې یوازې د کتاب اوږدولو او لیکلو ته پام نه دی شوی، بلکې اصلي او مهم ټکی پکې دا دی چې په دې کتاب کې د صحیح او مستندو احادیثو پر بیان اکتفاء شوې او ان شاء الله تعالی د بې بنسټو او ضعیفو خبرو له لیکلو څخه پوره ډډه شوې ده .

د دې کتاب د لیکلو ضرورت مو هم یو له دې امله محسوس کړی، چې محترم لوستونکو ته خبره په کره او صحیح دلائلو سره بیان شي او ور سره داسې جالب او مفید مضامین وړاندي شي چې په عملي کولو کې یې ان شاء الله تعالی د لوستونکو لپاره د دنیا او آخرت د دواړو کامیابي نغښتې ده . و الله المستعان و علیه التکلان

د گناهونو د مغفرت او بخښني اسباب

د مسلمان لپاره د خوشحالي خبره دا ده چې الله - جل جلاله- د دوی سره په خپل سپېڅلي کتاب او د رښتیني پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - په ژبه د مغفرت او بخښني وعده کړې ده .

همدا راز د ځینو کارو له امله ور ته نه یوازې دا چې لوی لوی ثوابونه ور کوي، بلکې گناوي یې هم ور بخښي .

له انسان څخه گناوي کېږي او هر انسان دې ته اړ دی چې باید د خپلو گناهونو د بخښل کېدو لپاره په ژوند کې هڅي وکړي او داسې کارونه وکړي، چې په هغوسره د انسان گناهونه بخښل کېږي ځکه د مزدورۍ، کاروبار او کرهڼي ځای همدا ژوند دی .

په دې هکله غواړم چې په مختصره توګه هغه کارونه او اسباب دلته ولیکم چې له امله یې الله تعالی بندګانو ته د دوی تر تېروتنو او سرغړونو ور تېرېږي .

د دغو کارونو په تر سره کولو کې باید هر څوک کوښښ وکړي، څو الله پاک مو خطاوي را معاف کړي .

۱ : توحید او له شرکه ځان ساتل :

د گناهونو د مغفرت او بخښني لپاره تر ټولو عمده او لومړنی سبب توحید دی .

که دا سبب په چا کې موجود نه وو، هغه ته بخښنه نشته او که په چا کې موجود شو، د مغفرت تر ټولو ستر سبب ئې حاصل کړی دی .

الله - جل جلاله - فرمائي: الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ. (الأنعام: ٨٢)

ژباړه : هغو کسانو چې ايمان راوړی او خپل ايمان يې د ظلم (شرک) سره نه دی ګډکړی، د همدوی لپاره (په آخرت کې) امن دی او دوی (په دنيا کې) په سمه لار روان دي !!

په بل ځای کې فرمائي : إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا (النساء: ٣٨).

ژباړه : يقيناً الله دا نه بخښي چې د ده سره شرک وشي او له دې پرته (نور ګناهونه) چا ته چې وغواړي، بخښي يې او څوک چې د الله سره شرک وکړي، نو بې شکه چې هغه لوی درواغ جوړ کړل !!

په دې مبارک آيت کې الله پاک فرمائي : چې څوک د الله سره په داسي حال کې ملاقات وکړي چې شرک يې ور سره کړی وي، نو بخښنه نه ور ته کوي او تر شرک ښکته نوري ګناوي چا ته چې يې بخښل وغواړي، ور بخښي يې .

که د توحيد سره د چا دومره ګناوي وي، چې ټوله زمکه ترې ډکېږي، بيا هم اميد شته چې الله پاک دي تر ټولو ور تېر شي .

که يې بخښنه ور تهو نه کړه، عذاب ته به يې داخل کړي، خو پايله به يې دا وي چې په جهنم کې به د تل لپاره نه اوسي، بلکې د سزا تر تېرولو وروسته به ترې وزي او جنت ته به ځي .

۲ : استغفار او توبه : (له الله پاک څخه بخښنه غوښتل)

په دې سره الله پاک گناهونه بخښي . الله تعالى فرمايي : **وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ** (آل عمران: ۱۳۵)

ژباړه : او هغوی چې کله څه لویه گناه او یا پر ځانو ظلم وکړي، نو الله یاد کړي او د خپلو گناهونو بخښنه وغواړي او له الله نه پرته څوک دی چې گناه بخښلی شي ؟ او (هغوی) په خپلو کړیو (گناهونو) ټینګار هم نه کوي، کله چې دوی پوهېږي !!

الله پاک په دې آیت مبارک کې د جنتیانو دا صفت بیان کړی، چې دوی داسې څوک دي چې کله ترې گناه وشي، ور پسي توبه باسي .
الله پاک دغو کسانو ته په ور پسي آیت کې د مغفرت زېږی ور کړی دی .

په بل ځای کې الله پاک د نوح - علیه السلام - خبره چې خپل قوم ته یې کړې وه، یاده کړې، فرمايي : **فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا** (سورة نوح: ۱۰).

ژباړه : نو ما ور ته وویل : چې له خپل رب څخه مو بخښنه وغواړئ !
یقیناً هغه ډېر بخښونکی دی !!

په بل ځای کې الله پاک فرمايي : **وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا** (النساء: ۱۱۰)

ژباړه : او چا چې بدې وکړه او یا پر خپل ځان ظلم وکړي، بیا له الله پاک نه بخښنه وغواړي، نو الله به بخښونکی مهربان ومومي !!

په دې آيت مبارک کې الله پاک د خپلې مهربانۍ په هکله خبر ور کړی چې څوک هغه ته له هرې گناه توبه وباسي، قبلوي يې .

په دې هکله احاديث ډېر زيات راغلي دي، چې موږ ترې يو دلته ذکر کوو :

عَنْ أَبِي مُوسَى عَنِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - قَالَ : إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَبْسُطُ يَدَهُ بِاللَّيْلِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ النَّهَارِ وَيَبْسُطُ يَدَهُ بِالنَّهَارِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ اللَّيْلِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا . (رواه مسلم ص: ۳۵۸ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت ابوموسی اشعري- رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله- صلی الله علیه وسلم- وفرمایل : الله تعالی (بلاکيف) خپل لاس د شپې اوږدوي، (غزوي) څو د ورځې بدي کوونکی توبه اوباسي او د ورځې خپل لاس (بلا کيف) اوږدوي، څو د شپې بدي کوونکی توبه اوباسي، تر هغه چې لمر له مغربه راخېږي !!

يعني که څوک د شپې توبه باسي او که د ورځې په هر وخت کې يې الله پاک توبه قبلوي، تر هغه چې لمر له مغربه راخېږي .
مطلب مو دا وو چې استغفار او توبه د گناهونو د مغفرت له اسبابو څخه يو مهم سبب دی .

۳ : ښه کارونه :

له ډېرو نصوصو معلومېږي چې نېک اعمال که واجب وي او که مستحب، په دې سره گناهونه بخښل کېږي .

عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- أَتَيْتُ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتُ وَأَتَيْتُ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمَحُّهَا وَخَالَيْتُ النَّاسَ بِخُلُقِي حَسَنٍ (رواه الترمذی ص: ۱۹ ج ۲ و احمد ص: ۲۸۴ ج: ۳۵ وقال الترمذی هذا حديث حسن صحيح)

ژباړه : له حضرت ابوذر- رضی الله عنه- څخه روایت دی چې ما ته رسول الله- صلی الله علیه وسلم- وفرمایل : له الله تعالی څخه و وېرېږه ! په کوم ځای کې چې یې ! تر بدۍ وروسته نېکې وکړه ! دا نېکې هغه بدې وړانوي او د خلکو سره په ښو اخلاقو ژوند کوه !!

په دې حدیث کې درې خبرې راغلې دي : یوه له هغو دا ده چې د گناه تر کولو وروسته نېکې وړ پسې کوه، دا نېکې د گناه د مغفرت او کفاري سبب دی .

دا مضمون په قرآن کریم کې هم راغلی دی . الله تعالی فرمایي : إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ (سورة هود : ۱۱۴)يعني په يقيني توګه نېکۍ گناوي ختموي!!

په بل ځای کې الله - جل جلاله - فرمایي : اَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (النحل: ۳۲)

ژباړه : جنت ته د هغو عملونو په سبب ننوزئ چې تاسو به کول !! جنت ته څوک هغه وخت داخلېږي کله چې گناه وړ وبخښل شي ځکه چې جنت ته داخلېدل د گناه سره نه کېږي، دا ځکه چې جنت د پاکو خلکو استوګنځی دی، ناولي خلک جنت ته نه شي داخلېدی .

چا ته چې جنت ته د ننوتو حکم وشي، معلومېږي چې گناوي یې بخښل شوې دي .

معلومه شوه چې د نېک عمل له امله گناوي بخښل شوې دي.

په بل ځای کې الله-جل جلاله- فرمایي : اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ (الأنفال ۴۲)

ژباړه : يقيني خبره دا ده چې (رښتيني) مؤمنان هغه کسان دي چې کله د الله نوم ياد شي، زړونه يې ووېرېږي او کله چې يې آياتونه پرې ولوستل شي، ايمان يې ور زيات کړي او په خپل رب توکل کوي . هغه کسان چې لمونځ اداء کوي او له هغه څه نه چې موږ ور روزي کړي، لگښت کوي .

دغه کسان همدوی په حقه مؤمنان دي، د دوی لپاره د خپل رب په وړاندي درجې، بخښنه او غوره روزي ده !! له دې آيت څخه معلومېږي چې د لمانځه د ارکانو او واجباتو سره په پابندۍ اداء کول، د زکات ايستل او داسي نور ښه کارونه د گناهونو د مغفرت او د رزق کريم سببونه دي .

عَنْ عُمَانَ بْنِ عَفَّانَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم-: مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ (رواه البخاري و مسلم ص: ۱۲۵ ج: ۱، مشکوٰۃ المصابيح ص: ۳۸ ج: ۱)

ژباړه : له حضرت عثمان - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله-صلى الله عليه وسلم- وفرمايل : څوک چې اودس وکړي، نو اودس ښائسته کړي (يعني په صحيح طريقه ئې وکړي) د ده گناهو د ده له بدن څخه وزي، تر دې چې د نوکانو د لاندي څخه هم ووزي !!

په بل حدیث کې راغلي دي : مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ. (بخاری ص: ۱۰ ج: ۱، مسلم ص: ۲۵۹ ج: ۱)

يعني څوک چې د رمضان روژه د ايمان او د ثواب گټلو په حالت کې ونيسي، د ده مخکينۍ گناوي به ور وبخښل شي !!

همدا راز دا مضمون په ډېرو احاديثو کې راغلی دی چې په ښو کارو سره الله - جل جلاله - انسان ته مغفرت کوي .

لکه په تراويحو، حج او عمره، علم او داسي نورو سره ...

خودا چې په نېکو اعمالو سره د کومو گناهونو مغفرت کېږي ؟

ځيني عالمان وايي چې که الله پاک وغواړي، لويي هم ور بخښي او دا د الله پاک له رحمت څخه بعيد نه ده .

خو جمهور علماء وايي چې د صغائرو (وړو) گناهونو مغفرت کېږي، د کبائرو (لويو گناهونو) لپاره توبه ايستل ضروري دی .

د وړو گناهونو بخښل کېدل هم کمه گټه نه ده، له انسان څخه وړې گناوي ډېرې کېږي، د دغو د بخښني لپاره الله پاک دغه انتظام کړی دی چې د ښو کارو په کولو هم بخښل کېږي .

د لويو د بخښني لپاره توبه او استغفار کول ضروري دي .

علماوو فرمايلي دي چې که صغیره گناوي کمي وي، نو د نېکيو په ذريعه په کبيره گناهونوکې هم تخفيف راځي او نېکې د درجو د لوړوالي ذريعه گرزي . (فضائل توبه واستغفار ص : ۴۳)

٤ : له لویو گناهونو ځان ساتل :

الله - جل جلا له - فرمایي : **إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا** (سورة النساء: ٣١).

ژباړه : که تاسو له هغو لویو (بدیو) چې ترې منع شوي یاست، ډډه وکړئ ! نو موږ به له تاسو ستاسو واړه گناهونه و رږوو او تاسو به د عزت په ځای کې داخل کړو !!

په دې آیت مبارک کې د الله پاک د یوه ځانگړي انعام یادونه شوې او هغه دا چې که تاسو له لویو گناهونو ځانونه وژغورئ، نو الله پاک به مو واړه گناهونه در وبخښي او په دې توگه به تاسو له ټولو گناهونو صفا د عزت او راحت په ځای کې داخل کړو، چې جنت یې نوم دی .
له کبائرو په ځان ساتنه کې د هغو فرائضو او واجباتو تر سره کول هم داخل دي، چې پرې بنودل ئې کبیره گناه وي لکه څنگه چې په حدیث کې راغلي دي :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - كَانَ يَقُولُ « الصَّلَاةُ الْحَمْسُ وَالْجُعَّةُ إِلَى الْجُعَّةِ وَرَمَضَانُ إِلَى رَمَضَانَ مُكْفِّرَاتٌ مَا بَيْنَهُنَّ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ » (رواه مسلم ص: ١٢٢ ج: ١)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : پنځه لمونځونه او یو د جمعي لمونځ تر بل پوري، او یو رمضان تر بل پوري، د هغو گناهونو رږوونکي دي چې تر منځ یې (شوي) وي، کله چې یې له کبائرو ځان ساتلی وي !!

معلومه شوه چې له گناهونو ځان ساتل هم د مغفرت سبب دی .

ه : د الله پاک د مخلوق سره ښېگڼه کول :

الله تعالى فرمائي: وَلَا يَأْتَلِ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (النور: ۲۲).

ژباړه : او له تاسو څخه چې څوک د فضيلت او پراخۍ خاوندان دي، هغوی دي دا قسم نه کوي چې خپلوانو، مسکينانو او د الله د لاري د مهاجرو سره به مرسته نه کوي، هغوی دي عفو او تېرېده وکړي، آيا تاسو دا نه خوښوئ چې الله بخښنه در ته وکړي ؟ او الله ډېر بخښونکی، مهربان دی !!

دا آيت په دې هکله نازل شوی چې مسطح بن اثاثه - رضی الله عنه - مسکين، مهاجر، بدري او د ابوبکر صديق - رضی الله عنه - د خاله زوی وو ،ابوبکر صديق- رضی الله عنه - به صدقه ور کوله، خو کله چې د عائشې- رضی الله عنها- په هکله په تور لگولو کې مسطح هم شریک شو، نو ابوبکر صديق- رضی الله عنه - قسم وکړ، چې زه به په راتلونکې کې د ده سره مرسته او ښېگڼه نه کوم .

نو دا آيت نازل شو، بيا ابوبکر صديق - رضی الله عنه - له خپلي خبري رجوع وکړه . (المحرر الوجيز ص: ۲۰۹ ج: ۴، ايسر التفاسير ص: ۵۵۸ ج: ۳، تفسير البيضاوی ص: ۱۴۹ ج: ۱، الجلالين ص: ۴۶۰ ج: ۲).

له دې آيت څخه معلومېږي چې بل چا ته د هغه جرم معافول او د چا سره ښه کول د مغفرت سبب دی .

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - ، قَالَ : ((بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ اشْتَدَّ عَلَيْهِ الْعَطَشُ ، فَوَجَدَ بِئْرًا فَنَزَلَ فِيهَا فَشَرِبَ ، ثُمَّ خَرَجَ فَإِذَا كَلْبٌ يَلْهَثُ يَأْكُلُ التُّرَى مِنَ الْعَطَشِ ، فَقَالَ الرَّجُلُ : لَقَدْ بَلَغَ هَذَا الْكَلْبُ مِنَ الْعَطَشِ مِثْلَ الَّذِي كَانَ قَدْ بَلَغَ مِنِّي فَنَزَلَ الْبِئْرَ فَمَلَأَ خُفَّهُ مَاءً ثُمَّ أَمْسَكَهُ بِفِيهِ حَتَّى رَفَى ، فَسَقَى الْكَلْبَ ، فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ ، فَغَفَرَ لَهُ)) قالوا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، إِنَّ لَنَا فِي الْبَهَائِمِ أَجْرًا ؟ فَقَالَ : فِي كُلِّ كَبِدٍ رَطْبَةٍ أَجْرٌ (مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ رِيَاضُ الصَّالِحِينَ ص : ١٠٨ ج : ١)

ژباړه : ابوهريره - رضی الله عنه - له نبي - صلی الله عليه وسلم -
 خڅه روايت کوي چې وئې فرمايل : يو سړی په لار روان وو ، (په بل
 روايت کې دي چې زناکاره ښځه وه) تنده پرې سخته شوه ، نو څاه ئې
 ومونده ، ور کښته شو ، اوبه ئې وڅښلې ، بيا ترې را ووت ، ناڅاپه يو
 سپی دی ، چې ژبه ئې را ايستلې ، لنډې خاوري د تندي له امله خوري ،
 سړي وويل : دا سپی د تندي هغه اندازې ته رسېدلی دی ، کومه چې
 ماته رسېدلې وه ، نو څاه ته ښکته شو ، خپله موزه ئې له اوبو ډکه کړه ،
 بيا يې په خوله کې ونيوله ، تر دې چې را پورته شو ، سپی ئې اوبه
 کړ ، الله پاک ئې دغه عمل قبول کړ او بخښنه ئې ور ته وکړه .

صحابوو - رضی الله عنهم - وفرمايل : اې د الله رسوله ! - صلی الله عليه
 وسلم - زموږ لپاره په دغو ځناورو کې ثواب شته ؟

نبي - عليه السلام - وفرمايل : په هر لوند ځيگر کې ثواب شته !!
 د پام وړ خبره دا ده چې دغې ښځې ته له دې امله بخښنه وشوه چې د
 سپي سره ئې ښه وکړل ، نو څوک چې د انسان سره ښه کوي او د هغه

د کړاوونو د ختمولو لپاره هلي ځلي کوي، ده ته به خامخا - ان شاءالله تعالی - بخښنه کېږي .

له حضرت حذیفه - رضی الله عنه - څخه روایت دی، چې ما له رسول الله - صلی الله علیه وسلم - څخه واورېدل، چې ویل یې : یو سړی مړ شو، نو ور ته وویل شول : تا څه کول ؟ ده وویل : ما د خلکو سره په دنیا کې کاروبار کاوو، نو ما به مالدار ته مهلت ور کاوو (چې کله به مې پور ور باندې شو) او د تنګلاسي سره به مې تخفیف کاوو (تر خپل حق ور تېریدلم) نو (د الله پاک له لوري د دې عمل له امله) بخښنه ور ته وشوه (بخاري ص : ۳۲۲ ج : ۱ ، مسلم)

نو د خلکو سره ښه کول، د هغوی ضرورتونه ور پوره کول، هغوی ته تکلیف نه ور کول دا د مغفرت یو مهم سبب دی، لکه څنګه چې ضرر ور رسول د مغفرت له موانعو څخه دی .

۴ : مصیبتونه او کړاوونه : مسلمان ته چې په ژوندانه کې کوم تکلیفونه رسېږي او یا مصیبتونه پرې راځي، په دې سره الله پاک بخښنه ور ته کوي .

عَنْ عَائِشَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- قَالَ : مَا مِنْ مُصِيبَةٍ يُصَابُ بِهَا الْمُسْلِمُ إِلَّا كُفِّرَ بِهَا عَنْهُ حَتَّى الشُّوْكَ يَشَاكُهَا (رواه البخاری ص : ۸۳۳ ج : ۲ ، و مسلم ص : ۳۱۸ واللفظ له).

ژباړه : له بي بي عائشې - رضی الله عنها - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمايل : مسلمان ته چې کوم مصیبت او

غم رسېږي، په دې سره ترې گناوي رږېږي، تر دې چې ازغی ئې په بدن ننوزي (په دې سره ئې هم گناوي رږېږي) !!

په بل حدیث کې راغلي دي له ابوهریره - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې رَسُولُ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُصَبِّمْنَهُ. (رواه البخاری ص: ۸۴۳ ج: ۲)

ژباړه : چا ته چې الله پاک د خیر اراده وکړي، په مصیبتونو یې اخته کړي !!

خو په دې سره یې له گناهونو پاک کړي او د الله پاک سره د پاکوالي په حال کې ملاقات وکړي .

عن أبي هريرة - رضي الله عنه - . قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - : مَا يَزَالُ الْبَلَاءُ بِالْمُؤْمِنِ وَالْمُؤْمِنَةُ فِي نَفْسِهِ وَوَلَدِهِ وَمَالِهِ حَتَّى يَلْقَى اللَّهَ تَعَالَى وَمَا عَلَيْهِ خَطِيئَةٌ. (رواه الترمذی ص: ۶۵ ج: ۲ وقال : هذا حديث حسن صحيح)

ژباړه : له ابوهریره - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : د مؤمن او مؤمنې سره د ده په نفس، اولاد او مال کې تل مصیبتونه وي، تر دې چې د الله پاک سره په داسې حال کې ملاقات وکړي چې گناه پرې نه وي !!

۷ : دُعاګانې کول : دُعاء د گناهونو د مغفرت لپاره یو ستر لامل دی، چې انسان ئې د خپلو گناهونو د بخښنې لپاره له الله پاک څخه غواړي . په ځانګړې توګه په هغه وختونو کې چې دُعاء پکې قبلېږي، لکه د شپې په نس کې، د جمعې د ورځې په آخري ساعت کې، د آذان او اقامت تر منځ او داسې نور ځایونه ...

همد ار از د مؤمنانو خپلمنځي دُعاگاني چې دوی ئې يوه او بل ته کوي، د دغسي دُعاگانو د ژر قبلېدلو اميد هم زيات شته او گناوي هم پرې بخښل کېږي .

۸ : د مرگ په وخت کې او ترې وروسته تکليفونه :

د قبر وارخطايي او تنگېدل، همدا راز د زنکدن سختی، د قيامت د ورځې سختی، گرمی، پرېشانی او نورو تکاليفو سره هم الله پاک مسلمانانو ته بخښنه کوي .

د دې دا مطلب وي چې گناهکار مسلمان ته د ده د گناهونو سزا ور کول کېږي، نو الله پاک يې د دغو تکليفونو په تېرولو بخښي، چې دومره سزا يې بس ده .

۹ : د نبي - عليه السلام - شفاعت : دا هم د مغفرت يو ستر لامل دی .

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ عَنِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - قَالَ : شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكِبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي . (رواه الترمذی ص: ۴۰، ج: ۲، وابوداود ص: ۶۵۲، ج: ۲، ورواه ابن ماجة عن جابر ص: ۳۱۹، مشکوۃ البصايع ص: ۳۹۳، ج: ۲)

ژباړه : له حضرت انس - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : زما شفاعت زما له امت څخه د لويو گناهونو د خاوندانو لپاره دی !!

عَنْ عَوْفِ بْنِ مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتَانِي آتٍ مِنْ عِنْدِ رَبِّي فَيَخْبِرُنِي بَيْنَ أَنْ يُدْخَلَ نِصْفُ أُمَّتِي الْجَنَّةَ وَبَيْنَ الشَّفَاعَةِ فَاخْتَرْتُ الشَّفَاعَةَ

وَهِيَ لِمَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا (رواه الترمذی ص: ٤٠٠، ج: ٢، وابن ماجة ص: ٣١٩ مشکوٰۃ المصابیح ص: ٣٩٣، ج: ٢، کنز العمال: ص: ٣٠٥، ج: ١١)

ژباړه : له حضرت عوف بن مالک - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : ما ته زما د رب له لوري یو راتلونکی راغی، ما ته یې زما د نیم امت جنت ته د داخلېدو او شفاعت تر منځ اختیار راکړ ؟ (یعنې په دې دوو کارو کې کوم یو خوښوې ؟) نو ما شفاعت خوښ کړ او دا شفاعت د هغه چا لپاره دی، څوک چې په داسې حال کې مړ شي، چې د الله پاک سره شرک نه کوي !!

شفاعت یې په دې خوښ کړ ځکه شفاعت ډېر عام دی، په نسبت دې ته چې نیم امت یې خاص کړی وی .
همدا راز د نورو نېکانو خلگو ، شهیدانو، عالمانو او ماشومانو شفاعت هم یو سبب دی .

١٠ : د الله پاک رحمت :

د بنده گناوي که هر څومره زیاتي او ستري وي، خو بیا هم د الله پاک رحمت ترې پراخ او ستر دی .

دا د مغفرت تر ټولو ستر لامل دی . الله تعالی فرمایي : قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ. (الزمر: ٥٣)

ژباړه : ور ته ووايه ! اې زما هغو بندگانو چې پر خپلو ځانو یې (د گناهونو د کولو له امله) زیاتي کړی دی، د الله له رحمته مه ناهيلي

کېږئ ! يقيناً الله ټول گناهونه بخښي، بې شکه هغه ډېر بخښونکی مهربان دی !!

په دغه مبارک آيت کې ټولو گناهگارو ته بلنه ور کول شوې، چې دوی دي د الله پاک له رحمت څخه نه نا اميده کېږي، ځکه خو بايد د توبې له لاري د خپلو گناهونو د بخښنې هڅي وشي .

نو د الله پاک رحمت د گناهونو د مغفرت لپاره تر ټولو ستر لامل دی .
د مغفرت د اسبابو په حاصلولو کې ډېر کوښښ اړين دی، مخکې له دې چې دا موقع مو له لاسه ووزي . (تلک عشرة كاملة)

د پېغمبرانو - عليهم السلام - د راتگ ضرورت

د دُنيا په تاريخ کې په لکونو نوميالي کسان پيدا شوي، چې هر يوه يې په خپل وخت کې انسانان د ځان په لور متوجه کړي وو .

په هغوی کې حکماء، فيلسوفان، فاتحين او د سيمو او هيوادونو نيوونکي، پهلوانان او صف ماتوونکي، خطيبان او شاعران، د مال او خزانو خاوندان، د حُسن او بښائست لرونکي موجود وو .

ځيني يې داسي هم تېر شوي چې ور ته سجدې شوې دي او د خدايي دعوې يې کړې ده .

خو ليکن په هغوی کې داسي څوک نشته چې ژوندون يې د ټول انسانيت لپاره نمونه وگرزي .

که د مقدونيې سکندر دی، يا د اروپا نپولين، يا ديونان سقراط، افلاطون او ارسطو دی او يا فرعون، قارون او هامان دی او يا نور نوميالي کسان وو، په هغوی کې يو هم څوک نه شي يادولی چې د ده د ژوندانه د هرې برخې دي

تقلید او تابعداري وشي او دوی دي انسانان د ځان لپاره مقتدایان او پېشوايان وگرزوي .

د دوی مشهورتیا په خپل ځای وه، خو لیکن د انسانیت لپاره د ژوندانه نمونه کېدل به یې ښايي هیڅوک هم و نه شي گڼلی .

د دې سره به دا هم هر د عقل خاوند مني چې چېرته هم په دنیا کې د نېکۍ رڼا وي، یا د اخلاقو خوشبويي وي او یا د زړونو د صفایي څرک وي، هغه نه د فیلسوفانو د فلسفي افکارو له امله را منځته شوی، نه د شاعرانو د شعر له امله او نه د سکندر او رستم د سیمو د نیوني او پهلوانۍ نتیجه ده .

بلکې دا د هغه چا د تعلیم او دعوت نتیجه ده چا ته چې انبیاء کرام - علیهم الصلاة والسلام - ویل کېږي .

د پېغمبرانو - علیهم السلام - حکومت په بدنونو نه وو، بلکې په زړونو وو . دا وجه ده چې د پخوانیو لویو لویو پاچایانو د واکمنۍ څرک نشته، خو د نبي - علیه السلام - واکمني هغسي چلېږي او تر اوسه یې نبوي ارشادات د نړۍ په هره برخه کې عملي کېږي .

دُنیا د شاعرانو، فیلسوفانو او حکیمانو پرته هم چلېدی شي، خو د پېغمبرانو له تعلیم پرته نه شي چلېدی .

نو نبوت د انسانیت لومړنۍ اړتیا ده .

په دې رڼا د جهالت تیاري له منځه ځي، مړه ارواح پرې ژوندي کېږي او د اخلاقي رنځونو علاج پرې کېږي .

الله-جل جلاله- انسانان او پیریان د یوه ستر مقصد لپاره پیدا کړي دي او هغه دا چې باید دوی په خپل اختیار او خوښه سره د الله - جل جلاله - عبادت وکړي .

حضرت امام اعظم ابوحنیفه - رحمه الله - فرمایلی دی: که الله پاک پیغمبر نه وی را لېږلی، نو د عقل په خاوندانو به د الله پاک په خپلو عقلو سره پېژندل لازم وی (اصول الشاشي ص : ۳۴)

خو د انسانانو عقلونه قاصر وو، دوی ته په خپلو عقلو د الله پاک پېژندل او د هغه حقوق چې په بندگانو ئې لري، معلومول گران کار وو، دا هر څه ئې په خپل عقل سره نه شوی پېژندلی .

نه ور ته دا معلومېده چې که څوک د الله پاک اطاعت وکړي، الله پاک څه ور کوي ؟ او نه هم په دې پوهېدای شوی چې که څوک د الله پاک عبادت و نه کړي، د هغه لپاره کومي سزاګاني دي ؟

نو الله پاک پر خپلو بندگانو دا احسان وکړ، چې پیغمبران ئې ور ته را ولېږل.

پیغمبران داسي کسان وو، چې د الله پاک په ټولو بندگانو کې کامل انسانان وو، هم ئې اخلاق او هم ئې صورت تر نورو ټولو کامل وو او هم په ټولو کې عزتمند انسانان وو .

الله پاک ملائکې را و نه لېږلې ځکه هغوی د الله تعالی په عبادت نه سترې کېږي اونه ئې بل داسي بېل مخلوق د پیغمبر په توګه را ولېږی چې د هغه تابعداري انسانانو ته ګرانه وه .

بلکې انسان ئې د پیغمبرۍ لپاره غوره کړ، ځکه د انسان تابعداري هم شونې وي او ستړیا، لوړه او تنده هم لري .

نو د داسي چا تابعداري هم شونې ده .

پیغمبرانو - علیهم السلام - خوراک کاوو، په بازارونو کې هم ګرزېدل، نارینه وو، مېرمنې او اولادونه ئې هم لرل .

خو د دې سره د بشریت لپاره په هر ممکن کمال سره متصف وو .

همدا راز آخري پېغمبر محمد - صلى الله عليه وسلم - هم د نورو پېغمبرانو په څېر انسان وو او له هغوی څخه په انساني صفاتو کې بېل نه وو.

الله تعالى فرمايي: **قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌ وَاحِدٌ مَّنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا** (الكهف: ١١٠)

ترجمه: ور ته ووايه! خبره دا ده چې زه خو ستاسو په شان يو انسان يم، (فرق مو په دې کې دی چې:) ما ته وحی کېږي (د ډېرو احکامو خو په هغو کې مهمه او د ټولو خلاصه دا ده:) چې بې شکه ستاسو خدای هماغه يو خدای دی، نو هر څوک چې د خپل رب سره د ملاقات عقیده لري، هغه دې سم کارونه وکړي او د خپل رب په عبادت کې دې بل هېڅوک نه شریکوي!!

دا آیت صریح دی په دې هکله چې نبي - علیه السلام - هم د نورو انسانانو په څېر انسان وو، لکه څرنګه چې نور پېغمبران انسانان وو.

خو نبي - علیه السلام - تر ټولو په مطلق ډول کامل وو، ځکه په ده کې الله پاک داسې کمالات را جمع کړي وو، چې په بل هېچا کې نه وو. نبي - علیه السلام - انسانیت ته دین په کامله توګه ورسوی، دوی ته ئې د بنو اخلاقو لارښوونه په عملي توګه وکړه او د دنیا او آخرت نېټګني ئې ور ته په ګوته کړې.

نو اوس په انسانانو اړه لري چې دوی باید د نبي علیه السلام د وینا او طریقو مطابق لار خپله کړي، څو په دې سره تلپاتې نېکمرغۍ او بريالیتوب ته ځانونه ورسوي.

نبی - علیه السلام - په څرنگه وخت کې راغی ؟

کله چې الله پاک د اسلام ستر لارښود جناب محمد رسول الله - صلی الله علیه وسلم - د انسانانو د لارښوونې لپاره د دنیا ته راولېږی، په هغه وخت کې د زمکې اوسېدونکي د دین او عقیدې په اعتبار سره دوه ډلې وې .

۱ : اهل کتاب (د کتاب خاوندان : هغه څوک چې اسماني کتاب ته یې نسبت کېدی .)

۲ : زنادقه (هغه کافران چې اسماني کتاب ته یې نسبت نه کېدی .)
په دغو دوو ډلو کې اهل کتاب تر خپلي سیالي ډلې غوره وو .

خو اهل کتاب په خپل منځ کې بیا په دوو ډلو وېشل کېدل :

۱ : مغضوب علیهم (هغه څوک چې د الله پاک له لوري ور باندې غضب شوی وو)

۲ : ضالین (هغه څوک چې د الله پاک له حقی لارې بې لارې شوي وو)
د الله تعالی په غضب اخته ډله یهودیان وو .

په دوی کې دغه لاندیني عادتونه ډېر په پوره پیمانه سره موجود وو :
۱ : دروغ ویل .

۲ : تهمتونه، بهتانونه او په ناسمه توګه تورونه په بې ګناه کسانو لګول.

۳ : دوکې ، چلونه او د ناروا کارونو د حلالولو لپاره حیلې او بهانې جوړول .

۴ : د پیغمبرانو - علیهم الصلاة والسلام - داسې ناحقه وژل چې دوی هم پوهېدل چې دا وژنه موږ په ناحقه کوو .

۵ : حرام خوړل، په ځانگړې توگه رشوتونه او سودونه کول .

۶ : بغض او عناد په ډېره لوړه کچه موجود وو .

۷ : همدا راز حسد او کینه هم ډېره زیاته وه .

تقریباً اکثره بد عادتونه په دوی کې موجود وو، د الله پاک له رحمت او مهربانۍ څخه ډېر لرې او د الله تعالی قهر او غضب ته ډېر نږدې بلکې ور باندي اخته شوي وو .

همد اراز سحر او کوډگري په دوی کې وه، داسې بې کاره خلک وو چې له خیر او فائدې څخه ډېر لرې او خالي وو .

سره د دې چې په حقیقت به پوه شول، خو بیا به یې هم د ضد او عناد له کبله حق نه منلو ، دا ځکه چې په دوی کې د ننه خباثت موجود وو، تکبر او لویي پکې ډېره زیاته وه او دا به یې ویل چې موږ خو پوه خلک یو، د پیغمبرانو اولاد یو، موږ څنگه دبل چا خبره ومنو ! ځکه د دې خو دا مطلب دی چې موږ نه پوهېږو، بل څوک موږ ته ښوونه کوي.

له دې امله به د حق منلو ته نه تیارېدل .

په اهل کتابو کې دوهمه ډله ضالین او بې لاري وو، دوی په تثلیث عقیده لرله، د صلیب عبادت یې کاوو، الله پاک ته یې ښکونځل کول، داسي ښکونځل چې د دوی په څېر بل چا نه دي کړي .

دوی د الله پاک له توحید څخه منکر وو، د الله پاک په هکله له حق څخه اوبښتي وو، دا یې نه ویل چې الله پاک داسې ذات دی چې هیڅ ډول شریک اوساری نه لري، بې نیازه او بې پروا دی، نه له ده څخه څوک پیدا شوي او نه دی له چا څخه زېږدلی دی، دی له هر ډول عیبونو او نقصاناتو څخه پاک او د کمال په ټولو صفتونو سره متصف دی .

بلکې بر عکس یې داسې ویل : چې الله پاک د درېو خدایانو له جملې څخه یو دی، بي بي مریم - علیها السلام - د ده مېرمن ده، (العیاذبالله) مسیح یې زوی دی او الله پاک له خپلې څوکۍ څخه را کوز شو، د خپلې مېرمنې په نس کې ننوت او بیا دنیا ته راغی، تر دې چې ووژل شو او په زمکه کې ښخ کړل شو، تر مرگ درې ورځې وروسته بیا را ژوندی شو او اسمان ته پور ته شو .

د دوی دین دا دی چې د صلیب عبادت کوي او له هغو انځورونو څخه چې په سرو او زېږو رنگونو سره د کلیساوو په دیوالونو کې جوړ شوي وي، دعاگانې او د خپلو ستونزو هوارۍ غواړي .

د دوی دین د شرابو څښل، د خنزیر (خوگ) د غوښې خوړل، د ختنې نه کول، او کول یې حرام گڼل او د ډېرو حرامو او مردارو شیانو حلال گڼل دي .

دوی حلال هغه بولي کوم چې د دوی پاپ ور ته حلال کړي او کوم چې هغه حرام کړي، هغه حرام گڼي، دین یې هغه دی کوم ته چې پاپ دین ووايي، هغه دوی ته گناوې ور بخښي او هغه یې له اوره ژغوري .
(د دوی په اړه پوره معلومات موږ په : عیسی علیه السلام په اسلام او عیسائیت کې . لیکلي دی)

دا خو د هغه چا حالات وو چې اسماني کتاب ور سره وو او په هغه زمانه کې بزرگان دوی وو او ځانونه یې د جنت یوازیني مستحقین گڼل.

له دوی څخه پرته هغه ډلې چې اسماني کتاب ته یې نسبت نه کېدی، لکه مجوسیان او نور ...

د دوی حال تر اهل کتابو ډېر خراب وو، تر دې چې په دوی کې د مور او خور سره نکاح کول رواج وو .

ځینو د اور او رڼا عبادت کوی، ځینو د نورو مخلوقاتو .

په دوی کې شرک ، د پیغمبرانو دروغجن گڼل، له اسماني شریعت څخه په بشپړه توگه انکار او سرغړونه، له قیامته او له دوهم ځلي

ژوندانه څخه انکار کول او داسې نور ډېر زیات ناوړه کارونه او ناروا ځویونه موجود وو .

د هغې زمانې د حالت په اړه رسول الله - صلی الله علیه وسلم - فرمایلي دي : **وَإِنَّ اللَّهَ نَظَرَ إِلَى أَهْلِ الْأَرْضِ، فَمَقَتَهُمْ عَزَبَهُمْ وَعَجَبَهُمْ إِلَّا بَقَايَا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ** (مسلم ص: ۳۸۵ ج: ۲)

يعني الله تعالى د زمکې اوسېدونکو ته وکتل، ټول يې ناخوښه شول ، د دوی عرب او عجم، پرته له څه داسې کسانو څخه چې له اهل کتابو څخه پاته شوي وو (او تر دغه وخته په سم دين روان وو) !!

نو په داسې حالاتو کې الله - جل جلاله - پر خپلو بندگانو لوی احسان وکړ چې خپل آخرنی او سپېڅلی پیغمبر - صلی الله علیه وسلم - يې دُنیا ته را ولېږی، دُنیا يې د ده په مبارک راتگ سره منوره او روښانه کړه او ټول غلط کارونه، ناروا دودونه او باطلې عقیدې يې رد کړلې او پر ځای يې يو داسې دين دُنیا ته د الله پاک له لوري راوړی ، چې تر قیامته پورې د ټول انسانیت لپاره د نېکمرغۍ او بري ضامن او په هره معنی پوره او کامل دين دی .

د رسول الله - صلی الله علیه وسلم دُنیا ته راتگ د انساني تاريخ يوه ډېره په زړه پورې او ډېره لویه واقعه وه، چې تر دې بله لویه د خوشحالی او مبارکه واقعه ، د زمکې پر مخ نه ده پېښه شوې .

الله - جل جلاله - په قرآن کریم کې فرمایلي دي : لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (سورة آل عمران: ۱۶۴)

ژباړه : په يقيني توگه پر مؤمنانو الله پاک احسان کړی، کله چې یې په دوی کې خپله له دوی څخه یو داسي رسول را ولېږی چې دوی ته د الله تعالی آیاتونه بیانوي او دوی له بدو کارو (ناورو اخلاقو او غلطو عقیدو څخه) پاکوي، او دوی ته کتاب (قرآن کریم) او پوهه (حدیث) ور ښيي، او په يقيني توگه دوی له دې مخکې په ښکاره بې لارۍ کې وو !!

په دې آیت مبارک کې د نبي - علیه السلام - د بعثت څلور داسي فائده ذکر کړې دي چې که یوه یې د ټولي دنیا سره وتلل شي، ترې قېمتي او وزني ده .

همدا راز په دې آیت کې یې د نبي - علیه السلام - تر بعثت وړاندي حال هم بیان کړی چې خلگ په ښکاره بې لاریتوب او گمراهۍ کې پراته وو .

ځکه خلگ په پوره جهالت او ناپوهۍ کې وو، هم د الله پاک او هم د بندگانو له حقوقو څخه ناخبره وو .

تر دې چې د الله تعالی سره یې نور شریکان نیولي وو، د لوږي له وېري به یې اولادونه وژل او د شرم او پېغور له امله به یې خپلي لوني ژوندی ښخولي .

نو د رسول الله - صلی الله علیه وسلم - دنیا ته په را لېږلو سره الله پاک پر مومنانو لوی احسان وکړ، ځکه چې د ده په ذریعه یې مومنان له تاریکیو څخه را و ایستل او د هدایت او رشد لار یې ور ته واضحه کړه .

نو باید چې د دې نعمت شکر اداء کړو او قدر یې وکړو .

د دې نعمت شکر او قدر په دې توګه اداء کېږي چې خپل ژوند د الله پاک د پیغمبر - صلی الله علیه وسلم - په تابعدارۍ کې تېر کړو او خپل شکلونه، جامه، ناسته، ولاړه او خپل ټول حرکات او سکنتات د نبوي ارشاداتو موافق وګرزوو .

او همدا د ده - صلی الله علیه وسلم - د راتګ مقصد دی چې انسانان باید په ده پسي د ژوند په تېرولو کې اقتداء وکړي، خو تلپاتې نېکمرغي او بريالیتوب یې په برخه شي .

باید موږ داسي وکړو چې ټول عمر د نبي - علیه السلام - مبارکو طریقو ته پاملرنه وکړو، دا نه چې یوازې د ربیع الاول په میاشت کې د دوولسم په ورځ یې یاد کړواونور وخت مو ور ته پام نه وي .

ځکه د نبي - علیه السلام - لارښوونې د ژوندانه د هر اړخ او هر وخت سره تعلق لري او په هر وخت کې باید مسلمان ور ته پاملرنه وکړي همدا د بري لار ده که مو داسي وکړل، ان شاءالله تلپاتې نېکمرغي او خوشحالي به مو په برخه شي .

له دنیوي عذاب څخه د خوندي کېدو اسباب

کله چې گناهونه په یوه ټولنه کې عام شي، ډول ډول عذابونه په خلکو نازلېږي چې ضرر یې نه یوازي دا چې گناهگارانو ته رسېږي، بلکې پاک او ناپاک ټول یې له امله متضرر کېږي .

دغه د دنیا عذاب د آخرت په نسبت ډېر کم دی او د آخرت عذاب خورا زیات سخت دی چې د دنیا د عذاب سره مقایسه کول ناسم کار دی .

الله - جل جلاله - په قرآن کریم کې فرمائي دي : وَلَنَذِيقَهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَذَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (السجدة: ۲۱)

ژباړه : له هغه لوی عذاب څخه مخکې به موږ په همدې دنیا کې د عذاب خوند پر دوی وڅکو، ښایې چې دوی (له نافرمانیو) را وگړزي !!

يعني الله - جل جلاله - به دوی په دنیا کې په عذابونو مبتلا کړي، د دې لپاره چې دوی د الله - جل جلاله - لوري ته رجوع وکړي او له کفر او گناهونو څخه را وگړزي .

دغه لږ عذاب به پر دوی ستر عذاب (جهنم) ته تر رسېدو مخکې نازلېږي .

دنیوي عذابونه په مختلفو قسمونو سره وي لکه : مرضونه، وچ کالي، د حالاتو کرکېچنتیا، د ظالمانو مسلط کېدل، نا امنی، خپلمنځي اختلافات او خپلمنځي جگړې او داسي نور امتحانات او مصائب چې د گناهونو له امله راځي .

دنیوي عذابونه مختلف قسمونه لري، د هغو تفصیل مو دلته مقصد نه دی، دلته غواړم چې هغه اسباب ولیکم، په کومو سره چې انسان له دنیوي عذابونو څخه خوندي کېږي .

د دې لپاره ځیني اسباب شته چې په هغو سره انسان له عذاب څخه خلاصېږي .

کوښښ کوم چې په لنډ ډول یې ولیکم ، خو خبره ډېره اوږده نه شي . هغه اسباب دا دي :

۱ : د نبي - صلی الله علیه و سلم - وجود او شتون په یوه ځای کې .

دا له عذاب څخه د خلاصون یو ستر لامل دی .

الله تعالی فرمائي دي : وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ (الأنفال: ۳۳)

ژباړه : او الله دوی ته عذاب ور کوونکی نه دی په داسي حال کې چې ته په دوی کې موجود یې !!

یعني د الله پاک عادت او طریقه داسي نه ده او نه یې د رحمت او حکمت غوښتنه دا ده چې مشرکانو ته په داسي حال کې عذاب ور کړي چې په هغوی کې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - موجود وي ځکه الله پاک خپل پېغمبر - علیه السلام - د رحمت او نعمت په توګه لېږلی دی، د عذاب په توګه یې نه دی لېږلی او دا د عذاب نه راتلل د نبي - علیه السلام - د اکرام او عزت له امله هم دی .

او بل دا چې د الله پاک سنت هم داسي جاري دی چې منکرینو ته یوازې هغه وخت عذاب ور کوي چې د دوی له منځ څخه پېغمبران ووړي .

نو سره د دې چې مشرکینو غوښتنه کړې وه چې که دا قرآن ستا له لوري حق وي، نو پر موږ د اسمان له لوري ډبري و وروړه او یا دردناک عذاب را ته راوله، خو بیا هم چې عذاب ور نه کول شو، نو دا د رسول الله - صلی الله علیه وسلم - د دوی تر منځ وجود وو چې د دوی لپاره له عذاب څخه خوندیتوب وو .

۲: د نبي عليه السلام سره محبت :

خو رښتینی محبت د عذاب مخنیوی کوي، رښتینی محبت په زړه سره وي او د نبي عليه السلام د حکمونو او سنتو په عملي کولو سره وي . یوازي په دې سره نه چې انسان داسې دعوه ولري چې زه محبت ور سره لرم، سره رښتینی محبت نه حاصلېږي .

علماوو فرمایلي دي چې د نبي عليه السلام سره محبت له عذاب څخه مؤثر مخنیوی دی ځکه کله چې د نبي عليه السلام موجودیت د کافرانو په منځ کې له عذاب څخه مانع دی، نو د مؤمن په زړه کې د ده محبت به څرنگه له عذاب څخه مانع نه وي .

۳: توبه او استغفار :

د الله پاک له عذاب څخه د مخنیوي لپاره یو مؤثر سبب توبه او استغفار دی . الله تعالی فرمایي : وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ (الانفال: ۳۲) ژباړه : او الله پاک دوی ته په داسې حال کې عذاب ور کوونکی نه دی چې دوی بخښنه غواړي !!

مشرکانو سره د دې چې د خلکو په وړاندې خو یې د ځان لپاره د عذاب غوښتنه وکړه، خو په زړه کې د دې خبرې په ناستیا پوهېدل، نو د عذاب له راتلو وېرېدل او له الله پاک څخه به یې استغفار او بخښنه غوښتله، نو ځکه

الله تعالیٰ وفرماییل چې الله تعالیٰ دوی ته د بخښنې د غوښتنلو په حال کې عذاب نه ور کوي .

معلومه شوه چې استغفار د عذاب له راتلو تر هغه وروسته هم مانع او مخنیوی دی چې د عذاب لاملونه موجود شي .

حضرت ابن عباس رضي الله عنهما فرمایلي دي: إِنَّ اللَّهَ جَعَلَ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَمَانَيْنِ لَا يَزَالُونَ مَعْصُومِينَ مُجَارِينَ مِنْ قَوَارِعِ الْعَذَابِ مَا دَامَا بَيْنَ أَظْهَرِهِمَا: فَأَمَانٌ قَبَضَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ، وَأَمَانٌ بَقِيَ فِيكُمْ، قَوْلُهُ: {وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ} (تفسير ابن کثیر ص: ۴۹ ج: ۴)

ژباړه : الله - جل جلا له - په دې امت کې دوه امانه مقرر کړي، چې تل به له عذاب څخه خوندي وي تر څو چې هغه دواړه په دوی کې موجود وي .

يو امان الله پاک خپل لوري ته اخیستی دی (يعني نبي عليه السلام) او بل په تاسو کې پاته دی (يعني استغفار)، (د دغه خبرې یادونه) د الله پاک (په دې) وينا (کې شوې) ده چې: وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمُ الْآيَةُ!! معلومه شوه چې له عذاب څخه د خلاصون لپاره توبه او استغفار مهم سبب دی .

نو اوس په دې زمانه کې له عذاب څخه د مخنیوي لومړنی سبب (د نبي عليه السلام) وجود نشته، نو باید دوهم سبب (استغفار) ته یې خاصه پاملرنه وکړو او له الله - جل جلاله - څخه د خپلو گناهونو بخښنه وغواړو او توبې ور ته وباسو .

۴ : له عذابہ د خلاصون بل سبب ایمان دی .

۵ : بل سبب یې شکر دی . الله تعالى فرمايي : مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَأَمَّنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا (النساء: ۱۳۴)

ژباړه : الله ستاسو په عذاب څه کوي، که مو شکر و ایست او ایمان مو راوړ او الله شکر قبلوونکی پوه دی !!

په دې آیت کې الله تعالى دې خبرې ته اشاره کړې چې الله پاک د هیچا په عذابولو ته اړتیا نه لري او نه دا کار الله تعالى ته کومه ګټه رسوي .

خو لیکن د الله تعالى رحمت داسي ځای غواړي چې د رحمت قابل وي او هغه دا چې مؤمن او شکر کوونکی وي .

کله چې کوم ځای له دغي وړتیا خالي وي، نو پر هغه د رحمت پر ځای الله پاک عذاب نازلوي .

نو څوک چې د ځان لپاره نجات او خونديتوب غواړي، باید ځان په ایمان او الله تعالى ته په شکر کولو بنائسته کړي .

۶ : الله پاک ته تضرع او عاجزي کول .

عاجزي د عذاب د دفع کېدو لپاره یو سبب دی .

لکه څرنګه چې دغه خبره د قرآن کریم په مختلفو ځایونو کې ذکر شوې ده . الله تعالى فرمايي : وَلَقَدْ أَخَذْنَا لَهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ (المؤمنون: ۷۶).

ژباړه : او په يقيني توګه مو په عذاب کې راغیر کړل، خو نه یې خپل رب ته غاړه کېښوده او نه یې عاجزي وکړه !!

په بل ځای کې فرمایي : فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (الأنعام: ٢٣)

ژباړه : نو کله چې هغوی ته زموږ عذاب راغی، نو هغوی ولي عاجزي ونکړه ؟ خو د دوی زړونه سخت شول او شیطان هماغه ورته بنائسته کړل څه چې یې کول !!

په بل ځای کې فرمایي : وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ (الأعراف: ٩٣)

ژباړه : هیڅکله داسې نه ده شوې چې موږ کومي سیمې ته پیغمبر لېږلی وي، او د هغې سیمې خلک مو مخکې (د انکار له کبله) په تنګلاسی او کړاوونو کښي نه وي اخته کړي، چې ښایي هغوی په زاریو شي !!

له دغو آیتونو څخه معلومه شوه چې له عذاب څخه د خلاصون لپاره تضرع او عاجزي مؤثر او اغېزناک سبب دی ځکه پر دوی عذاب له دې امله راغلی وو چې په دوی کې عاجزي نه وه، د دې لپاره چې عاجزي پکې راشي .

V : دُعاګانې کول : دا هم له عذاب څخه د خلاصون یو ستر لامل دی .

الله - جل جلا له - فرمایلي دي : قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ (الفرقان : ٧٧)

ژباړه : (اې محمد - صلی الله علیه وسلم -) خلکو ته ووايه ! زما رب ستاسو هیڅ پرواه نه لري، که ستاسو دُعاوي نه وی !!

د دې آيت يو تفسير داسي دی چې الله پاک په تاسو څه پرواه لري، که ستاسو دعاګاني الله تعالی ته په سختيو کې نه وې، چې په ترڅ کې يې الله پاک پر تاسو رحم کوي او هغه تکليف له تاسو لري کوي .
له دې آيت څخه معلومه شوه چې په دعا سره عذاب ګرزي .
همدا راز الله تعالی فرمايي : **وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ** (الآية، المؤمن: ٦٠)

ژباړه : له مانه دعا غواړئ، زه به ستاسو دعا قبوله کړم !!
په دې آيت کې د دعا امر شوی او د الله پاک له لوري يې د قبولولو خبر ور کول شوی (چې د الله تعالی خوښه شي) .
نو که انسان له عذاب څخه د خلاصون دعاوي وغواړي، اُميد شته چې الله پاک يې دعا قبوله او عذاب ترې وګرزوي .
نو په دې اړه دعا يو اغېزناک سبب دی .
٨ : تقوی او پرهېزګاري :

دا هم له عذاب څخه د خلاصون يو غوره او مؤثر سبب دی .
د حضرت صالح عليه السلام په قوم چې عذاب راغی، نو له عذابه يوازي متقيان مؤمنان خلاص شول .
الله تعالی فرمايلي دي : **وَجَئِنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ** (فصلت: ١٨)
ژباړه : او موږ هغه خلک وژغورل چې ايمان يې راوړی وو او تقوی يې کوله !!

معلومه شوه چې د ايمان سره تقوی له عذابه د خلاصون لامل دی .

۹ : استقامت :

۱۰ : له طُغیان خُخه ځان ساتل :

۱۱ : ظالمانو ته له مائلېدو ځان ساتل :

۱۲ : د لمانځه پابندي کول :

۱۳ : صبر :

۱۴ : د ښو په لور بلنه او له بدو منع کول :

دغه وروستني شپږ اسباب په سورة هود کې ذکر شوي دي .

د سورة هود په آخر کې الله پاک شپږ حکمونه مسلمانانو ته کړي، وروسته تر هغه چې د مختلفو قومونو د هلاکت او پر هغوی د ډول ډول عذابونو د راتګ یادونه وشوه .

ور پسې الله پاک دغه شپږ حکمونه ذکر کړي دي .

په دې کې اشاره ده چې یوازي په دغو لارو له عذابونو خلاصېدی شی .

په دغو شپږو کې لومړنی حکم د استقامت دی .

استقامت د عذاب په دفع کولو کې مؤثر سبب دی، همدا راز استقامت يعني په صحيح او حق لار کلک درېدلو ته په دې وخت کې اړتیا هم زیاته ده .

الله - جل جلا له - فرمایي : فَاسْتَقِمُّ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ (سورة هود : ۱۱۲)

ژباړه : نو (اې پېغمبره - صلی الله علیه وسلم -) ته (او ستا ملګري

چې له کفر، شرک او سرغړوني څخه د ایمان او غاړې اېښودلو لوري

ته اوبښتي دي) پر سمه لار هغسې برابر (ثابت قدم) اوسئ څرنگه

چې در ته امر شوی دی !!

(یادونه : د استقامت په اړه تفصیل تېر شوی دی .)

دوهم حکم : وَلَا تَطْغَوْا!! دی : الله تعالی فرمایي : وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (هود: ۱۱۲)

ژباړه: او (د بندګۍ) له حد څخه مه تېرېږئ! یقیناً هغه ستاسو کره ویني !!

طُغیان تر حد او اندازې تېرېدلو ته ویل کېږي .

یعني له هغه پولو څخه مه اوږئ چې الله پاک در ته مقرري کړې دي، که په عبادت کې وي او که په ګناهونو کې وي .

په عبادت کې تر حد تېرېدل دا دي چې په عبادت کې له ځانه زیاتوالی وکړل شي، دې ته بدعت ویل کېږي او بدعت ګناه ده .

او په ګناهونو کې دا دی چې الله پاک کوم شی ناروا کړی وي، د هغه له کولو ځان نه ساتل طُغیان، سرکشي او تر ټاکلي حد تجاوز او تېری دی.

نو که دا اصلی پلى شي، چې د الله تعالی له لوري تر ټاکلو حدودو تجاوز و نه شي، نو دا هم له عذاب څخه د خونديتوب ستر او مؤثر لامل دی .

دریم حکم : وَلَا تَرْكُتُوا!! دی .

ظالمانو ته مائلېدل او کېرېدل هم د الله پاک د عذاب لامل دی او له مائلېدلو یې ځان ساتل د عذاب د مخنیوي سبب دی . الله - جل جلاله - فرمائي دي : وَلَا تَرْكُتُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءٍ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ (هود: ۱۱۳).

ژباړه : او تاسو د ظالمانو خوا ته مه کېږئ، (که ور کاره شوی!) نو اور به در ورسېږي او (په دې وخت کې به) ستاسو لپاره له الله پرته څوک دوست نه وي (چې له عذاب څخه مو وژغوري) بیا به ستاسو سره (هیڅ) مرسته نه کېږي!!

مولانا اشرف علي تهانوي - رحمه الله - د دې آیت په تفسیر کې لیکي :
یعني د دغو ظالمانو سره یا څوک چې د دوی په څېر وي، د دوی سره دوستي او په حالاتو او کارو کې شرکت مه کوئ (تفسیر بیان القرآن ص : ۴۸۸)

خلورم حکم : وَأَقِمِ الصَّلَاةَ! دی .

الله تعالی فرمائي دي : وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُدْهَبْنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرٌ لِلَّذِينَ كَرِهُوا (سورة هود: ۱۱۴)

ژباړه : او لمونځ د ورځې په دواړو خواوو کې او څه د شپې په ساعتونو کې قائم کړه .

په حقیقت کې نېکي، بدۍ له منځه وړي، دا د هغو خلکو لپاره یوه یادونه ده چې د خدای په یاد لرونکي دي !!

لمونځ یو مهم عبادت دی، چې د عذاب په مخنیوي کې ډېر اغېزناک رول او اثر لري، تر ایمان وروسته تر ټولو مهم عبادت او الله تعالی ته د نږدې کېدو غوره ذریعه ده .

پنځم حکم : وَأَصْبِرْ! دی . الله تعالی فرمایي : وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ (سورة هود: ۱۱۵)

ژباړه : او صبر وکړه ! په يقيني توگه الله د نېکې کوونکو اجر نه ضائع کوي !!

صبر هم داسي صفت دی چې له امله يې د الله پاک له عذاب څخه خونديتوب انسان ته په برخه کېږي .

صبر داسي جامع صفت دی چې ټول دين ته شاملېږي :

۱ : د عبادت په تر سره کولو صبر .

۲ : له گناه څخه صبر .

۳ : په مصيبتونو او تکليفونو صبر کول .

نو صبر هم داسي صفت دی چې له امله ئې د الله پاک له عذاب څخه نجات پيدا کېږي .

شپږم حکم : فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ الْآيَةِ ، دى .

امر بالمعروف او نهی عن المنکر د عذاب د دفع کېدو يو مهم سبب دى .

الله تعالى فرمايي : فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُو بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ (سورة هود: ۱۱۶)

ژباړه : نو ولي په هغو قومونو کې چې تر تاسو مخکې تېر شوي دي، د خیر خلک موجود نه وو، چې نور خلک يې په زمکه کې له فساد کولو منع کړي وی، پرته له لږو کسانو چې موږ هغوی له هغو قومونو څخه وژغورل .

او ظالمان په هغو خوندونو پسې شول چې د هغو وسایل پرېمانه ور کول شوي وو او هغوی مجرمان وو !!

يعني دا ضروري وه چې په وړاندینو هلاک شوو امتونو کې د عقل د خاوندانو یوه ډله موجوده وی چې هغوی یې له بدو کارو منع کولی، خو په دې سره د الله پاک له عذاب څخه ژغورل شوي وی، ځکه الله پاک یو قوم یوازې هغه وخت هلاکوي کله چې فساد، ظلم او ګناوي په اکثریت کې عام شي، خو لیکن په دوی کې یوازې لږ داسې ضعیفاء او کمزوري خلګ وو، چې خبره یې نه اورېدل کېده، خو کله چې عذاب راغی، دغه کمزوري خلګ بچ شول، ظالمان او مفسدین هلاک شول .

په دې آیت کې د دې اُمت هڅونه ده چې په دوی کې باید داسې د خیر خلګ وي چې خلګ له بدو منع کوي او د ښو په لور بلنه ور کوي، خو له داسې برخلیک سره مخ نه شي د کوم سره چې پخواني خلګ مخ شوي وو.

نو له دې آیت څخه معلومه شوه چې له بدو منع کول له عذاب څخه د خلاصون سبب دی .

په دې اړه نور هم زیات آیتونه او حدیثونه شته چې له هغو ټولو معلومېږي چې امر بالمعروف او نهی عن المنکر د عذاب په مخنیوي کې مؤثر سببونه دي .

۱۵ : بل سبب د عذاب د دفع کېدلو خاص دی، یوازې د کافرانو سره اړه لري او هغه دا چې الله - جل جلاله - له کافرانو عذاب له دې امله دفع کوي چې په دوی کې مسلمانان اوسي .

لکه څرنګه چې د حُدیبيې د صلحي له واقعي معلومېري چې الله تعالی دا خبره داسي بيان کړې ده : وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٌ لَّمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَآوُوهُمْ فَتُصِيبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوِ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَاباً أَلِيماً (سورة الفتح: ۲۵)

ژباړه : که (په مکه کې) داسي مؤمن نارینه او مؤمني ښځي موجودي نه وی، چې تاسو هغوی نه پېژندل (چې هغوی مسلمانان دي، که دا خطر نه وه :) چې تاسو به هغوی (په ناڅرګتيا سره د کفارو سره يوځای) پايمال کړئ، (نو الله - جل جلاله - به د جهاد حکم در کړی وی او د جنگ مخنيوی به نه وی شوی، مخنيوی وشو او له دوی عذاب وځنډول شو) د دې لپاره چې الله - تعالی - چې چا ته وغواړي په خپل رحمت کې ئې داخل کړي، (په داسي توګه چې مؤمنان د کافرانو له منځه وباسي او له کافرانو څخه ډېر کسان اسلام ته وګرزوي) که هغه مسلمانان (له کافرانو څخه) بېل شوي وی، نو له دوی (د مکې له خلګو څخه) چې څوک کافران شوي وو، هغو ته به مو خامخا دردناک عذاب ور کړی وی !! (يعني تاسو به مو پرې مسلط کړي وی او هغوی به مو په عبرتناکه توګه وژلي وی) .

په دې مبارک آيت کې الله - جل جلاله - په حُديبيه کې د جنگ د اجازت د نه ور کولو وجه بيان کړې او هغه دا چې د دوی په منځ کې څو مسلمانان اوسېدل، چې په اړه ئې تاسو معلومات نه درلودل، نو که جنگ شوی وی، هغوی ته به زيان رسېدلی وی، تاسو به په ناڅرګتيا سره وژلي وی، په دې چې تاسو نه پېژندل چې دا مسلمانان دي .

حضرت جنید بن سبع انصاري - رضی الله عنه - هم په هغو مؤمنانو کې وو چې په مکه مکرمه کې اوسېدل، دی په مکه کې د مېشتو مسلمانانو د شمېر په اړه فرمایي: **كُنَّا ثَلَاثَةَ رِجَالٍ وَتَسَعَ نِسْوَةٍ وَفِينَا نَزَلَتْ: وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُونَ وَنِسَاءٌ مُّؤْمِنَاتٌ (قال الهيثمي : رواه الطبرانی بإسنادین رجال أحدهما ثقات مجيع الزوائد ص: ۲۳۶ ج: ۴)**

ژباړه : موږ درې نارینه وو او نه (۹) ښځې، او زموږ په اړه : **وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُونَ وَنِسَاءٌ مُّؤْمِنَاتٌ** { نازل شوی دی !!

دا په داسې حال کې چې د آیت په سر کې الله - جل جلاله - هغه اسباب بیان کړي چې له امله ئې باید د مشرکینو سره جگړه وشي، هغه دا چې کفر یې کړی، رسول الله - صلی الله علیه وسلم - او د هغه سره ملګري یې له مسجد حرام څخه منع کړي چې هغوی د حج او عمرې لپاره ورشي.

خو بیا هم له دوی سره د جګړې حکم الله پاک په دې ور نه کړ چې هلته مېشتو مسلمانانو ته په ناڅرګندۍ او تېروتنې سره زیان و نه رسېږي.

معلومه شوه چې په دنیا کې پر کافرانو هم کله کله عذاب له دې امله نه راځي چې د هغوی په سیمه کې مسلمانان مېشت وي .
دا ځکه چې مسلمان د الله تعالی سره د ډېر زیات قدر او عزت خاوند دی .

که دغه اسباب عملي شي، نو ان شاء الله تعالى نه يوازي دا چې له دُنيوي عذاب څخه به مو الله پاک وساتي، بلکې له اُخروي څخه به مو هم وساتي .

الله پاک دي د عمل توفيق راکړي آمين يا رب العالمين .

مرگ بايد په ياد ولرو

مرگ د هر انسان لار ده او هر انسان به يوه ورځ آخري ورځي ته رسېږي، داسي سهار چې وروسته به پرې ماښام نه راځي او يا داسي ماښام چې سهار به پرې نه راځي .

په مرگ سره د آخرت سفر شروع کېږي او تر مرگ وروسته انسان ته يا جنت انتظار کوي، چې نعمتونه او خوشحالي يې تلپاتي دي او يا اور، چې عذاب يې دردوونکی دی .

خو زموږ انسانانو په دُنيا کې دومره غفلت زيات شوی، چې له امله مو يې مرگ هېر کړی او فکرونه مو ترې اورېدلي دي .

خو مرگ داسي حقيقت دی چې د هر اورېدونکې په غوږ کې يې دا اعلان شوی چې مرگ به راځي .

د هر عاقل عقل منلی چې مرگ به راځي .

او د هر ژوندي زړه ته تېره شوې چې له الله پاک پرته نور ټول به مړه کېږي .

الله - جل جلا له - فرمايي : **كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ الْآيَةُ (القصص: ٨٨)**

ژباړه : د الله له ذات پرته هر شی هلا کېدونکی دی !!

مرگ داسي حقيقت دی چې ظالم او مظلوم دواړه به يې څکې او دا داسي يوه لار ده چې پرې نېکان او بدان ټول تلونکې دي او داسي حقيقت دی که هر څومره ترې انسان تېښته کوي، خو بيا هم ترې خلاصېدی نه شي .

الله تعالی فرمايي : **قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ** (الجمعة: ٨)

ژباړه : دوی ته ووايه : له کوم مرگ څخه چې تاسو تېښتي، هغه تاسو ته مخامخ راتلونکی دی . بيا به د هغه ذات حضور ته وړاندي شئ چې په پټ او ښکاره پوهېدونکی دی، نو هغه به تاسو ته وښيي چې تاسو (په دنیا کې) څه کول !!

يعني که په هر لوري ستا گومان د خلاصېدو وي او په هغه لور ترې وتېښتي، له هغې خوا مرگ در ته مخامخ راځي او نيسي دي .
څوک چې ژوند وکړي، يوه ورځ به مړ کېږي .

مرگ ياد ساتل انسان له ټولو گناهونو را گرزوي او د نېکو کارونو تر سره کول ور ته اسانهېږي . په حديث شريف کې راغلي دي :
عن أبي هريرة قال : قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : أَكْثَرُ مَا ذُكِرَ هَازِمُ اللَّذَّاتِ الْمَوْتِ (رواه الترمذی والنسائي وابن ماجه) مشکوة المصابيح ص: ١٣٠ ج: ١).

ژباړه : له حضرت ابوهريره رضي الله عنه څخه روايت دی چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل : د خوندونو د ماتوونکې (يعني د :) مرگ ياد ډېر کرئ !!

علماوو ویلي دي چې په دې حدیث کې په لنډو ټکو پوره او هر اړخیز نصیحت شوی، ځکه د مرگ په یاد ساتلو سره د دین مطابق ژوند کول اسانه بري .

مرگ داسي حقیقت دی چې د راتلو لپاره یې ټاکلی سن او عمر نشته، نه ټاکلی وخت او موسم لري او نه ټاکلی مرض لري چې څوک مري په هغه مرض دي اخته کېږي .

دا د دې لپاره نامعلوم دی څو بنده ور ته تل د چمتووالي په حال کې وي او ترې غافل نه شي

حضرت تیمي - رحمه الله - ویلي دي : دوه شيان دي چې زما څخه یې د دنیا خوند قطع کړی دی : د مرگ یاد او د الله تعالی په مخ کې د درېدلو یاد (التذکره للقرطبي ص : ۸ ج : ۱)

عمر بن عبد العزيز - رحمه الله - به علماء راغونډکړل، مرگ، قیامت او آخرت به یې سره یادوی او داسي به یې ژړل لکه د دوی مخي ته چې جنازه وي (التذکره ص : ۸)

حضرت دقاق - رحمه الله - د مرگ د یادولو گټي او دهېرولو د زیانونو په اړه فرمائي دي : څوک چې مرگ ډېر یادوي، په درو شيانو به عزتمند کړل شي :

(۱) بېړنۍ توبه .

(۲) د زړه قناعت .

(۳) او په عبادت کې بيداري .

او څوک چې مرگ هېر کړي، په درو شيانو سره به عذاب ور کړل شي :

(۱) د توبې ځنډول .

(۲) په دومره مال چې د چا کفایت او گوزاره پرې کېږي، نه راضي کېدل .

(۳) او په عبادت کې سُستي . (التذكرة ص : ۸)

د دُنیا په ژوندانه باوري کېدل او آخرت هېرول ناپوهي ده .

باید تل دا فکر وکړو چې دا ژوند تېرېږي او تل به نه وي .

یوه سړي یوه عالم ته وویل : داسي یو نصیحت را ته ولیکه چې په غم

او تکلیف کې ور ته وگورم، ځان پرې تسلي کړم او په خوشحالی کې

ور ته وگورم، خپله خوشحالي پرې کنترول کړم !

هغه ور ته ولیکل : دا وخت به هم تېر شي !!

نو د گناه د خواهش د پیدا کېدو په وخت کې هم باید انسان دې

خبري ته پام وکړي چې دا وخت او عمر تېرېږي .

د دې گناه خوند به تل نه وي .

ځینو عالمانو ویلي دي چې انسانه ! ته هغه یې چې ته په کومه ورځ

وزېږېږې! تا ژړل، خو ستا چاپېره خلکو د خوشحالی له امله خندل .

نو داسي عمل وکړه چې ستا د مرگ په ورځ ستا چاپېره خلک د غم له

امله ژاړي او ته د خوشحالی له امله خاندې !!

الله پاک دي توفیق راکړي چې له مرگ څخه غافل نه شو او تل ور ته

په تیاري کولو بوخت و اوسو .

هغه کارونه چې اسلام پرې ولاړ دی

هغه کارونه چې اسلام پرې ولاړ دی او د اسلام ارکان دي، پنځه دي .

موږ باید خپل اعمال په دغو پنځو ستونو په درولو سره محکم کړو .

په دې زمانه کې چې د ديني احکامو په اړه د خلکو سستي څومره زیاته شوې، هر چا ته معلومېږي، تر دې چې تر ایمان وروسته تر ټولو مهم عبادت لمونځ دی، د قیامت په ورځ به هم تر ټولو وړاندي د لمانځه په هکله پوښتنه کېږي .

د دغه مهم عبادت په اړه همدا راز د اسلام د نورو ارکانو : زکات، حج او د رمضان د روژې په هکله هم له ناغېږئ او سستۍ څخه کار اخیستل کېږي .

دا په داسې حال کې چې پکار خو دا ده چې په دې اړه له هر ډول سستۍ څخه په کلکه ځانونه وژغورو . هغه پنځه شیان دا دي :

عَنْ ابْنِ عُمَرَ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : يُبْنَى الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ (متفقٌ عَلَيْهِ) مشكاة المصابيح ص: ١٢ ج: (١).

ژباړه : له حضرت عبدالله بن عمر - رضي الله عنهما - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : اسلام پر پنځو (شیانو) بناء شوی دی، (تر ټولو لومړی :) د دې خبرې شاهدې ور کول چې له الله - تعالی - پرته څوک د عبادت وړ نشته او محمد - صلی الله علیه وسلم - پیغمبر دی .

(۲) د لمانځه قائمول .

(۳) د زکوة اداء کول .

(۴) حج کول .

(۵) او د رمضان روژې نیول !!

(بخاري او مسلم)

په دې حديث کې د اسلام د ستنو او د هغو سترو شيانو يادونه شوې چې اسلام پرې ولاړ دی .

دا هغه ستنې دي چې اسلام پرې ولاړ دی، له دې پرته نور دين د دې بناء او تعمير مکملات دي او معلومه خبره ده چې په تعمير کې هغه وخت استوگنه ښه خوند کوي، همدا راز تعمير ښائسته وي او انسان پکې ډېر خوشحال وي، کله چې پوره وي .

خومره چې تعمير پوره وي، هغومره پکې انسان ډېر ښکمرغه وي . همدا راز اسلام هم دی، کله چې يې څوک دغه پنځه ارکان او بناوي عملي کړي، نو اسلام موجود شو، نور د اسلام تعمير به هغه وخت چا بشپړ کړی وي، کله چې يې په ټول اسلام عمل کړی وي .

رسول الله - صلى الله عليه وسلم - په دې مبارک حديث کې د اسلام تشبيه د يوې خېمې سره ور کړې ده، چې په پنځو ستونو ولاړه وي، د شهادت کلمه د خېمې د منځني لکړي په څېر ده، چې له هغه پرته خېمه درېدای نه شي .

پاته څلور ارکان يې د خېمې د هغو څلورو لکړو په څېر دي چې د خېمې څلورو خواوو ته ولاړ وي .

که منځنۍ لکړه نه وي، نو خپمه نه شي درېدلای، خو که دا موجوده وي او د څلورو خواوو له لکړو څخه کومه یوه نه وي، نو خپمه خو به ودرېږي، خو د کوم طرف لکړه چې نه وي، هغه طرف به راغورزېدلی او ناقص وي .

له حدیث څخه یوه دا فائده معلومېږي چې له ایمان پرته عبادت معتبر نه دی .

بله فائده دا معلومېږي چې د لمانځه له اداء کولو، د زکوٰة له ور کولو، د حج له اداء کولو (څوک چې یې وس ولري) او د رمضان د روژې له نیولو پرته څوک پوره مسلمان نه شي جوړېدلای .

خو د دې حدیث دا مطلب نه دی چې فرائض په دې پنځو کې حصر دي او له دې پرته نور نشته، بلکې له دې پرته نور هم شته .
نو په دې اړه باید له هر ډول سستۍ او ناغېړۍ څخه په کلکه ځان وژغورل شي، خو د اسلام پنځه اساسي خبري عملي شي .

د یوه او بل سره د مرستې اهمیت

د اسلام مبارک دین یو کامل او مکمل دین دی چې د انسان د ژوند په هره برخه کې یې لارښوونې موجود دي، د کومو په عملي کولو کې چې د دین او دنیا دواړو بری او کامیابي نغښتي ده .

اسلام یوازې د اوداسه، لمانځه، روژې او ځینو عبادتونو نوم نه دی، بلکې د اسلام مبارک دین د انسان د عقیدې، عباداتو، اخلاقو، او ټولنیز تعامل یو بشپړ قانون دی .

په همدې مبارک دین کې یو مهم رکن، د دین د پیروانو تر منځ د یوه او بل سره مرسته کول دي .

الله - سبحانه و تعالی - فرمایلي دي : **وَتَعَاوُنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَلَا تَعَاوُنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ** (سورة المائدة: ٢)

ترجمه : او تاسو د یوه او بل سره مرسته وکړئ په نېکۍ او پرهېزګارۍ کې،

او یو له بل سره په ګناه او دښمنۍ کې مرسته مه کوئ ،
او له الله (جل جلاله) څخه وویرېږئ، بې شکه الله ډېر سخت عذاب ور کوونکی دی !!

په دې آیت مبارک کې د مسلمانانو لپاره یو قانون بیان شوی چې دوی باید د یوه او بل سره د خیر او پرهېزګارۍ په کارو کې مرسته وکړي او د ظلم، ګناه او فساد په کارو کې دي د یوه او بل سره مرسته نه کوي.

له دې مبارک آیته دا هم معلومېږي چې د مسلمان مسئولیت یوازې د ځان په اړه نه دی، چې دا فکر وکړي چې د بل چا د ښو او بدو سره کار

نه لرم، خپل لمونځ او اودس کوم، بلکې د نورو خلکو سره هم تعلق لري چې یو یې دا دی چې د خیر او تقوی په کارو کې به د نورو سره مرسته کوي .

عَنْ أَبِي مُوسَى عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا وَشَبَّكَ أَصَابِعَهُ (رواه البخاری رقم: 467 و مسلم رقم: 2585)

ژباړه : له حضرت ابوموسی اشعري - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې نبی - صلی الله علیه وسلم وفرمایل : یو مؤمن د بل مؤمن لپاره د یوې ودانۍ په څېر دی، چې یوه برخه یې بله برخه ټینګوي، او (نبی - علیه السلام - د خلکو د پوهولو لپاره) خپلې ګوتې سره ونښلولې !! په دې حدیث کې د اسلامي ټولنې انځور د یوې ودانۍ په بڼه وړاندې شوی. لکه څرنګه چې د ودانۍ یوه خښته بله ټینګوي ، همدا راز مسلمان هم باید د یوه او بل داسي مرسته او ملاتړ وکړي چې د یوه او بل د ټینګولو او کلکولو لامل شي .

په بل حدیث کې راغلي دي :

عَنِ الثَّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَى. (رواه البخاری رقم: 5665 و مسلم رقم: 6751)

ژباړه : له حضرت نعمان بن بشير - رضي الله عنهما - روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه و سلم - وفرمايل : د مؤمنانو مثال د يوه او بل سره په مينې، شفقت او پر يوه او بل په زړه سوې کې د يوه بدن په خېر دی؛ چې کله د بدن کوم غړی ناروغ شي، ټول بدن په بې خوبۍ او تبه کې د هغه غړي سره ملګري کېږي !!

دې حديث کې د مسلمانانو تر منځ د يووالي، غمخواری او ګډ مسئوليت اهميت تشرېح شوی دی .

مسلمانان بايد په ستونزو او پرېشانيو کې د يوه او بل سره مرسته وکړي .

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- مَنْ نَفَسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الدُّنْيَا نَفَسَ اللَّهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَمَنْ يَسِّرْ عَلَى مُعْسِرٍ يَسِّرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَنْ سَتَرْتُ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ (الحديث، رواه مسلم رقم: 7028)

ژباړه : له ابو هريره (رضي الله عنه) څخه روايت دی چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل : څوک چې د يوه مؤمن له دُنيوي ستونزو او سختيو څخه کومه سخته ليري کړي، الله تعالى به د قيامت په ورځ د هغه له سختيو څخه يوه سخته ليري کړي .

او څوک چې پر کوم تنګسيا ځپلي (پوروري يا بې وزله) باندې اسانتيا راولي، الله تعالی به په دنیا او آخرت کې پر هغه باندې اسانتيا راولي .

او څوک چې د کوم مسلمان عیب پټ کړي، الله تعالی به په دنیا او آخرت کې د هغه عیبونه پټ کړي .

او الله تعالی د بنده په مرسته کې وي تر څو چې بنده د خپل ورور په مرسته کې (بوخت) وي!!

له دې حدیث څخه د یوه او بل سره د مرستې کولو ډېره لویه ګټه معلومېږي او هغه دا چې دا د الله تعالی د مرستې او کومک لامل دی .

د ډېرې غندنې او افسوس ځای دی چې نن ورځ ځینې دینداره خلک داسې انګېري چې یوازې د پنځه وخته لمانځه په ادا کولو سره د دوی مسئولیت ختم شو او همدا د نجات لپاره کافي دی. په داسې حال کې چې اسلام له موږ څخه غواړي چې د عبادتونو د سمې ادا کولو ترڅنګ، د خپلو مسلمانو وروڼو په غم او ښادۍ کې شریک شو او په سختو شرائطو کې هغوی یوازې پرې نږدو.

که چېرې همدا زرین اسلامي اصول زموږ په ژوند کې په رښتینې توګه عملي شي، نو زموږ مسلمانان ټولنه به له ګڼو مادي او معنوي ستونزو، فقر او پرېشانو څخه وژغورل شي او د یوه واقعي مومن اخلاقي انځور به ټولې نړۍ ته وړاندې شي.

پر انسان راتلونکې حالات او د ده مسئولیتونه

په دُنیا کې هیڅ انسان له څلورو حالاتو خالي نه دی .

په یوه کې به خامخا داخل وي .

په کوم حالت کې چې داخل وي، باید هغه مسئولیت اداء کړي کوم چې دی په هغه حالت کې لري .

۱ : د الله پاک عبادت او بندگي : ځیني کسان داسي وي چې هغوی ته الله پاک د خپل عبادت او بندگۍ توفیق ور کړي او دوی د الله تعالی په طاعت کې مصروف وي .

که د چا دا حالت وي، هغه باید له الله پاک څخه د خپلو نېکو اعمالو د قبلېدو دُعاګاني وغواړي .

دا ځکه چې که څوک هر څومره زیات عبادتونه وکړي، ټوله شپه نفلونه او د ورځې روژې نیسي، خیراتونه، جهادونه او نور د خیر په هر کار کې تر نورو وړاندي وي، خو چې د الله پاک په دربار کې قبول نه شي، هیڅ نه دي .

دا ځکه چې د الله په وړاندي قبولیت اعتبار لري، یوازي قابلیت او وړتیا بسنه نه کوي .

دا وجه وه چې فضیل بن عیاض - رحمه الله - د غلو د یوې ډلې مشر وو، خو چې د الله پاک په دربار کې قبول شو، نو نه یوازي دا چې له هغه حالته راووت بلکهې د الله پاک د دوستانو د یوې ډلې مشر شو .

ابلیس عبادت گذار وو، د عبادت قابلیت او وړتیا یې لرله، خو چې مقبولیت یې نه وو، الله پاک له خپله درباره و شری، سره د عبادت کولو د الله پاک دښمن شو .

معلومه شوه چې اعتبار قبولیت ته دی .

له دې امله باید هغه څوک چې ژوند یې په طاعت او عبادت کې تېرېږي، په خپل عبادت مغرور نه شي او سره له عبادته باید له الله پاک څخه استغفار او بخښنه وغواړي، خو الله پاک یې د عبادت کمی وړ وبخښي او عبادت یې ترې قبول کړي .

الله تعالی د جنتیانو د صفاتو د بیانولو په لړ کې فرمایلي دي: **إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُجْسِنِينَ، كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ. وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ** (الذاریات: ۱۶، ۱۷، ۱۸)

ترجمه : یقیناً دوی له دې وړاندي (په دنیا کې) نېکې کونکې وو، هغوی به د شپې لږ (وخت) ویده کېدل او په سهارونو (د شپې په وروستیو شېبو) کې به یې (له الله پاک څخه) بخښنه غوښتله !!
په دې آیتونو کې یې دا صفت بیان شوی چې دوی په دنیا کې ښه کارونه کول او د شپې لږ ویدېدل خو د دې سره به یې هم د شپې په آخر کې له الله پاک څخه بخښنه غوښتله .

معلومه شوه چې تر عبادت وروسته هم باید انسان له الله پاک څخه بخښنه وغواړي او پر خپل عبادت مغرور نه شي .

۲ : له گناهونو ډک ژوند تېرول : ځیني کسان داسي وي، چې هغوی په ژوندانه کې له گناهونو ډک ژوند تېروي .

داسي کسان بايد د الله پاک له رحمت څخه مايوس او نا اميده نه شي، بلکې بايد د الله پاک لوري ته ور وگرزي .

ځکه د دوی گناهونه که هر څومره زيات وي، د الله پاک رحمت تر هغه هم زيات او پراخ دی . الله تعالى فرمايلي دي : قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (الزمر: ٥٣)

ژباړه : اې پېغمبره ! - صلى الله عليه وسلم - زما هغو (مؤمنو) بندگانو ته چې پر خپلو ځانو يې ظلم کړی دی، ووايه ! د الله له رحمت څخه مه ناهيلي کېږئ، په يقيني ډول الله ټولي گناوي بخښي، هغه ډېر بخښونکی مهربان دی!!

په دې آيت کې الله پاک خپلو گناهگارو بندگانو ته د خپل رحمت او مغفرت په پراخوالي خبر ور کړی او دوی يې خپل لوري ته په ور گرزولو هڅولي او له نا اميدۍ څخه يې منع کړي دي .

چې که هر څومره زيات گناهونه وي، د هغو د ختمولو لپاره لار دا ده چې الله تعالى ته رجوع وشي او له هغه څخه بخښنه وغوښتل شي .

٣ : په خوشحالي کې کېدل : ځيني کسان داسي وي چې هغوی د خوشحالي او سوکالي ژوند تېروي، داسي کسان بايد د الله پاک شکر اداء کړي، خو الله پاک يې دغه خوشحالي او سوکالي ور ته دوامداره کړي . الله تعالى فرمايي : وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ (سورة ابراهيم: ٤).

ژباړه : او په یاد ولرئ، ستاسو رب خبردار کړي واست چې که شکر وباسئ، نو پر تاسي به لا زیاته پېرزوینه وکړم او که د نعمت ناشکري وکړئ، نو زما سزا ډېره سخته ده !!

په دې آیت کې الله پاک خپل بندگان د نعمتونو په شکر کولو هڅولي او له ناشکری څخه یې منع کړي دي .

د شکر ګټه دا ده چې نور نعمتونه به الله پاک پرې وکړي او د ناشکری پایله عذاب دی او له عذاب څخه دا هم ده چې دغه نعمتونه ترې ختم شي .

شکر د الله تعالی د نعمتونو په زړه سره اقرار دی، په ژبه یې د هغو له امله ستاینه ده او د هغو په هغه څه کې مصرفول چې د الله تعالی د رضاء لامل وي .

ناشکري برعکس کارونو ته ویل کېږي .

خو ځیني خلګ داسي دي چې هغوی د شکر د اداء کولو پر ځای ناشکري کوي .

کاروبار او ژوند به یې ښه برابر وي، خو چې ترې پوښتنه وکړې چې کاروبار او ژوند دي څرنگه دی ؟

دی په جواب کې په ناشکری کولو پیل کوي، کارونه خراب دي . .
 . دا ډېر ناوړه او بد عادت دی چې د شکر د اداء کولو پر ځای نه یوازي دا چې شکر نه اداء کوي بلکې برعکس ناشکري کوي .

۴ : په تنګلاسی او تکلیف کې کېدل : ځیني خلګ داسي وي چې هغوی په تنګلاسی او تکلیفونو کې ژوند تېروي .

هغوی باید په دغو حالاتو صبر وکړي .

د صبر نتیجه دا ده چې الله تعالی فرمايي : **إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ** (البقرة: ۱۵۳)

ژباړه : الله د صبر کوونکو سره (ملگری) دی !!

د صبر په اړه علماوو لیکلي دي چې د صبر د ایمان سره تړاو داسي دی لکه د سر تړاو د بدن سره، که څوک صبر نه لري، هغه (کامل) ایمان نه لري، لکه څرنګه چې څوک سر نه لري، هغه بدن نه لري (مدارج السالکین ص : ۱۵۵ ج : ۲) .

د مؤمن صفت دا دی چې هغه باید په خوشحالی او پراخۍ کې د الله پاک شکر گذار وي او په تکلیف او تنګلاسی کې صبر کوونکې وي .
د دې پایله دا ده چې دغه دواړه حالتونه به د ده لپاره خیر او ګټه وي .
په حدیث شریف کې راغلي دي :

عَنْ صُهَيْبٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم-: عَجَبًا لَأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ لَهُ خَيْرٌ وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَاءٌ شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ. (رواه مسلم ص: ۴۱۳ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت صهیب - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : د مؤمن کار ته تعجب کوم، بېشکه د ده ټول کار د ده لپاره خیر (او فائده) ده او دا (چې ټول کارونه د چا په ګټه وي) له مؤمن پرته د بل چا لپاره داسي نه دي . (دا په دې توګه خیر دي :)

که ده ته خوشحالي ورسېږي، دی شکر کوي، نو دا خوشحالي د ده لپاره خیر شي او که ور ته تکلیف ورسېږي، دی صبر کوي، نو دا تکلیف د ده لپاره خیر شي !!

که څوک په دغو حالاتو کې یاد شوي مسئولیتونه اداء کړي، ان شاء الله تعالی هغه انسان به بريالی وي .

پنځه خبرې چې انسان بري ته رسوي

پنځه داسي ارزښتناکې خبرې دي چې که ور ته پام وشي، نو ان شاء الله تعالی د انسان د بري لپاره تضمین کوي .

دغه خبرې له احادیثو څخه معلومېږي .

د دیوبند د عالمانو مُرشد حاجي امداد الله مهاجر مکې - رحمه الله - په یوه تخته دغه پنځه جملې لیکلې وې .

۱: اَعْمَلْ لِدُنْيَاكَ بِقَدْرِ مَقَامِكَ فِيهَا.

ژباړه : د دُنیا لپاره دومره کار وکړه څومره اندازه چې ته په دُنیا کې اوسېږې !

د دُنیا ژوند ډېر لږ او نا باوره دی .

که هر څومره اوږد هم شي، بیا هم ژر تېرېدونکی دی .

حضرت نوح - علیه السلام - ته الله تعالی ډېر زیات اوږد عمر ور کړی وو .

۹۵۰ کاله یې دعوت وکړ، له دې پرته نور ژوند یې هم کړی دی .

ځیني روایتونه داسي دي چې د ده ټول عمر ۱۶۰۰ شپاړس سوه کاله وو.

خو د مرګ په وخت کې ملک الموت ترې پوښتنه وکړه :

كَيْفَ وَجَدَتِ الدُّنْيَا؟ قَالَ نُوحٌ: مِثْلَ دَارٍ لَهَا بَابَانِ، دَخَلْتُ مِنْ هَذَا وَخَرَجْتُ مِنْ هَذَا (تفسير القرطبي ص: ٢٩٥ ج: ١٣)

ژباړه : دُنیا دي څنگه و موندله ؟

نوح - عليه السلام - وفرمايل : د هغه سوراى په څېر مي و موندله چې دوه دروازې لري، له يوې دروازې ور داخل شوم او له بلې راووتلم !!
علامه قرطبي رحمه الله ليکي : بنی نوح بيتا من قصب فقيل له : لو بنيت غير هذا فقال : هذا كثير لمن يموت (تفسير القرطبي ص : ٢٩٥ ج : ١٣)

ژباړه : نوح عليه السلام له کړکانو څخه کور جوړ کړی وو، چا ور ته وويل : که دي بل (ښه) کور جوړ کړی وی، ښه به وی ! نوح عليه السلام ور ته وفرمايل : څوک چې مړ کېږي، د هغه چا لپاره دا زيات دی!!

٢ : دوهمه خبره دا ده : وَأَعْمَلْ لِّآخِرَتِكَ بِقَدْرِ بَقَائِكَ فِيهَا.

ژباړه : د آخرت لپاره دي دومره کار وکړه څومره چې ته په هغه کې اوسېږي!

د آخرت ژوند تلپاته دی، نو د عقل تقاضاء دا ده چې د تلپاته ژوند لپاره ډېري هڅي کول ضروري دي .

٣ : دريمه خبره دا ده : وَأَعْمَلْ لِلَّهِ بِقَدْرِ حَاجَتِكَ إِلَيْهِ .

ژباړه : د الله - تعالی - لپاره دومره کار وکړه، څومره چې ور ته اړتيا لرې !
الله - تعالی - ته د انسان اړتيا په هر څه کې ده، ځکه د الله پاک له ارادې پرته څوک هيڅ نه شي کولی او په هر څه کې انسان ور ته محتاج دی .

نو عقلمندي دا ده چې بايد د الله تعالى د رضاء لټون ته تر هر څه لومړيتوب ور کول شي .

۴ : څلورمه خبره دا ده : اَسْأَلُ عَنِ الَّذِي لَا يَحْتَاجُ إِلَى أَحَدٍ!!

ژباړه : صرف له هغه چا سوال کوو، چې چا ته محتاج نه دی!!
هغه الله تعالى دی، چې خزاني يې ډکې دي، په سوال او غوښتني خوشحاليږي .

۵ : پنځمه خبره دا ده : وَأَعْمَلُ لِلنَّارِ بِقَدْرِ صَبْرِكَ عَلَيْهَا

ژباړه : د اور لپاره دومره کار وکړه، څومره چې پر اور صبر کولی شې !!
يعني څومره چې د عذاب طاقت لرې، په هغه اندازه گناوي وکړه !
د اور طاقت هيڅوک نه لري .

کله چې طاقت د اور نه لرو، نو بايد د الله پاک له نافرمانيو څخه ځان وساتو .
دغه پنځه ارزښتناکې خبرې که په پام کې ولرو، ان شاء الله تعالى دا به مو د بري لامل شي او له گناهونو څخه د ځان ساتنه به راته آسانه شي .
الله پاک دي د عمل کولو توفيق راکړي . آمين

د عرش د سيوري وړ کسان

د قيامت ورځ ډېره زياته سخته او درنه ورځ ده، زموږ او ستاسو خو حيثيت څه دی ؟ لوی لوی نېکان، متقيان، علماء، اولياء تر پيغمبرانو پوري به ټول پرېشان وي .

د قيامت ورځ ډېره اوږده او ټول خلک به د حشر په ميدان کې راغونډ وي، د لمر د نږدې کېدو له امله به خولې بهېږي، د زمکې گرموالي به دومره سخت وي چې د پنبو پرې کېښودل به تر وس وتلی کار وي، د

چا سره به د بل هیچا فکر نه وي، له دغه سخت حالت به خوک نه
تنبتېدلی شي او نه به ترې ځان په بله طریقه خلاصولی شي .
لیکن ځینې نېکمرغه خلک به داسي وي چې الله - جل جلا له -
به د عرش تر سایي لاندې ځای ورکړی وي او له ټولو سختیو به
په امن وي .

هغوی به نه یوازې د قیامت د ورځې له سختیو په امن وي، بلکې
وروسته را روان حالات به یې هم د امن او خوشحالی وي .
د دې سیوري لاندې هغه خوک راتلی شي چې د دې اسباب یې عملي
کړي وي .

د دې سیوري لاندې راتلل مفت نه دي بلکې د دې لپاره ځینې اسباب
شته چې په احادیثو کې بیان شوي دي : اوه کسان یې په دې حدیث
کې ذکر شوي دي :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - قَالَ: سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ
لَا ظِلِّ إِلَّا ظِلُّهُ الْإِمَامُ الْعَادِلُ وَشَابٌّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ اللَّهِ وَرَجُلٌ قَلْبُهُ مُعَلَّقٌ فِي
السَّاجِدِ وَرَجُلَانِ تَحَابَّا فِي اللَّهِ اجْتَمَعَا عَلَيْهِ وَتَفَرَّقَا عَلَيْهِ وَرَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ
مَنْصِبٍ وَجَمَالٍ فَقَالَ إِيَّيْ أَخَافُ اللَّهَ. وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَخْفَاهَا حَتَّى لَا تَعْلَمَ
يَمِينُهُ مَا تُنْفِقُ شِمَالُهُ وَرَجُلٌ ذَكَرَ اللَّهَ خَالِيًا فَفَاصَتْ عَيْنَاهُ (رواه البخاري
ص: ٩١ ج: ١ و مسلم ص: ٣٣٢ ج: ١ واللفظ له)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه- څخه روايت دی چې
رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : اوه کسان دي الله - جل

جلا له - دوی ته په هغه ورځ سیوری ورکوي په کومه به چې د ده له سیوري پرته بل سیوری نه وي . (هغه دا دي :)

۱: عادل باچا .

۲: هغه ځوان چې د الله - جل جلا له - په عبادت کې ستر شي .

۳: هغه سړی چې زړه یې د مسجدونو سره تړلی وي .

۴: هغه دوه کسان چې د الله تعالی (د رضاء) لپاره د یوه او بل سره محبت کوي، په دې محبت سره جمع شوي او پرې جلا شوي وي .

۵ : هغه سړی چې داسې ښځه یې (گناه ته) دعوت کړي، چې د منصب او ښائست خاونده وي، دی ووايي : زه له الله (جل جلاله) څخه وېرېږم .

۶ : هغه سړی چې یوه صدقه وکړي، خپله صدقه دومره پټه کړي تر دې چې چپ لاس یې په هغه څه چې شی لاس یې مصرفوي نه پوهېږي .

۷: هغه سړی چې (الله - جل جلا له -) د یوازیتوب په حال کې یاد کړي نو تر سترگو یې اوښکې وبهېږي !!

په دې حدیث کې اوه داسې خوش نصیبه کسان ذکر شوي دي چې الله - جل جلا له - دوی ته په خپل سیوري کې ځای ورکوي .

له سیوري څخه مراد دعرش سیوری دی لکه څنگه چې په بل حدیث کې دا بیان راغلی دی .

په دوی کې لومړنی کس عادل باچا دی .

عدل سخت کار دی، له دې امله عادل ته دغه لوړه درجه ورکول کېږي.

په دې حديث کې عادل باچا ذکر شوی، خو له بل حديث څخه معلومېږي چې هر هغه څوک چې عدل وکړي، هغه ته الله پاک تر عرش لاندې ځای ورکوي .

دوهم هغه ځوان دی چې ځواني يې د الله - جل جلا له - په عبادت کې تېره کړه .

ځواني لیونتوب دی، په دې زمانه کې خپلي نفسي غوښتنې پرېښودل او د الله - جل جلا له - عبادت کول الله - جل جلا له - ته ډېر قدر لري .

شيخ سعدي - رحمه الله - د ځوانۍ د عبادت او توبې په هکله وايي :

در جواني توبه کردن شيوه پيغمبری ،،

وقت پیری گرگ زاده میشود پرهېز گار ،،

يعني په ځوانۍ کې توبه کول او په سمه لار روانېدل د پېغمبرانو طريقه ده، په بوداتوب کې خو د لېوه (شرمښ) زوی هم پرهېز گاره کېږي .

درېم هغه څوک دی چې زړه يې د مسجد سره تړلی وي، کله چې له مسجد نه ووزي، نو تر بيا راتگ پورې يې په زړه کې د مسجد فکر وي .

د دې حديث حاصل مطلب دا دی چې څوک پنځه وخته لمونځ په جماعت سره اداء کوي، دغه کس به هم د قيامت په ورځ د عرش د سيوري خاوند وي، دا مطلب نه دی چې ټوله ورځ به په مسجد کې ناست وي .

څلورم هغه دوه کسان چې خالص د الله تعالی د رضا لپاره د يوه او بل سره محبت کوي .

داسي خلگ چې د ذاتي اغراضو لپاره د يوه او بل سره محبت لري، او يا د مال او دولت په خاطر د يوه او بل سره تعلق لري، ډېر دي، خو د الله - جل جلا له - لپاره د يوه او بل سره محبت کوونکې خلگ کم دي. نو څوک چې د الله - جل جلا له - د رضاء لپاره د يوه او بل سره محبت کوي، دوی ته الله - جل جلا له - دا انعام ورکوي چې د عرش په سيوري کې د قيامت په ورځ ځای ورکوي .

په دې محبت سره جمع شوي او پرې جلا شوي وي .
يعني د دوی تر منځ محبت په ژوند کې هم وي، کله چې سره بېل شي، يو مړ شي، بيا يې هم هغسي سره وي .
بل مطلب يې دا دی چې محبت يې په اخلاص سره وي، سياسي او غرضي محبت يې نه وي، چې سره مخامخ شي، يوه او بل ته د خپل محبت دعوي کوي، خو چې سره بېل شي، بيا په يوه او بل پسي غيبت کوي او بد پسي وايي .

پنځم هغه سړی چې د الله - جل جلاله - د ډار له امله گناه پرېږدي.
شپږم هغه څوک دی چې (مستحق ته) يوه صدقه ورکړي، خو دومره يې په پټه توگه ورکړي، چې چپ لاس يې په دې پوه نه شي چې ښي لاس څه او څومره ورکړل ؟

په دغسي پټه صدقه کې اخلاص وي او د الله - جل جلا له - په دربار کې هغه عمل معتبر دی چې په اخلاص سره سر ته و رسېږي .

په اخلاص سره د لږ عمل ثواب زیاتېږي او د اخلاص د نه شتون له امله اجر کمېږي او په کوم عمل کې چې ریا او ځان بنودنه وي، هغه الله - جل جلا له - ته هیڅ قدر او اهمیت نه لري .

اوم هغه څوک چې (الله - جل جلا له -) د یوازیتوب په حال کې یاد کړي نو تر سترگو یې اوبښکې وبهېږي !!

په دې آخرنۍ جمله کې ډېر لوی بشارت او زېږی راغلی دی ځکه داسې یې نه دي ویلي چې تل الله - جل جلا له - د یوازیوالي په حال کې یادوي او تر سترگو یې اوبښکې بهیږي .

بلکې ظاهراً داسې معلومېږي چې که څوک دا عمل په ژوند کې یو ځل وکړي، هم الله - جل جلا له - دغه درجه ور کوي .

له دې پرته په نورو روایتونو کې زیات کسان بیان شوي، چې موږ یې ځینې دلته په مختصره توګه لیکو :

۸ : تنګلاسي ته د پور په هکله مهلت ور کول .

۹ : تنګلاسي ته پور ور معافول .

۱۰ : وېري ته خوراک ور کول .

۱۱ : پر مؤمنانو مهرباني او د هغوی سره بد اخلاقي نه کول .

۱۲ : د مجاهد سره مرسته .

۱۳ : د هغه چا سره مرسته کول چې پوروړی وي .

۱۴ : د مکاتب سره مرسته کول .

۱۵ : په تجارت کې صدق او رښتیا ویل .

۱۶: د قرآن کریم په ماشومتوب کې زده کول او په لویوالي کې یې قرائت کول .

۱۷: د یتیم پالنه .

۱۸: د کونډو پالنه .

۱۹: صدقه او خیرات کول .

۲۰: د بې کسبه خلکو سره او دهغه چا سره چې کسب نه شي زده کولی، مرسته کول .

۲۱: د سورة البقرة او آل عمران تلاوت .

الله - جل جلا له - دي موږ او تاسو ټولو ته دغه درجه راکړي . آمین

له بدو کارو د مخنیوي اهمیت

له بدو کارونو منع کول یو اړین او ضروري کار دی، همدا راز دا د هر مسلمان مسئولیت دی چې د ګناه د مخنیوي هڅه به کوي .

په ځانګړې توګه که ګناه په کور کې کېږي، نو د هغې د مخنیوي لپاره خو لا زیاتي هڅي کول ضروري دي .

خو متأسفانه په اوسنۍ زمانه کې دغه مسئولیت ته د اکثرو خلکو پاملرنه نشته، دا په داسې حال کې چې دا د هر چا مسئولیت دی .

د ګناه د مخنیوي دا مطلب نه دی چې سړی به له سختۍ او جګړې کار اخلي، بلکې باید داسې لار غوره کړل شي چې د ګناه په مخنیوي کې مؤثره ثابتېدی شي .

الله تعالى د مؤمنانو په هکله فرمایلي دي : **وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ**
أَوْلِيَاءُ بَعْضٌ يَأْمُرُونَ بِالْبَعْرِوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (التوبة: ۱۷)

ژباړه : مؤمنان نارینه او مؤمناني ښځي، دا ټول د یوه او بل دوستان دي . په ښو کارونو امر کوي او له بدو کارونو څخه منع کوي، لمونځونه قائموي، زکات ور کوي او د الله او د هغه د پېغمبر اطاعت کوي . دا هغه کسان دي چې ژر دی چې الله به پرې رحم وکړي . بېشکه الله پر ټولو برلاسی او د حکمت څښتن دی !!

په دې مبارک آیت کې الله پاک د منافقانو د ناوړو صفاتو تر ذکر کولو وروسته د مؤمنانو ښکلي صفتونه ذکر کړي دي، هغه داسي صفات دي چې د منافقانو د صفاتو برعکس دي .

هغه په دې توګه دي :

۱ : مؤمنان په خپل منځ کې د یوه او بل دوستان دي .

۲ : خلګ په ښو امر کوي او له بدو یې منع کوي .

۳ : د لمانځه پابندي کوي .

۴ : زکات ور کوي .

۵ : د الله پاک او د هغه د پېغمبر تابعداري کوي .

د دغو صفاتو تر ذکر کولو وروسته الله پاک دوی ته زېږی ور کړی، چې دا داسي خلګ دي چې ژر دی چې الله پاک به پرې رحم وکړي او هغه زورور او د حکمت څښتن دی .

له دې آيت څخه معلومه شوه چې د مؤمنانو صفت دا دی چې دوی د
بنو امر کوي او له بدو به مخنيوی کوي .

نو باید هر مؤمن دغه صفت په ځان کې راولي .

که ټول مؤمنان دغه کار وکړي، نو ان شاء الله تعالی ډېر ژر به په ټولنه
کې د پام وړ بدلون ووينو او گناهونه به کم شي .

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- يَقُولُ: مَنْ
رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ يَبْدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ
وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ (رواه مسلم ص: ۵۱ ج: ۱، رياض الصالحين ص: ۸۱)

ژباړه : له ابوسعید خدری - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې ما له
رسول الله - صلی الله علیه وسلم - څخه واورېدل چې فرمایلي یې : چا
چې په تاسو کې د گناه کار ولیدی، نو په لاس دي یې منع کړي، که په
لاس یې وس نه وي، نو په ژبه دي یې منع کړي، که په ژبه یې د منع
کولو طاقت نه وي، نو په زړه کې دغه گناه بده وگڼي او دا ډېر کمزوری
ایمان دی !!

له دې حدیث څخه هم معلومه شوه چې له بدو منع کول د هر مسلمان
مسئولیت دی، څوک چې گناه وويني، نو باید د مخنيوي هڅه یې
وکړي، په کومه طریقه یې چې مخنیوی کولی شي .

په دې ټولو طریقو کې وروستنۍ او د ایمان تر ټولو کمزورې درجه دا
ده چې گناه په زړه کې بده وگڼل شي، له دې درجې خو باید مسلمان
پسپاته نه شي .

له بدو منع کول لکه څرنگه چې د مسلمان مسئولیت دی، د دې سره سره په دنیا او آخرت کې زیاتي گټي لري .

یوه ستره گټه یې په دنیا کې دا ده چې له عذاب څخه د خونديتوب لپاره ستر او اغېزناک لامل دی .

الله - جل جلا له - فرمایي : فَلَمَّا نَسُوا مَا دُكِّرُوا بِهِ اتَّجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ مِّمَّا كَانُوا يَفْسُقُونَ (الاعراف: ۱۶۵)

ژباړه : نو کله چې یې هغه نصیحت هېر کړ چې یادونه یې ور ته شوې وه، نو بیا مو هغه کسان وژغورل چې له بدیو یې منع کوله او چا چې ظلم کړی وو، هغوی مو په سخت عذاب راوښول، په دې چې سرغړونه به یې کوله !!

په دې آیت مبارک کې د هغه قوم یادونه شوې، چې د دریاب په غاړه اوسېدل، د دغه کلي نوم ایکه وو، په دې زمانه کې ور ته عقبه داود وایي .

الله تعالی ور ته وفرمایل چې د شنبې په ورځ به کبان (ماهیان) نه نیسئ ! خو د امتحان په توګه به د شنبې په ورځ ماهیان زیات وو او په نورو ورځو به کم وو .

دوی صبر و نه کړ او د الله تعالی د صریح حکم په شتون کې یې حيله وکړه، د دریاب سره نږدې یې حوضونه جوړ کړل، اوبه به یې ور پرېښودې، کله به چې د شنبې په ورځ کبان (ماهیان) د دوی حوضونو ته ننوتل، نو د وتو لار به یې پرې بنده کړه، د یک شنبې په ورځ به یې ونيول .

په دې توگه به يې د ځان لپاره پلمه جوړوله چې موږ خو د شنبې په ورځ ښکار نه دی کړی، گویا دوی په خپلي دې حيلي سره نعوذ بالله خدای پاک ته دوکه ور کوله .

الله پاک د دې ناوړه عمل سزا په دُنیا کې ور کړه، چې شکلونه يې د شادوگانو او بيزوگانو په څېر شول .

الله تعالی په دې مبارک آیت کې فرمایلي دي چې کله عذاب راغی، هغه خلک چې له بدو يې منع کوله، موږ له عذاب څخه وژغورل او ظالمان مو په سخت عذاب کې ونيول .

معلومه شوه چې له بدو کارو منع کول له عذاب څخه د خلاصون يو مهم سبب دی.

شیخ عبدالرحمان السعدي لیکي : وَهَكَذَا سُنَّةُ اللَّهِ فِي عِبَادِهِ أَنْ الْعُقُوبَةَ إِذَا نَزَلَتْ نَجَّامَتْهَا الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ. (تیسیر الکریم الرحمن فی تفسیر کلام المنان ص: ۳۱۶)

ژباړه : دغسي په بندگانو کې د الله پاک سنت او طریقه ده چې کله عذاب نازل شي، په ښو امر کوونکې او له بدو منع کوونکې ترې خلاصېږي !!

که د ښو په لور بلنه او له بدو منع و نه شي، نو پایله به يې د گناهونو زیاتوالی شي، چې پایله يې د الله پاک له لوري عمومي عذاب دی، چې په ترڅ کې به يې نېکان او بدان ټول هلاکېږي .
لکه څرنگه چې په حدیث کې راغلي دي :

عَنْ زَيْنَبِ بِنْتِ جَحْشٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا - أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - دَخَلَ عَلَيْهَا يَوْمًا فَرِحَ عَا يَقُولُ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَيْلٌ لِلْعَرَبِ مِنْ شَرِّ قَدِ اقْتَرَبَ فُتُوحُ الْيَوْمِ مِنْ رَدْمِ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مِثْلُ هَذِهِ». وَحَلَّقَ بِأَصْبَعَيْهِ الْإِبْهَامَ وَالَّتِي تَلِيهَا. قَالَتْ زَيْنَبُ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَرُنَّ هَٰلِكَ وَفِينَا الصَّالِحُونَ قَالَ: نَعَمْ إِذَا كَثُرَ الْحَبْتُ (متفق عليه) مشكوة البصاير (ص: ٢٥٦ ج: ٢).

ژباړه : له حضرت زينب بنت جحش - رضي الله عنها - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - د دې کور ته د وېري په حال کې داخل شو، داسي يې ويل : له الله - تعالى - پرته هيڅوک د عبادت لائق نشته، د عربو لپاره د هغه شر له امله تباهي ده چې رانږدې شوی دی، نن د یاجوج او ماجوج له دېوال څخه دومره (لار) خلاصه شوه، او په خپلو دوو ګوتو: ټټي او ورته نږدې ګوتي سره يې حلقه جوړه جوړه کړه .

زينب - رضي الله عنها - (د مؤمنانو مور) وايي ما وويل : اې د الله پېغمبره ! - صلى الله عليه وسلم - آيا موږ به په داسي حال کې هلاکېږو چې په موږ کې نېکان خلک موجود وي ؟

نبي - عليه السلام - وفرمايل : هو، کله چې ګناوي زياتي شي . (متفق عليه) .

ګناوي کله زياتېږي ؟ کله چې نهی عن المنکر او له بدو کارو مخنيوی پرېښودل شي .

نو بايد دغه کار ته اړينه پاملرنه هر څوک وکړي، په ځانګړې توګه علماء او د ديني علومو زده کوونکي ځکه دوی په دې برخه کې د خلکو

مشران دي او دوی ته هغه ذمه واري ور تر غاړه ده چې بل څوک يې نه لري .

خو دا کار يوازې د عالمانو مسئوليت نه دی، بلکې هر انسان دغه مسئوليت لري، د کورنۍ مشر بايد د خپلي کورنۍ وگړو ته د ښو بلنه ور کړي او له بدو يې منع کړي، همدا راز خپل څنگلوری، ملگري او ټولو خلگو ته دعوت ور کول پکار دي .

که دغه وظيفه په سمه توگه هر څوک تر سره کړي، نو په ټولنه او نړۍ کې به ډېر اغېزناک او د پام وړ تغيير رامنځته شي او گناهونه به کم شي .

که گناهونه کم شي، عذاب به نه راځي او کوم بد حالات چې زموږ د گناهونو په نتيجه کې را باندې راغلي دي، دا به هم ان شاء الله تعالى سم شي .

د خاتمي د سمون اهميت

بنده د الله پاک له لوري د نېکو کارو په ترسره کولو او له بدو کارو په ځان ساتلو په ټولو او قاتو کې مامور دی، په ځانگړي توگه د عمر په آخري برخه کې .

او انسان هغه وخت کامياب دی کله چې يې خاتمه (د ژوند آخري برخه) ښه شوله .

په حديث کې راغلي دي: **إِمَّا الْأَعْمَالُ بِالْخَوَاتِمِ** (رواه احمد ص: ۴۸۹ ج: ۴، و ابن حبان في صحيحه ص: ۵۲ ج: ۲)

يعني عملونه په خاتمو پوري تړاو لري!!

چا ته چې الله پاک په آخري عمر کې د نېک عمل توفیق ورکړو ، نو د ده لپاره الله پاک د خاتمې ښه کېدنه لیکلې او څوک چې الله پاک په دغه وخت کې پرېښود، د نېکو توفیق یې ور نه کړ او د ده آخري خاتمه یې په بدیو او گناهونو سره وکړه، نو ده خپل رب ناراض کړ او خاتمه یې خرابه شوه (نعوذ بالله من ذلک)

د خاتمې د سمولو اهتمام کول او دا چې څنگه انسان په دې بريالی شي چې خاتمه یې په اسلام او ښو اعمالو وشي ، دا ډېر مهم کار دی، دا د متقیانو او صالحانو کار دی .

الله - جل جلاله - موږ په دې هڅولي یو چې موږ باید ښې خاتمې ته د رسېدلو هڅي وکړو ، الله - جل جلاله - فرمایلي دي : يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ [آل عمران: ۱۰۲].

ژباړه : اې مومنانو! له الله څخه و وېرېږئ څرنگه چې ښايي هماغسي وېرېدل او مه مړئ مگر دا چې تاسو مسلمانان وی !!

حق تقوی دې ته ویل کېږي چې له گناهونو په ځان ساتنه کې خپل پوره طاقت استعمال کړل شي نو حق تقوی ادا شوه، که څوک د خپل پوره طاقت تر استعمالولو وروسته په کومه ناروا کې اخته شي نو د تقوی د حقوقو خلاف نه ده (معارف القرآن ص : ۱۲۸ ج : ۲)

په اسلام د مړه کېدو مطلب دا دی چې هر وخت د اسلام پابند و او سئ ځکه څوک چې په کوم حالت باندي ژوند تېروي، پر هغه حالت مرگ ورته راځي .

د خاتمې د ښې کېدلو لپاره هڅي کول د نېکانو وروستی هدف دی :

الله - سبحانه و تعالی - فرمایي : وَوَصَّي بِهَا إِبْرَاهِيمَ بَنِيهِ وَيَعْقُوبَ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ [البقرة: ۱۳۲]

ترجمه : او په همدې (دين) باندي ابراهيم - عليه السلام - هم خپلو زامنو ته وصيت كړی وو او يعقوب - عليه السلام - هم (چې) اې زامنو! دا دين الله - جل جلاله - در ته غوره كړی، نو مه مړئ مگر دا چې تاسو مسلمانان ياست !!

په ذكر شوي آيت كې حضرت ابراهيم - عليه السلام - خپل اولاد ته وصيت كړی او له دوی يې ژمنه اخيستې چې دوی دي له اسلام پرته په بل حالت او بل دين نه مري .

د دې مقصد دا دی چې په خپل ژوندانه كې پر اسلام او اسلامي تعليماتو په كلكه عمل كوي تر څو الله پاك ستاسو خاتمه هم پر اسلام وكړي .
(تفسير معارف القرآن ص : ۳۴۷ ج : ۱)

او الله پاك د صافو عقلو د خاوندانو په صفت كې فرمايلي دي چې هغوی داسي دعاګاني كوي :

رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ (آل عمران: ۱۹۳)

ترجمه : زموږ ربه ! ګناهونه راته وبخښه او بدی مو و رږوه او د نېکانو سره مو وفات كړه!!

او د توبه ګارو په هکله يې فرمايلي دي : رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ [الأعراف: ۱۲۶]

ترجمه : زموږ ربه ! پر موږ صبر را توی كړه ! او مسلمانان مو له دُنيا تېر كړه !!

يعني الله تعالى ته د توبه گارو صفت دا دی چې د بني خاتمي لپاره له الله پاک څخه دعاگاني غواړي .

د انسانيت ستر لارښود جناب محمد رسول الله - صلى الله عليه وسلم - انسانانو ته لارښوونه کړې چې بايد دوى خاتمه له پامه و نه غورزوي

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - قَالَ حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - وَهُوَ الصَّادِقُ الْمَصْدُوقُ « إِنَّ أَحَدَكُمْ يُجْعَلُ خَلْقُهُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا ثُمَّ يَكُونُ فِي ذَلِكَ عَاقِبَةً مِثْلَ ذَلِكَ ثُمَّ يَكُونُ فِي ذَلِكَ مُضَعَّةً مِثْلَ ذَلِكَ ثُمَّ يُرْسَلُ الْمَلَكُ فَيَنْفُخُ فِيهِ الرُّوحَ وَيُؤَمَّرُ بِأَرْبَعِ كَلِمَاتٍ بِكُتُبٍ رَزَقَهُ وَأَجَلِهِ وَعَمَلِهِ وَشَقِيٌّ أَوْ سَعِيدٌ فَوَالَّذِي لَا إِلَهَ غَيْرُهُ إِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلٍ أَهْلُ الْجَنَّةِ حَتَّى مَا يَكُونُ بَيْتُهُ وَبَيْنَهَا إِلَّا ذِرَاعٌ فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُهَا وَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلٍ أَهْلُ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونُ بَيْنَهُ وَبَيْنَهَا إِلَّا ذِرَاعٌ فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا ». (متفق عليه مشكوة المصابيح ص: ٢٠ ج: ١).

ژباړه : له حضرت عبدالله بن مسعود - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - چې صادق او مصدوق دی، موږ ته وفرمايل : چې په تاسو کې د هر يوه پيداېښت داسي کبړي چې نطفه د مور په نس کې څلوېښت ورځي جمع اوسي، بيا د غومره (څلوېښت) ورځي وینه وي، بيا دغومره ورځي غوښه وي، بيا الله تعالى ده ته يوه ملائکه د څلورو خبرو د ليکلو لپاره ور لېږي .

هغه ملکه د ده عمل ، د ده مرگ، د ده روزي او د ده نېکمرغه او بدمرغه کېدل په تقدير کې ليکي، په هغه ذات قسم دی چې له ده پرته

خوک د عبادت لائق نشته چې په تاسو کې یو تن د جنتیانو عملونه کوي تر دې چې د ده او د جنت تر منځ یوازې د یوه لاس فاصله پاتېږي چې د تقدیر لیکنه رامنځ ته کېږي او د دوزخیانو په څېر عمل پیلوي او دوزخ ته داخلېږي او په تاسو کې یو تن د دوزخیانو په څېر عملونه کوي، تر دې چې د ده او دوزخ تر منځ یوازې د یوه لاس فاصله پاتېږي چې د تقدیر لیکنه رامنځ ته کېږي او دی د جنتیانو په څېر عمل پیلوي او جنت ته داخلېږي. (بخاري، مسلم)

له دې حدیث څخه دا خبره معلومه شوه چې اصلي اعتبار خاتمې ته دی.

له دې کبله باید نېک عمله انسان د خپلو نېکو اعمالو له امله لويي، تکبر او فخر و نه کړي او باید د تل لپاره د وېرې او امید په حالت کې و اوسي ځکه د ښې خاتمې علم د الله سره دی .

او باید انسان له خاتمې څخه بې غمه او بې فکره نه شي .

په انساني ژوندانه کې آخري ساعت د انسان د ژوند خلاصه ده :

خوک چې په خپل ژوند کې د الله پاک په عبادت کې مصروف وي، نو دغه حالت به یې د ده د ژوند په آخري شېبو کې را ښکاره کېږي او که خوک په بدو کارو کې مصروف وي، یا یې ظاهراً ښه کارونه کول، خو اخلاص یې په عبادت کې نه وو، نو د دوی بدې هم په آخري حالت کې را څرگندېږي .

ډېر انسانان ظاهراً نېک عمله وي خو د خاتمې د نږدې کېدلو په وخت کې داسې نافرمانۍ او گناوي شروع کړي چې له امله يې خاتمه خرابه او د تل لپاره د بدمرغۍ سره مخامخ شي .

د بېلگې په توگه ابليس خومره لوی عبادت کوونکی وو ؟
په آسمان کې د ملائکو سره يوځای اوسېده او يوځای يې عبادتونه کول .
له بعضو آثارو معلومېږي چې څو لکه کاله يې د ملائکو سره په ملگرتيا کې عبادتونه وکړل (ترغيب المسلمين ص : ۳۰)

خو پايله يې دا شوه چې هر چا ته معلوم دی چې رتل شوی او د لعنتونو مستحق وگرزېد .

بلعوم بن باعوراء د حضرت موسی - عليه السلام - په زمانه کې وو،
ډېر لوی عالم وو، تر دې چې د ده په هکله ويل شوي چې اسم اعظم ور ته معلوم وو .

خو پايله يې دا شوه چې نه يوازي دا چې له ثوابونو محروم شو، بلکې د کفر په حالت کې مړ شو او د تل لپاره په عذابونو کې مبتلاء شو .
الله پاک دي موږ ټولو ته ښه خاتمه را په برخه کړي .

د خاتمې د سمېدلو لپاره ځينې کارونه شته، چې څوک هغه کوي، ان شاء الله - تعالی - خاتمه به يې نه خرابېږي .
هغه کارونه ان شاء الله تعالی وروسته لیکو .

له درنو لوستونکو هيله کوم چې هغه ټول په غور سره ولولي او په ځان کې يې د را وستو کوشش وکړي .
خو د تل لپاره مو نېکمرغي او بری په برخه شي .

د خاتمي د سمون اسباب

ځيني داسي کارونه په دين مابين کې راغلي چې د هغو په اختيارولو انسان دې ستر هدف ته رسېږي .

دا کارونه اسانه کارونه دي، نو بايد د ټولو په هکله هر مسلمان کوبښن وکړي چې پلي يې کړي، خو د دُنيا او آخرت نېکمرغي او برياليتوب يې په برخه شي .

له درنو او قدردانو لوستونکو هيله کوم چې دا لړۍ تر پايه پوري په توجه او پابندۍ ولولي :

۱: **سیدالاستغفار** : د خاتمي د سمېدلو لپاره يوسبب دادی چې انسان

په سيدالاستغفار باندې مداومت او همېشوالی وکړي. په ځانگړي توگه

سهار او ماښام يې بايد يو ځل لوستل هيڅکله پرې نږدي :

عَنْ شَدَّادِ بْنِ أَوْسٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - :
 سَيِّدُ الْإِسْتِغْفَارِ أَنْ يَقُولَ الْعَبْدُ : اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ ، وَأَبُوءُ بِذَنْبِي ، فَاغْفِرْ لِي ، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ . مَنْ قَالَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِنًا بِهَا ، فَمَاتَ مِنْ يَوْمِهِ قَبْلَ أَنْ يُمَيِّتَ فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ ، وَمَنْ قَالَهَا مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُوقِنٌ بِهَا ، فَمَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ (رواه البخاري ص :

۹۳۳ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت شداد بن او س - رضي الله عنه - څخه روايت دی

چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : سيدالاستغفار دا دی

چې بنده و وايي : اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ ، وَأَنَا عَلَى

عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَنْطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ بِذَنْبِي، فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ. (يا الله! ته زما رب يي! له تا پرته خوک د عبادت لائق نشته، تا زه پيدا کړی يم او زه ستا بنده يم، تر خو چې زما طاقت وي، زه ستا پر عهد او وعدي ولاړ يم، زه په تا سره د هغه څه له شر څخه پناه غواړم چې ما کړي دي، پر ما باندي ستا د کړو نعمتو له امله زه تا ته اقرار کوم، او زه په خپله گناه اقرار کوم، نو ما ته بخښنه وکړه! ځکه له تا پرته خوک گناهونه نه شي بخښلی.) خوک چې دا کلمات په ورځ کې ولولي، په داسي حال کې چې يقين پرې ولري، نو په دې ورځ کې که تر ماښام مخکې مړ شو، نو دا جنتي دی او خوک چې يې په شپه کې ولولي په داسي حال کې چې پرې يقين کوونکی وي، نو که تر سهار مخکې مړ شو، نو دی جنتي دی.!!

په دې حديث شريف کې د هغه چا لپاره د خاتمي د سموالي زېری دی خوک چې سيدالاستغفار لولي.

نو د دې د لوستلو هم بايد انسان پابندي وکړي ځکه د سيدالاستغفار ويل اسان کار دی، لوستل يې ډېر وخت هم نه اخلي او گټه يې دومره زياته ده چې انسان جنتي کوي.

سيدالاستغفار يعني د استغفارونو سردار.

د استغفارونو سردار ور ته ځکه ويل کېږي چې په دې دعاء کې داسي الفاظ او معاني موجود دي چې له امله يې د استغفارونو د سردار په نوم سره د نومول کېدلو مستحق شوی دی.

انسان دېته ډېر اړ دی چې د خپلو کړو گناهونو بخښنه له الله پاک څخه هر وخت وغواړي .

همدا راز پر بنده د الله پاک زیات حقوق شته، د هغو په تر سره کولو کې له انسان څخه ډول ډول کمزورۍ کېږي، له دې امله هم باید ډېر استغفار وکړي، خو الله پاک ور ته په عبادت کې کمزوري معاف کړي. نو کله چې د ډېرو استغفارونو کولو ته اړ دی، نو که په داسې ټکوسره استغفار وکړي چې هغه ډېر معتبر ټکي وي، نو دا ډېر مفید کار دی او د قبلېدلو زیات امید یې شته .

په استغفارونو کې تر ټولو معتبر او غوره دا کلمات دي چې ور ته سیدالاستغفار ویل کېږي .

دا کلمات باید څومره چې د انسان وس کېږي ډېر ولولي، خصوصاً له هر فرض لمانځه وروسته او په ځانگړي توگه سهار او ماښام خو باید تل ولوستل شي ځکه دومره غټه گټه ده چې انسان جنتي کوي .

کله چې انسان جنتي شو، نو معلومه خبره ده چې د دې انسان خاتمه هم صحیح شوې ده .

نو په داسې حال کې چې د سیدالاستغفار دومره لویه گټه ده، د دې په لوستلو کې سستي کول یقیناً لویه بې نصیبي ده چې باید ځان ترې وژغورل شي .

دا دعاء خامخا دا هم نه غواړي چې له یادو به لوستل کېږي ، بلکې که په یوه کاغذ ولیکل شي او بیا ترې ولوستل شي، هم صحیح ده .

۲: استقامت :

د خاتمي د سمېدلو دوهم سبب استقامت دی .

الله - جل جلاله - په خپل مبارک کتاب کې فرمایلي دي : **إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبَّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ، نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ ، نَزَلْنَا مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ .** (حم السجدة : ۳۰\۳۱\۳۲)

ترجمه : بې شکه هغه کسان چې و یې ویل : زموږ رب، الله دی، بیا (په دې وینا) ټینگ شول، نو پر دوی به ملايکې را نازلېږي چې مه وېرېږئ ! او مه خفه کېږئ ! او په هغه جنت خوشحاله او سټې چې ستاسو سره یې وعده کېدله ! موږ د دُنیا په ژوندانه کې هم ستاسو ملګري یو او په آخرت کې هم او هلته به ستاسو لپاره هر هغه څه وي چې ستاسو زړه یې غواړي او په هغه کې چې څه غواړئ، هغه در ته شته، دا مېلمستیا ده د بخښونکي مهربان (خدای) له لوري !!

په دې مبارکو آیتونو کې الله پاک د کاملو مؤمنانو حالت بیان کړی او په دُنیا او آخرت کې یې د دوی لپاره د اعزاز او اکرام ذکر کړی دی . یعني هغه څوک چې د الله پاک په وحدانیت او یووالي ایمان راوړي او بیا په خپلي دغي عقیدې تر مرګه پوري کلک پاته شي، نو د دوی لپاره الله پاک په اولني آیت مبارک کې په څلورو طریقوسره زېری بیان کړی دی :

۱ : پر دوی باندي ملايکې را کښته کېږي !!

د ملايکو دغه نزول په خوب کې هم وي په داسې طريقې چې رښتيني او ښه خوبونه دا سړی ويني، د زنکدن په وخت کې هم وي، له قبرونو د پورته کېدلو په وخت کې هم وي او د حشر په ميدان کې هم وي .

۲ : بل زېری دا دی چې ملايکې به دوی ته وايي : چې تاسو مه وېرېږئ!

يعني د راتلونکې په هکله بې فکره او سئ ! تاسو له عذابونو خوندي ياست !

۳ : بل دا چې غم مه کوئ ! يعني په تېر شوي ژوند او حالاتو پسې غم مه کوئ ! که مو گناوي کړې وې، الله پاک يې در بخښي .

۴ : او تاسو د جنت له امله خوشحاله شئ چې تاسو ته به الله پاک هغه جنت در کوي د کوم چې يې در سره په دنيا کې وعده کړې وه ! په دوهم آيت کې په درو طريقو سره د ايمان او استقامت خاوندانو ته زېری ور کول شوی :

۱ : ملايکې يې په دنيا کې هم ملگرې او دوستانې دي : په دنيا کې د خير الهام ور ته کوي، د لمانځه لپاره يې له خوبه بيداروي، شيطاني ضررونه ترې لري کوي، حفاظت او ساتنه يې کوي .

۲ : په آخرت کې يې هم ملگرې دي : د مؤمنانو لپاره به شفاعت کوي او سلامونه به ور ته کوي .

۳ : ملائکې به مؤمنانوته وايي چې ستاسو لپاره به په جنت کې هر هغه څه وي چې ستاسو زړه يې غواړي او هر هغه څه چې تاسو يې غواړئ!

يعني ستاسو هر خواهش به پوره کېږي، که يې تاسو په خوله وغواړئ او که يې په زړه کې وساتئ .

په دريم آيت کې يو زېري بيان شوی او هغه دا چې د جنت نعمتونه مېلمستيا ده : مطلب دا چې د جنت نعمتونه به د اعزاز او اکرام په توگه وي او د دُنيا په شان به نه وي چې د مېلمه لپاره يوازي درې ورځي د مېلمستيا کولو تکلف کېږي او بيا عام خوراک خوري، جنتيان به د تل لپاره د مېلمه په توگه عزتمند وي .

همدا راز د سوالگر په څېر به ذليل هم نه وي بلکې عزتمند به وي . همدا راز د مېلمستيا په تعبير سره يې دې ته اشاره وکړه چې ډېر داسي نعمتونه به هم ور ته ملاوېږي چې د هغو آرزو هم د جنتيانو په زړونو کې نه وي پيدا شوې، لکه څنگه چې د مېلمه مخي ته ډېر داسي شيان راځي چې له مخکې يې فکر هم ور ته نه وي، په ځانگړې توگه چې د يوه لوی سړي مېلمه وي . (مظهري\معارف القرآن ص : ۶۵۲ ج : ۷)

مطلب دا دی چې دا ټول زېري د هغه چا لپاره دي چا چې ايمان راوړی او استقامت يې کړی وي .

استقامت څه ته وايي ؟

له حضرت ابوبکر صديق - رضی الله عنه - څخه د دې آيت په تفسير کې نقل دي چې : هم الذين لم يشركوا بالله شيئا (تفسير ابن كثير ص : ۴۷۷ ج : ۵)

دا هغه کسان دي چې د الله پاک سره یې د هیڅ شي شرک نه وي کړی!!

حضرت عمر فاروق - رضی الله عنه - فرمایلي دي : الاستقامة ان تستقيم على الامر و النهی و لا تروغ روغان الثعالب (مظهري ص : ۲۳۴ ج : ۶)

يعني استقامت دا دی چې ته د الله پاک په (ټولو احکاماتو) امر او نهی برابر و درېږې، له دې څخه د گېډرانو په شان یوې خوا او بلي خوا ته د تېښتي لار نه را باسي !!

حضرت عثمان - رضی الله عنه - د استقامت تفسیر د عمل په اخلاص سره کړی دی (قرطبي ص : ۳۱۲ ج : ۱۵ \ مظهري ص : ۲۳۴ ج : ۶)
حضرت علي - رضی الله عنه - د استقامت تفسیر د فرائضو په ادا کولو سره کړی دی . (قرطبي ص : ۳۱۲ ج : ۱۵)

همدا راز نور اقوال هم د استقامت په تفسیر کې شته .

له دې امله علماوو فرمایلي دي چې استقامت یو مختصر خو جامع لفظ دی، چې په دې کې په ټولو شرعي احکاماتو عمل کول او له ټولو حرامو او مکروهو کارونو څخه د تل لپاره ځان ساتل شامل دي .

مطلب دا دی چې د ایمان سره استقامت په ځان کې راوستل دا د مخکینو بیان شویو ټولو بشارتونو د مستحق کېدلو لامل دی .

د دغو بشارتونو لپاره دا ضروري ده چې د انسان خاتمه به په ایمان سره شوې وي .

نو استقامت هم د خاتمي د سمېدلو لپاره یو مؤثر سبب دی .

له دې امله بايد دا کونښن وشي چې هر څوک په ځان کې دا صفت پيدا کړي خو د تل لپاره مو نېکمرغي په برخه او د تېرو شويو بشارتونو (زېرو) مستحق شو .

۳ : تقوى : د خاتمې د سمېدلو دريم سبب تقوى ده :
 الله تعالى فرمايي : وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا (سورة الطلاق : ۴)

يعني څوک چې له الله پاک څخه وېره وکړي (الله پاک به) د هغه (په هر) کار کې آساني را ولي !!

په دې آيت مبارک کې د تقوى دا فائده بيان شوې چې له امله يې الله پاک د بنده په کارونو کې اسانتيا راولي .

او کارونه يې عام ياد کړي دي په دې کې د دنيا او آخرت ټول کارونه داخل دي .

نو چې د آخرت کارونه د تقوى له امله سمېږي، له دې معلومه شوه چې د دغه کس خاتمه سمه شوې، ځکه د آخرت د کارونو د سمېدلو لپاره اساسي شرط د خاتمې سمېدل دي .

نو د تقوى او پرهېزگاري ډېر کونښن بايد وشي .

۴ : د خاتمې د سمېدلو لپاره څلورم سبب تر

اوداسه وروسته وروستنى دعاء لوستل دي :

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: مَنْ تَوَضَّأَ فَقَالَ: سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ، كُتِبَ فِي

رَقِّ ، ثُمَّ طَبَعَ بِطَاطِيعَ ، فَلَمْ يُكْسَرْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ . (رواه الحاكم
 ٥٦٣ ج ١ ، والنسائي في عمل اليوم والليلة ص : ١٤٣)

ژباړه : له حضرت ابوسعید خدری - رضی الله عنه - څخه روایت دی
 چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : چا چې اودس وکړ ،
 بیا یې ویل : سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ (اې الله ! موږ ستا پاکي وایواو ستا لپاره
 ستاینې دي .

زه شاهدي ور کوم چې له تا پرته بل څوک د عبادت لائق نشته، له تا
 بخښنه غواړم او تا ته توبه باسم)

نوپه یوه کاغذ کې به (دا دعاء) ولیکل شي او بیا به ور باندي مهر و
 وهل شي چې تر قیامته پوري به مات نه شي .

په بل روایت کې راغلي دي : طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِطَاطِيعَ ثُمَّ رُفِعَتْ تَحْتَ
 الْعَرْشِ فَلَمْ تُكْسَرْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ (عمل اليوم والليلة ص : ١٤٣)

ژباړه : الله تعالی به ور باندي مهر و لگوي، بیا به تر عرش لاندي
 پوري پورته کړل شي، نو تر قیامته به هغه مهر نه ماتېږي !!

یعني دا کاغذ به بند شي او د قیامت له ورځې مخکې به نه خلاصېږي یعني
 ده ته به یې ثواب خامخا و ر کېږي، له ضائع کېدلو به خوندي وي .

په دې حدیث شریف کې د الله پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - د دې
 دعاء د قبلېدلو او انسان ته د ده د دغه نېک عمل د ثواب ورکول
 کېدلو زېږی ور کړی دی .

له دې دا څرگندېږي چې څوک دغه دُعاء تر اوداسه وروسته لولي، د هغه مرگ به پر ايمان باندي وي .

ځکه انسان ته د ده د عمل ثواب هغه وخت ور کول کېږي چې خاتمه يې سمه او مرگ يې پر ايمان باندي وشي .

۵ : د خاتمي د سمېدلو پنځم سبب دا دُعاء لوستل دي : **اللَّهُمَّ أَحْسِنْ عَاقِبَتِي فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا، وَأَجِرْنِي مِنْ خُزْيِ الدُّنْيَا، وَعَذَابِ الْآخِرَةِ .**
 په حديث شريف کې راغلي دي : **مَنْ كَانَ هَذَا دُعَاءَهُ مَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصِيبَهُ الْبَلَاءُ** (رواه الطبراني في المعجم الكبير ص : ۳۳ ج : ۲ ، كنز العمال ص : ۸۹ ج : ۲ حديث نمبر ۳۷۴۸)

يعني څوک چې دا دُعاء کوي نو د مصيبت تر ور رسېدلو مخکې به مري .

يعني په ژوند کې به مصيبت ور و نه رسېږي !!

په دې حديث کې مصيبتونه عام ذکر شوي دي، په دې کې ديني او دنيوي ټول داخل دي .

نو چې له ټولو مصيبتونو ساتل کېږي، معلومېږي چې خاتمه يې سمه شوې ده .

ځکه د خاتمي خرابېدل تر ټولو ستر مصيبت دی .

نود دې دُعاء د لوستلو هم کوښښ بايد وکړل شي .

۶ : د خوب دُعاء لوستل :

د خاتمي د سمېدلو بل سبب د خوب دُعاء لوستل دي :

دا ځکه چې د دې له امله انسان په فطرت مري .

له حضرت براء بن عازب - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - به چې کله خپلي بسترې ته راغی، په خپل بني اړخ به ویده شو، بیا به یې وویل: **اَللّٰهُمَّ اَسَلَمْتُ نَفْسِيْ اِلَيْكَ، وَوَجَّهْتُ وَجْهِيْ اِلَيْكَ، وَفَوَّضْتُ اَمْرِيْ اِلَيْكَ، وَاجْتَأْتُ ظَهْرِيْ اِلَيْكَ، رَغْبَةً وَرَهْبَةً اِلَيْكَ، لَا مَلْجَا وَلَا مَنَاجَا مِنْكَ اِلَّا اِلَيْكَ، اَمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِيْ اَنْزَلْتَ وَبِنَبِيِّكَ الَّذِيْ اَرْسَلْتَ!!**

رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل: څوک چې دغه کلمات ولولي، بیا په دې شپه کې مړ شو، نو پر فطرت (اسلام) مړ شو. او په یوه روایت کې حضرت براء - رضی الله عنه - وايي چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - یوه سړي ته وویل: ای فلانیه! (دا یې اُسید بن حضیر ته ویلي وو) کله چې ته خپلي بسترې ته راشي، اودس وکړه، داسي اودس څنگه چې ستا د لمانځه لپاره اودس وي، بیا په راسته اړخ ځمله، بیا وایه: **اَللّٰهُمَّ اَسَلَمْتُ نَفْسِيْ اِلَيْكَ... اَرْسَلْتَ . پوري .**

او ویې ویل: که ته په دې شپه کې مړ شي! نو پر فطرت به مړ شوی یې! او که دي سهار کړ، نو خیر ته به و رسېږي (متفق علیه \ مشکوة المصابیح ص: ۲۰۹ ج: ۱)

له دې حدیث څخه معلومېږي چې د دغې دُعاء د لوستونکې خاتمه به په ایمان باندي کېږي، نو د دغې دُعاء پابندي کول په کار دي ځکه ډېره لویه ګټه پکې نغښتې ده، هم د دُنیا او هم د آخرت .

۷: د آذان ځواب د خاتمې د سمېدلو بل سبب دی:

له حضرت عمر - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : کله چې مؤذن الله اکبر الله اکبر و وایي، نو په تاسوکې یو : الله اکبر الله اکبر و وایي، بیا هغه تشهد أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ و وایي، دی (هم) أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ و وایي، بیا هغه : أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ و وایي، دی (هم) أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ و وایي .

بیا هغه حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ و وایي، دی لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ و وایي .
 بیا هغه حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ و وایي، دی لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ و وایي .
 بیا هغه اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ و وایي، دی (هم) اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ و وایي .

بیا هغه لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ و وایي، دی (هم) لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. له زړه څخه و وایي،

جنت ته به داخل شي (رواه مسلم ص : ۱۶۷ ج : ۱ \ مشکوة المصابيح ص : ۶۵ ج : ۱)

جنت ته د داخلېدلو مطلب دا دی چې له جهنم څخه به خلاص شي او له ابتداء څخه به جنت ته داخل شي .

د دې حديث مطلب دا دی چې په دې دعاء کې دا اثر شته چې انسان جنت ته داخلوي خو په دې شرط چې بل مانع او خنډ به جنت ته له داخلېدلو موجود نه وي .

په دې حديث کې هم د خاتمې د سمېدلو زېري دی ځکه جنت ته چې داخلېږي، د دې سره لازمه دا ده چې پر ایمان مړ شوی دی .

۸ : د آذان دعاء لوستل :

له حضرت عبدالله بن عمرو بن العاص - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : کله مو چې له مؤذن څخه آذان واورېدی، نو تاسو هم د هغه په څېر (کلمې) وایاست، بیا (د آذان تر ختمېدلو وروسته) پر ما درود شریف ولولئ ! ځکه څوک چې پر ما باندي یو وار درود شریف و وایي ، الله پاک به پر هغه د یو ځل درود له کبله لس رحمتونه وکړي، بیا زما لپاره وسیله (الله ته نژدېکت) و غواړئ ! ځکه دا یوه مرتبه ده چې د الله تعالی له بندگانو څخه له یوه بنده پرته بل چا سره نه ښایي او زه امید لرم چې هغه بنده به زه یم ، نو څوک چې زما لپاره وسیله وغواړي، پر ده باندي زما شفاعت حلال شو

(رواه مسلم ص : ۱۶۶ ج : ۱ \ مشکوة المصابیح ص : ۶۴ ج : ۱)

د وسېلې د غوښتنلو دعاء به څنگه کوي ؟ دا دعاء په دې وروستني حدیث کې راغلي ده :

له حضرت جابر - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : څوک چې کله آذان واورې، دا (دعاء) و وایي : اَللّٰهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ ، وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ ، اَتَ مُحَمَّدًا الْوَسِيْلَةَ ، وَالْفَضِيْلَةَ ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ . د ده لپاره زما شفاعت د قیامت په ورځ واجب شو (رواه البخاري \ مشکوة المصابیح ص : ۶۵ ج : ۱)

په حدیث کې داسي الفاظ راغلي دي : حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي !

د دې يو مطلب دا دی چې شفاعت به ورته حلال شي او بله معنی يې دا ده چې شفاعت به ور ته واجب شي (مرقاة المفاتيح ص : ١٦١ ج : ٢)
د شفاعت د واجبېدلو مطلب خو واضح دی، د حلالېدلو مطلب دا دی چې که د گناهونو له امله شفاعت ور باندي حرام شوی وي، نو د دې دعاء له امله به ور ته حلال شي .

په دې حديث کې هم دا زېری دی چې د دې دعاء د لوستونکې خاتمه به ښه وي .

نو د دې دعاء هم بايد پابندي وشي ځکه ډېره لويه گټه ده چې له ضائع کولو يې ډډه ضروري ده .

٩ : دا لاندینی دعاء لوستل : د خاتمي د سمېدلو بل سبب دا دعاء لوستل دي : رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا ، وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا .
له حضرت ابوسعید الخدری - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : مَنْ قَالَ رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ رَسُولًا وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ . (رواه ابوداود ص : ٢١٣ ج : ١).
ژباړه : څوک چې داسي و وايي : رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا ، وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ رَسُولًا

(زه پر الله چې رب دی، په اسلام چې دین دی او پر محمد - صلی الله علیه وسلم - چې رسول دی، راضي یم) د ده لپاره جنت واجب شو !!
په بل روایت کې داسي دي : مَنْ قَالَ إِذَا أَصْبَحَ رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا فَأَنَا الرَّعِيمُ لَا خُذَنَ بِيَدِهِ حَتَّى أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ (رواه الطبرانی فی المعجم الكبير ص : ٣٥٥ ج : ٢٠).

ژباړه : څوک چې سهار : رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا، وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا ! ولولي، نو زه دمه وار يم چې دى به تر لاس نيسم او جنت ته به يې داخلوم !!

په بل روايت کې راغلي دي چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : مَنْ قَالَ رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا حِينَ يُمَسِّي ثَلَاثًا وَ حِينَ يُصْبِحُ ثَلَاثًا كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُرَضِيَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ (رواه الترمذی ص: ۱۶۶ ج: ۲ و احمد ص: ۳۰۳ ج: ۳۱).

يعني څوک چې ماښام او سهار درې ځله دا (دُعاء) ولولي : رَضِيتُ بِاللّهِ رَبًّا، وَ بِالْإِسْلَامِ دِينًا وَ بِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا.

پر الله باندي دا حق ده چې دى به د قيامت په ورځ راضي او خوشحال کړي !!

سهار او ماښام د دې دُعاء لوستل، د خاتمي د سمېدلو سبب دى .

۱۰ : داندینى دُعاء لوستل :

يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ.

له حضرت انس - رضى الله عنه - څخه روايت چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - دا (دُعاء) ډېره لوستله : يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ .

يعني اې د زړونو اړوونکې ! زما زړه پر دين باندي کلک کړه !!
نو ما ور ته و ويل : اې د الله نبي ! موږ پر تا او پر هغه دين چې تا راوړى، ايمان راوړى دى، نو آيا ته پر موږ وېرېږي ؟ (چې موږ به بېرته

له دینه واورو) و یې فرمایل : هو ! یقینا زړونه د الله پاک د دوو گوتو (بلا کیف) تر منځ دي، څنگه چې یې خوښه شي اړوي یې . (رواه الترمذي وابن ماجه \ مشکوة المصابيح ص : ۲۲ ج : ۱)
نوله دې حدیث څخه دا معلومه شوه چې هدایت او بې لاري د الله پاک په اختیار کې ده .

چا ته چې د هدایت اراده وکړي، د هغه زړه پر هدایت کلک کړي او څوک چې بې لاري کوي، د هغه زړه له هدایت څخه واړوي .
نو څوک چې غواړي پر هدایت تر مرگه پوري پاته او خاتمه یې پر هدایت وشي، نو باید د تل لپاره له الله پاک څخه دعاوي وغواړي په ځانگړي توگه دغه ذکر شوې دعاء ځکه نبي علیه السلام هم دغه دعاء کوله .

۱۱ : لاندیني کارونه کول :

له حضرت عائشه - رضی الله عنها - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - و فرمایل : هر انسان په درې سوه او شپېته (۳۶۰) بنده پیدا شوی دی .

نو چا چې الله اکبر، الحمد لله، لاله الا الله او سبحان الله و ویله، له الله پاک څخه یې استغفار او بخښنه و غوښتله، د خلکو له لاري یې ډبره، یا ازغی او یا هډوکی لېري کړ، یا یې په بنو امر وکړ، یا یې له بدو منعه وکړه (دا کارونه یې) د دغو درې سوه او شپېتو (بندونو) په شمېر (وکړل) ، نو دی په دې ورځ گرزني په داسي حال کې چې ځان یې له او ره لري کړی دی (رواه مسلم \ مشکوة المصابيح ص : ۱۶۸ ج : ۱)

په دې حديث کې هم د خاتمې د سمېدلو زېږې دی .

۱۲ : لاندیني کارونه کول :

۱ : د الله پاک سره مینه او محبت کول .

۲ : د مؤمنانو سره نرمي کول .

۳ : د کافرانو په هکله سخت کېدل .

۴ : د الله - جل جلاله - په لار کې جهاد کول .

۵ : د الله پاک او د دین په هکله د چا له ملامتیاڅخه نه وېرېدل .

الله - جل جلاله - فرمایي : يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (المائدة: ۵۴)

ژباړه : اې مومنانو ! په تاسو کې چې څوک له خپله دینه وګرځيږي، نو ژر به الله - جل جلاله - داسې خلګ راولي چې الله تعالی د دوی سره مینه لري او دوی د الله سره مینه لري، پر مومنانو نرمي او پر کافرانو سختي کوونکې وي، د الله په لار کې به جهاد کوي او د چا ملامتوونکې له ملامتیا څخه به نه ډارېږي، دا د الله یو فضل دی چاته چې یې خوښه شي ورکوي یې او الله د پراخۍ څښتن او پوه دی !!

په دې آیت مبارک کې مومنانو ته تسلي ده چې که څوک مرتد شي، اسلام او مسلمانانو ته ضرر نه شي رسولی، ضرر او تاوان یې په خپله هغه ته رسېږي او الله پاک د دین د حفاظت لپاره نور خلګ پیداکوي چې په هغو کې به یاد شوي پنځه صفات موجود وي .

په دې آيت کې اشاره ده چې په چا کې دا صفات وي هغه به له دين څخه نه مرتد کېږي ځکه مرتدينو دغه صفات پرېښودل چې په پايله کې يې له دين څخه واوړېدل (العياذ بالله)

۱۲ : د مسلمان په غياب کې دفاع :

په حديث کې راغلي دي : چا چې د خپل ورور د غوښي له خوړلو (د غيبت کولو) څخه د هغه په نه شتون کې دفاع وکړه، نو پر الله باندي دا حق دی چې دی به له او ر څخه ازادوي . (شعب الايمان للبيهقي\مشکات ص : ۴۲۴ ج : ۲)

په دې حديث کې هم د خاتمي د سمېدلو زېږی راغلی دی . د مسلمان دفاع د هغه په غياب کې ډېر ضروري او لوی د ثواب کار دی . خو متاسفانه چې په دې کار عمل کوونکي خلک ډېر کم دي، ډېر کم داسي ليدل کېږي چې د مسلمان دفاع کېږي . په عمومي توګه چاپېريال داسي دی چې يو په چا پسي يوه خبره وکړي، پر ځای د دې چې مخاطب يې خبره رد کړي، يو دوه نوري دی هم ور سره زمزمه کړي او په دې سره خپل ناروا مجلس ښه ګرم کړي .

۱۴ : د الله پاک په کتاب او د نبي - عليه السلام -

په مبارکو طريقو عمل کول :

د الله پېغمبر - صلى الله عليه وسلم - فرمايي : ما په تاسو کې دوه شيان پرېښودل تر څو چې تاسو پر هغو لاسونه ټينګ کړي وي،

هیڅکله به گمراه نه شی! د الله کتاب او زما سنت (رواه مالک في المؤطاء ص : ۸۹۹ ج : ۲ ، مشکات ص : ۳۰ ج : ۱)

۱۵ : پنځه لمانځونه په خپل وخت سره ادا ، کول

په حدیث شریف کې راغلي دي چې ما ته الله پاک و فرمایل : اې محمده! - صلی الله علیه وسلم - ملأأعلى د څه په هکله بحث کوي ؟ ما و ویل : په کفاراتو (د گناهونو په رڼونکو شیانو) کې (بحث کوي) . او کفارات تر لمانځه وروسته په مسجدونو کې ایسارېدل، جماعتونو ته پیاده تلل او په یخني کې پوره اودس کول دي .

څوک چې دا کار وکړي، په خیر به ژوند تېر کړي، په خیر سره به مړ شي او له گناهونو به داسي (پاک) شي لکه په کومه ورځ چې له مور څخه زېږېدلی وو . (رواه الترمذي ، مشکوة المصابيح ص : ۷۰ ج : ۱)
په دې حدیث کې هم د خاتمي د سمېدلو زېږی راغلی دی .

۱۶ : صدقې او خیراتونه :

له حضرت انس بن مالک - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - و فرمایل : یقیناً صدقه د الله پاک غضب سړوي او بد مرگ گرزوي . (رواه الترمذي و ابن حبان في صحيحه \ الترغيب والترهيب ص : ۷ ج : ۲)

۱۷ : پر الله پاک به گومان ساتل :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- « يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي (رواه البخاری ص : ۱۱۰ ج : ۲، ومسلم ص : ۳۴۱ ج : ۲)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه و سلم - و فرمايل : چې الله تعالى فرمايي :

زه د بنده د گومان سره يم چې پر ما يې لري !!

له دې حديث څخه دا معلومېږي چې پر الله پاک څوک ښه گومان لري چې الله پاک به زما سره ښه معامله کوي، بخښي به مي او له ايمان څخه به مي نه بې برخي کوي، الله پاک ور سره د ده د گومان مطابق عمل کوي نو دا هم يوسبب دی د خاتمي د سمېدلو .

١٨ : **توبه ایستل** : الله تعالى فرمايي : **وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ** (النور ٣١)

ترجمه : اې مؤمنانو ! تاسو ټول الله ته توبه وباسئ ! د دې لپاره چې تاسو کامیاب شئ !!

له دې آيت مبارک څخه يوه دا مسئله هم معلومېږي چې توبه يوازې د هغه چا لپاره نه ده چې گناه ترې شوې وي، بلکې هر څوک به يې باسي، که نېک عمله دی او که بد عمله .

ځکه توبه يو مستقل عبادت دی، له دې امله الله پاک ټولو مؤمنانو ته د توبې ايستلو امر کړی دی .

په مومنانوکې د حضرت ابوبکر صديق - رضي الله عنه - په څېر خلک هم شامل دي، هغوی ته هم دا حکم دی چې توبه وباسي د دې لپاره چې تاسو کامیاب شئ!

همدا راز دا هم معلومه شوه چې په توبې سره انسان کاميابي تر لاسه کولی شي .

له دې معلومېږي چې څوک توبې الله پاک ته تل له خپلو گناهونو باسي، د هغه خاتمه به هم پر ايمان راځي، ځکه برياليتوب ته له ايمان پرته رسېدل ناشونی دی .

۱۹: د مرگ يادول او د اميدونو لنډول .

دا هم د خاتمې د سمېدلو سبب دی .

۲۰: پر عبادتونو همېشوالی کول .

۲۱: له هغو کارونو ډډه کول د کومو له امله چې خاتمه خرابېږي .

دا د خاتمې د سمېدلو هغه اسباب دي چې موږ يې په ليکلو و توانېدو . که مزیدڅېړنه وشي، بنایي نور کارونه هم وموندل شي چې په هغوسره خاتمه سمېږي.

د دغو کارونو په هکله بايد کوشش وکړو چې پلي يې کړو، څو خاتمه مو الله پاک سمه کړي او ابدي نېکمرغي مو په برخه شي .

د دې سره دا هم ضروري ده چې له هغو کارونو هم ځان وساتو کوم چې د خاتمې د خرابېدو اسباب دي ځکه ددواء سره پرېهېز هم ضروري وي .

د انسان په بدن کې د زړه رول او اهمیت

د انسان په بدن کې تر هر څه مهم زړه دی او په زړه کې چې څه دي، د هغه سره د انسان نېکمرغي او بدمرغي تړلې ده .

الله تعالی د منافقانو په اړه فرمایلي دي : **أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** (النساء: ۶۳).

ژباړه : دوی (منافقان) هغه خلگ دي چې په زړو کې یې په موجودو خبرو باندي الله پوهېږي، نو څنگ ترې وکړه، نصیحت ور ته وکړه او په اړه یې زړه پرېوتونکې خبره ور ته وکړه !!

نو د دوی لپاره له مؤمنانو د بېل چلند د حکم لامل د دوی د زړونو ناسم حالات دي، کوم چې الله تعالی ته معلوم دي .

د انسان په زړه کې چې څه وي د الله پاک د رحمت د راجلبولو سبب دی او همدا راز د الله پاک د عذاب د نازلېدلو سبب هم دی .

نو کله چې د چا په زړه کې خیر وي، سکینه او رحمت به پرې نازلېږي .

الله تعالی د صحابه کرامو - رضي الله عنهم - په اړه فرمایلي دي :
لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا . (الفتح: ۱۸)

ژباړه : يقيناً له مؤمنانو څخه الله راضي شو، كله چې يې ستا سره د وني لاندې بيعت (لوظ) كولو ، څه چې د هغوى زړونو كې وو هغه يې معلوم كړل، نو سكينه (ډاډينه او آرام) يې پرې نازل كړه او په نږدې (راتلونكې) برياليتوب سره يې بدله ور كړه !!

په دې آيت كې د الله تعالى له لوري د سكينې او رحمت د نازلېدلو لامل د مؤمنانو د زړونو سمون ښودل شوى، كوم چې الله تعالى ته معلوم وو .

نو بايد د زړه اصلاح او سمون ته ډېره پاملرنه وشي، څومره چې زړه سم وي، هغومره به خير انسان ته راځي . الله تعالى فرمايلي دي : **يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِنَّ يَعْلَمَ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ * وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ** . (الأنفال: ٤٠-٤١)

ژباړه : اې پيغمبره ! - صلى الله عليه وسلم - هغو بنديانو ته چې ستاسو په لاسو كې دي، ووايه ! كه الله ته معلومه وي چې ستاسو په زړونو كې څه خير شته، نو تر هغه به غوره در كړي چې له تاسو اخيستل شوي او بخښنه به هم در ته وكړي، او الله بخښونكى، مهربان دى . او كه دوى ستا سره د خيانت كولو اراده لري، نو دوى د الله سره وړاندې خيانت كړى وو، نو (تاسو يې) پرې غالب كړى او الله پوه ، حكمت والا دى !!

همدا راز د زړه اهميت په دې کې دی چې د نور بدن برخليک د زړه سره تړلی دی، که زړه سم وو، نور بدن هم سمېږي او که زړه خراب شو، نور بدن هم خرابېږي .

په دې اړه د اسلام ستر لارښود جناب محمدرسول الله - صلى الله عليه وسلم - فرمائي دي : **أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ أَلَا وَهِيَ الْقُلْبُ**. (رواه البخاري ص: ۱۳ ج: ۱ و مسلم ص: ۲۸ ج: ۲)

ژباړه : خبر شی ! د انسان په بدن کې یوه ټوټه غوښه ده، کله چې هغه سمه شي، ټول بدن سمېږي او کله چې هغه ټوټه خرابه شي، ټول بدن خرابېږي، خبر شی ! هغه زړه دی !!

الله - جل جلاله - فرمائي دي : **وَتِيَابَكَ فَطَهِّرْ** . (المدثر : ۴)

ژباړه : خپلي جامې پاکې ساته !!

د دې آيت مبارک ډېر تفسيرونه دي .

{ او ل } جامې پاکې ساته ځکه د الله طرفته داعي خو لمونځ کوي، نو د هغه لپاره د جامو پاکوالي ضروري دی او په عامو حالاتو کې هم پاکې جامې ښې دي .

{ دويم } خپل عمل له شرک، رياء او ځان ښودني پاک ساته !

{ دريم } خپله ذمه پاکه کړه او خپله غاړه په دعوت سره خلاصه کړه !

{ څلورم } خپل نفس له بدو اخلاقو پاک کړه !

{ پنځم } خپل زړه د غير الله (له الله پرته د بل چا) له تعلقه پاک

ساته!

{ شپږم } خپلي جامې پاکې ساته ! يعني له حرام مال څخه جامې مه جوړوه !

{ او م } خپل دين پاک ساته له شرک او بدعته !
دا آيت د دې ټولو معانيو احتمال لري، نو دې ټولو معناوو ته شامل دی او په دې معناوو کې منافات نشته .

په دې کې يوه معنى دا ده چې خپل زړه پاک کړه !
د زړه پاک ساتل ډېر مهم دي ځکه زړه د انسان په نېکمرغۍ او بدمرغۍ کې ډېر رول لري ځکه زړه د بدن د باچا په څېر دی او د بدن نور اعضاء ئې د لښکر په څېر دي، کله چې باچا سم شي، لښکر هم سمېږي او کله که باچا خراب شي، لښکر هم خرابېږي .

متاسفانه ډېر خلک که څه هم په ظاهري اعمالو کې هلي ځلي کوي خو د زړه له اصلاح او سمولو څخه غافل دي په داسې حال کې چې زړه اساس او بنياد دی .

بل دا چې د خلکو تر منځ چې څومره مشکلات او ستونزې دي د هغو اساس او بنياد زړه دی .

د زړه اصلاح او سمېدل د دُنیا او آخرت د نېکمرغۍ لامل دی .

د زړه رتبه په دُنیا او آخرت کې ډېره لويه او مهمه ده، په دې اړه الله تعالى فرمايي : **يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ، إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقُلُوبٍ سَلِيمٍ** (الشعراء: ۸۸، ۸۹)

ژباړه : په هغه ورځ چې نه به مال فائده ور کوي او نه زامن، مگر چا چې سالم او روغ زړه راوړی !!

يعني په قيامت کې به نجات او خلاصون يوازي د هغه چا په برخه وي
خوک چې د سالم او روغ زړه خاوندوي .

په بل ځای کې فرمايي : مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ (سورة ق: ۳۳).

يعني د نجات خاوند به هغه خوک وي خوک چې له الله جل جلاله څخه
په پټه وېرېدلی وي او د انابت (حق ته گرزېدونکی) زړه ئې راوړی .

د زړه سمون د انسان د کاميابی لپاره ډېر ضروري دی .

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- : إِنْ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى
صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ (رواه مسلم
ص: ۳۱۴ ج: ۲، مشكاة المصابيح ص: ۴۵۴)

ژباړه : حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - فرمايي : چې رسول الله -
صلی الله علیه وسلم - فرمائي دي : الله تعالى ستاسو شکلونو او مالونو
ته نه گوري بلکې ستاسو زړونو او عملونو ته گوري !!

يعني الله تعالى د انسانانو شکلونو ته نه گوري چې بنائسته او مالدار ته
جنت ور کړي، بدرنگ او غريب ته دي دوزخ ور کړي بلکې د انسان

زړه او عمل ته گوري، کله چې یو عمل وکړي، نو زړه ته ئې الله تعالی گوري، چې د زړه حالت ئې څنگه دی؟ په دې عمل کې ئې اخلاص شته او که نه؟ که اخلاص نه وي هغه ورته د قبلېدلو جوگه او وړ نه دی.

له دې حدیث څخه هم د زړه اهمیت معلومېږي چې د انسان د فلاح او د ده د عبادت قبلېدل د ده په زړه پوري ارتباط لري.

زړه په دین کې تر هر څه ډېر اهمیت لري، که د چا په زړه کې ایمان نه وي، او په ښکاره عبادات کوي، الله تعالی ئې ظاهري ایمان او عبادات نه قبلوي. منافقینو ظاهراً عبادات کول، خو کله چې ئې په زړه کې ایمان نه وو، الله پاک ئې نه یوازي دا چې د هغوی عبادتونه قبول نه کړل، بلکې دوی ته ئې د جهنم تر ټولو په لاندینۍ برخه کې ځای چمتو کړ.

د زړه اهمیت په دې اساس هم دی چې امتحانونه په زړه باندې راځي او هر قسم فتنې او فسادات لومړی زړه ته متوجه وي.

په حدیث شریف کې راغلي دي: فتنې په زړونو باندې وړ پېښېږي، کوم زړه ئې چې قبولي کړي، په هغه کې تورټکی پیداشي او کوم زړه ئې چې قبول نه کړي، سپین ټکې پکې پیداشي، تردې چې زړونه دوه ډوله شي یو تورزړه او بل سپین زړه (مسلم شریف ص: ۸۲ ج: ۱)

علماوو لیکلي دي چې اصلي امتحان دا نه دی چې انسان په ظاهره بندي شي او یا له تکالیفو او ستونزو سره لاس او گړېوان شي بلکې

ډېر سخت امتحان د زړه امتحان دی، الله تعالی هم د زړونو امتحان ته اشاره کړې ده فرمایي: **وَأَعْلَبُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ** (الانفال: ۲۴) ژباړه: پوه شئ چې الله تعالی د سړي او د هغه د زړه تر مینځ پرده اچوي!! مفسرینو د پردې اچولو تفسیر داسي کړی، چې مهر په زړه باندې لگوي او یا دا چې دا پرده عامه ده، څوک داسي کړي چې د هغه او طاعت تر منځ پرده واچوي .

بیا عبادت نه شي کولی او څوک داسي کړي، چې د هغه او گناه تر منځ پرده واچوي او له گناهونو څخه بند شي .

په زړه باندې اکثر امتحان د عبادت په وخت کې راځي، کله چې انسان یو عبادت شروع کړي، دلته شیطان کوشش کوي، چې په یو ډول ئې دا عبادت ور خراب کړي، قسم قسم فکرونه ور اچوي چې په هغو سره ئې توجه اړوي او دا کوشش کوي، چې اخلاص ئې ور ختم کړي او خواري ئې عبث کړي .

الله تعالی فرمایي: **وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا** (الفرقان: ۲۴) ژباړه: موږ ور وړاندې شولو هغه عملونو ته چې دوی کړي وو، نو الوزول شوي دویړه مو وړ گرزوله !!

یعني دوی چې کوم ښه کارونه کړي وو، له دې امله چې د دوی زړونه روغ نه وو، اخلاص ئې په زړه کې نه لری او بل څوک ئې د الله سبحانه

و تعالی سره شریکان کړي وو، نو هغه مو د دورې په څېر برباد او بې
فائدې کړل .

مسلمان باید د هر عمل د کولو په وخت کې د زړه حالت ته ډېره اعتناء
وکړي، تر څو عمل یې بې ځایه لار نه شي .

د زړه مثال د سمندر او دریاب په څېر دی، ځکه په زړه کې هم ډېر
قسم حالات او ډول ډول شیان شته : ځیني یې ښه او ځیني یې بد دي
. د زړه مرضونه دا دي : غفلت، کړېدل، سختوالی، منافقت، ریاء او ځان
ښودنه په عبادت کې، حسد او کینه، بد گوماني، تکبر او لویې، شک او
شبهه .

دا ټول د زړه حالات دي او د داسي حالاتو د زړه صفت توروالی دی .

الله - رب العزت - دي زموږ زړونه اصلاح کړي، تر څو
همېشنی خوشي او بری مو په برخه شي .

د زړه د کلکوالي اثر او نتیجه

که موږ خپلو حالاتو او ځانونو ته فکر وکړو، را ته څرگنده به شي، چې
زموږ په ډېرو کارونو کې ډېر نقصانونه او نیمګړتیاوي شته .

لکه د بېلګې په توګه په لمانځه کې مو خشوع او عاجزي نشته، د قرآن
کریم د تلاوت په وخت کې له قرآن کریم څخه اثر اخیستل په موږ

کې کم دی، ژړا نه وي، په کاروبار کې له شبهاتو څخه د ځان د ژغورني د هڅو

نه شتون، د نورو خلکو پر حقوقو تېری او ظلم کول په موږ کې شته، د وروڼو په منځ کې د بدگوماني شتون او په کورنيو کې اختلافات او جنجالونه .

له دغو ټولو نښو څخه جوتېږي چې په موږ کې یو خطرناک مرض موجود دی چې هغه د زړونو کلکېدل دي .

د زړه کلکېدل یو ډېر ناوړه مرض دی چې په مخکنو بې لاري شویو امتونو کې را څرگند شوی وو او الله پاک د دوی د دې ناوړه صفت له امله بد ویلي او مؤمنانو ته یې حکم کړی چې د دوی له مشابهته ځان وساتي ! او له دې ناوړې ناروغۍ ځان لېږي وساتي !

الله - جل جلاله - فرمایلي دي : وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ (سورة الحديد: ۱۶)

ترجمه : او چې (مومنان دي) د هغو کسانو په شان نه کېږي چې له دې مخکې کتاب ور کول شوی وو، چې اوږده زمانه پرې تېره شوه، زړونه یې کلک شول، او له هغوی څخه زیاتره فاسقان وو!!

یعني باید مؤمنان د مخکینیو کتابیانو له مشابهت څخه ځان وساتي ځکه د هغوی زړونه سخت شوي وو، نو نه یې وعظ قبلوی او نه د دین طرف ته بېرته راگرځېدل .

له هغوی څخه اکثره فاسقان وو : یعني د زړه کلکوالی په ټولوکې وو، خو ځینوکسانو توبې وایستلې، خو زیاترو یې توبې هم و نه ایستلې .

په یوه روایت کې راغلي دي : **إِنَّ أَبْعَدَ النَّاسِ مِنَ اللَّهِ الْقَلْبُ الْقَاسِي** (رواه الترمذي ص : ۶۶ ج : ۲، رياض الصالحين ص : ۴۴۶)

یعني په یقیني توګه له الله پاک څخه په خلکو کې ډېر لري کلک زړه دی !!

سخت زړی انسان د حق او باطل تر منځ توپیر نه شي کولی، له نصیحت څخه ګټه نه اخلي او نصیحت نه قبلوي، حق ته غوږ نه نیسي او د الله تعالی عبادت خوند نه ور کوي .

اسلام زړه ته د پام وړ پاملرنه کړې او انسان یې هڅولی چې دی باید د ده په بدن کې د دې مهم غړي د علاج لپاره ډېري هلي ځلي وکړي .

د زړه د کلکوالی د ختمېدلو لپاره څو علاجونه شته چې د هغو په اختیارولو سره به ان شاء الله تعالی په زړه کې نرمي پیداشي .

د زړه د کلکوالي علاجونه

۱ : له الله پاک څخه هدايت غوښتل او دُعائگاني کول .

۲ : مسکينانو ته خوراک ور کول .

۳ : پر يتيمانو شفقت او ترحم کول :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَجُلًا شَكَأَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَسْوَةَ قَلْبِهِ فَقَالَ امْسَحْ رَأْسَ الْيَتِيمِ وَأَطْعَمْ الْمُسْكِينَ (رواه احمد ص: ۵۵۸ ج: ۱۴، مشكاة المصابيح ص: ۴۲۵ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه - روايت دی چې يوه سړي رسول الله - صلى الله عليه وسلم - ته د زړه له کلکوالي شکایت وکړ .

رسول الله - صلى الله عليه وسلم - ورته و فرمايل : د يتيم پر سر لاس تېروه او مسکينانو ته ډوډۍ ور کوه !!

له حضرت ابوالدراء - رضي الله عنه - روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - ته يوسړی راغی او د خپل زړه له سختوالي يې شکایت وکړ .

رسول الله - صلى الله عليه وسلم - ورته و فرمايل : ته غواړې چې ستا زړه نرم او خپل مقصد تر لاسه کړې ؟

پر یتیم رحم کوه، پر سر یې لاس تېروه، له خپله خوراکه هغه ته هم خوراک ورکوه، ستا زړه به نرم او خپل حاجت به تر لاسه کړې !!

۴: د فرضي لمونځونو پابندي کول .

۵: د حلال کسب هڅه کول او د امانت اداء کول .

۵: نفلي لمونځونه او نور عبادتونه زیات کول .

۶: د زړه د نرمېدلو لپاره لوی سبب د الله - جل جلاله - ذکر کول دي .

د الله تعالی ذکر چې کوم انسان کوي، د هغه زړه به نه سختیږي، څوک چې څومره د الله تعالی له بندګۍ او ذکر څخه غافل شي، هغومره به یې زړه سختیږي .

۷: د خبرو کمول: داهم دزړه په نرمېدلو کې ډېر مؤثر عمل دی .

۸: مسخري او توقي پرېښودل: له دې امله له رسول الله - صلی الله علیه وسلم - څخه په ټول عمر کې یوازې شل ځله مزاح رانقل شوې دي، سره د دې چې د پیغمبر صلی الله علیه وسلم مزاح هم حق وو .

۹: د مرګ یادول: د مرګ یاد انسان له ټولو گناهونو څخه را غرزوي او د انسان په زړه کې له دې امله ډېره نرمي پیدا کېږي .

۱۰ : د قبرونو زیارت کول :

د قبرونو زیارت کول د انسان زړه نرموي ځکه چې د قبرونو د زیارت په مشروعیت کې غرض دا دی چې انسان ته آخرت ور په یاد شي او له دُنیا سره یې مینه کمه شي .

کله چې د انسان د دُنیا سره مینه کمه او آخرت ته یې توجه زیاته شي، نو په زړه کې یې نرمي په خپله راځي .

۱۱ : جنازي ته حاضرېدل .

۱۲ : سخاوت او د خلکو سره نېکې کول .

۱۳ : توبې او استغفارونه زیاتول او پر گناه باندي له اصرار کولو څخه ډډه کول .

۱۴ : د دیني علم او د ذکر په مجلسونو کې گډون کول .

۱۵ : د نېکانو خلکو سره مجلس او د علماوو سیرت ته پام کول .

۱۶ : له دُنیا سره مینه کمول، د دُنیوي ژوندانه په کموالي کې، د حالاتو په بدلېدلو کې یې فکر کول او الله پاک چې کوم نعمتونه نېکانو ته تیار کړي، د هغو سره مینه او رغبت کول .

۱۷ : د مریضانو، مصیبت وهلیو او مرګ ته نږدې کسانو زیارت کول او د دوی له حال څخه نصیحت اخیستل .

۱۸ : د قرآن تلاوت د فکر او سوچ سره زیات کول .

زړه ولي کلکېږي ؟

د زړه د کلکوالي اسباب دا دي :

۱ : له قرآن کریم او د الله پاک له ذکر څخه اعراض او مخ ګرزول .

۲ : د فرائضود اداء کولو په هکله کمزوري کول .

۳ : حرام مال خوړل .

۴ : گناهونه کول .

۵ : په جهالت او ناپوهۍ سره راضي کېدل او د علم د زده کړې پرېښودل .

۶ : تکبر او لویي .

۷ : بحثونه او مناظري ډېري کول .

۷ : بد اخلاقي .

۸ : ډېر خوراک .

۹ : ډېر خوب .

۱۰ : ډېر خبري .

په يوه روايت کې راغلي دي : لَا تُكثِرُوا الْكَلَامَ بِغَيْرِ ذِكْرِ اللَّهِ؛ فَإِنَّ كَثْرَةَ الْكَلَامِ بِغَيْرِ ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى قَسْوَةٌ لِلْقَلْبِ ! وَإِنَّ أَبْعَدَ النَّاسِ مِنَ اللَّهِ الْقَلْبُ الْقَاسِي . (رواه الترمذي ص : ۶۶ ج : ۲)

ژباړه : د الله پاک له ذکر پرته خبري مه ډېروئ ! ځکه د الله تعالی له ذکر پرته د خبرو ډېرول د زړه لپاره کلکوالی دی او په يقيني توګه له الله پاک څخه په خلکو کې ډېر لري کلک زړه دی !!

۱۱ : د خلګو سره ډېر تعلق او ګډون :

ابن قيم رحمه الله ليکلي دي چې زړه د څلورو شيانو له امله سختېږي کله چې ترخپلي اندازې واوړي : خوراک، خوب، خبري او اختلاط (دخلګوسره ډېر تعلق او ګډون) (الفوائد ص : ۱۶۷)

۱۲ : اميدونه .

۱۳ : د غيرالله سره تعلق :

ابن قیم جوزی رحمه الله لیکې : زړه پنځه شیان خرابوي : ډېر اختلاط (د خلکو سره ډېره ناسته او گډون) امیدونه، له الله پرته د بل چا سره تعلق، موړوالی (په ډک نس خوراک کول) او (ډېر) خوب (مدارج السالکین ص : ۳۴۳ ج : ۱)

وروسته ابن قیم - رحمه الله - په خپل کتاب کې د دې شیانو تفصیل او لاملونه لیکلي دي .

نو که شوک د زړه د کلکوالي له دغو اسبابو څخه ځان وژغوري، ان شاء الله تعالی زړه به یې نه کلکېږي .

الله پاک دي زموږ زړونه سالم زړونه کړي .

(یادونه : د بحث د او بردوالي د وېرې له امله مو د هر سبب تفصیل و نه کړ، بلکې د ځینو په تفصیل مو اکتفاء وکړه !)

عبادت یعنی څه ؟

عبادت د هر هغه کار او وینا لپاره که ښکاره وي او که پټه وي، چې الله پاک یې خوښوي او الله راضي کوي، یو جامع نوم دی (تیسیر الکريم الرحمان ص : ۲۱)، اثر العبادات في حياة المسلم ص : ۱)

عبادت یوازي لمونځ او روژې ته نه ویل کېږي بلکې عبادت ډېر قسمونه لري لکه لمونځ، روژه، وېره، امید، توکل، رغبت، رهبت، د چا

د تقرب لپاره د څاروي حلالول ، نذر او نیاز، رکوع، سجده، طواف، قسم، فیصله او حکم او داسي نور...

امام غزالي - رحمه الله - په خپل کتاب اربعین کې د عبادت لس قسمونه لیکلي دي : هغه دا دي : لمونځ، زکات، روژه، حج، د قرآن تلاوت، په هر حال کې د الله پاک ذکر کول، د حلالي روزی لپاره کوشش کول، د ګاونډي او ملګري حقوق اداء کول، خلګو ته د ښوکارو حکم کول او له بدو منع کول او د رسول الله- صلی الله علیه وسلم- د سنتو تابعداري کول. (تفسیر معارف القرآن ص : ۸۷ ج : ۱)

حضرت مولانا مفتي محمد شفيع - رحمه الله - د عبادت د قسمونو د یادولو پسې لیکي : له دې امله په عبادت کې د الله تعالی سره د چا نه شریکولو معنی دا ده چې نه د چا محبت د الله (سره د محبت) برابر وي، نه د چا وېره د الله (څخه د وېري سره) برابره وي، نه له چا څخه امید د الله (تعالی څخه د امید سره) برابر وي، نه پر چا اعتماد پر الله (تعالی د اعتماد) په څېر وي، نه د چا خبره منل، خدمت او کار دومره ضروري و ګڼي، څومره چې د الله عبادت (ضروري) دی، نه د الله په څېر د چا لپاره نذر او شکرانه و مني، نه د الله تعالی په څېر د کوم بل چا په وړاندې د خپلي پوره عاجزی او تذلل ښکارندویه وکړي، نه هغه کارونه د کوم بل چا لپاره وکړي، کوم چې د انتهائي تذلل ښې دي لکه رکوع او سجده . (تفسیر معارف القرآن ص : ۸۷ ج : ۱) .

عبادت د چا لپاره ؟

ټول عبادتونه باید یوازي د الله پاک لپاره وشي او بل هیڅوک د الله سره په عبادت کې شریک نه کړل شي لکه څنگه چې الله تعالی فرمائي دي : **قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** {سورة الانعام: ۱۶۲}

ژباړه : ورته ووايه اې نبي { صلی الله عليه وسلم } بې شکه زما لمونځ، قرباني، زما ژوند او مرگ ټول خاص د الله تعالی لپاره دي چې د ټول عالم ساتونکی دی!!

علامه ابن کثیر- رحمه الله - د دې آیت په تفسیر کې لیکي :
الله پاک نبي علیه السلام په دې سره امرکوي چې هغه مشرکین خبرکړه چې د غیرالله عبادت کوي او د هغه په نوم ذبح (د څاروي حلالول) کوي، په دې چې دی په دې کار کې د دوی مخالف دی، ځکه د ده لمونځ خاص د الله لپاره دی او نسک یې یوازي د الله په نوم دی چې شریک نه لري (تفسیر ابن کثیر ص : ۱۲۸ ج : ۳)
نُسک : په حج او عمره کې ذبح او عام د څاروو حلالول .

په دې آیت کې اشاره ده چې مؤمن هغه دی چې د هغه دا ټول اعمال د الله لپاره خاص وي ځکه د مشرکینو سره اختلافي موضوع هم دا وه، هغوی هم لمونځ او نور عبادات کول، خو هغوی نور نېکان بندگان هم د الله پاک سره شریکول .

که دا شرط په عبادت کې موجود نه وي، هغه عبادت مردود دی، د الله پاک په دربار کې د قبلېدلو جوگه نه دی، الله - جل جلا له - د هغه چا

د عملونو په هکله چې په شرطونو یې برابر نه وي کړي فرمایلي دي :
 وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا (الفرقان: ۲۳)

ترجمه : هر څه عمل چې دوی کړی وي، موږ به هغه ته ور وړاندي شو، نو موږ به یې الوزول شوې دوره وگرزوو!!

علامه ابن کثیر- رحمه الله - د دې آیت په تفسیر کې لیکي : وَذَلِكَ لِأَنَّهَا فَقَدَتِ الشَّرْطَ الشَّرْعِيَّ، إِمَّا الْإِخْلَاصَ فِيهَا، وَإِمَّا الْمَتَابَعَةَ لِشَرْعِ اللَّهِ، فَكُلُّ عَمَلٍ لَا يَكُونُ خَالِصًا وَعَلَى الشَّرِيعَةِ الْمَرْضِيَّةِ فَهُوَ بَاطِلٌ. (تفسیر ابن کثیر ص: ۵۹۰ ج: ۴)

یعني دا عملونه یې په دې برباد شول چې (دقبولیت) شرعي شرط پکې (موجود) نه وو : یا اخلاص پکې نه وو او یا د الله (تعالی) د شریعت تابعداري پکې نه وه .

هر عمل چې په اخلاص او شریعت مرضیه سره نه وي ترسره شوی، هغه باطل دی!!

عبادت به څنګه کوي ؟

اوس چې څوک یوازي د الله پاک عبادت کوي، بل څوک نه ور سره یوځای کوي، نودا عبادت باید په هغه طریقه وکړي د کومي چې الله تعالی او د هغه پېغمبر- صلی الله علیه وسلم - ښوونه کړې وي .
 دا د : لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ د کلمې غوښتنه ده.

د لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مقتضی دا ده چې عبادت باید یوازي د الله - جل جلا له - لپاره وشي، بل هیڅوک په هیڅ قسم عبادت کې ور سره شریک نه کړل شي .

د محمد رسول الله مقتضى او غوښتنه دا ده چې عبادت بايد د رسول الله - صلى الله عليه وسلم - په طريقه وشي، خپله خوښه به په عبادت کې څوک نه چلوي .

الله - جل جلاله - فرمايي: لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا (سورة الاحزاب آيت: ۲۱)

ژباړه : يقيناً ستاسو لپاره د الله په رسول کې د تابعدارۍ ښائسته نمونه شته، د هغه چا لپاره چې د الله تعالى او د آخرت د ورځي هيله لري او الله ډېر يادوي !!

يعني څوک چې پر الله تعالى او د آخرت پر ورځي ايمان لري، نو هغه دي د دې پېغمبر تابعداري او اقتداء وکړي .

علامه ابن کثير - رحمه الله - ليکي: هَذِهِ الْآيَةُ الْكَرِيمَةُ أَضَلَّ كَبِيرٌ فِي النَّاسِ بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي أَقْوَالِهِ وَأَفْعَالِهِ وَأَحْوَالِهِ (تفسير ابن کثير ص: ۱۵۴ ج: ۵)

يعني دغه آيت کریمه په رسول الله - صلى الله عليه وسلم - پسي د هغه په ويناوو، کارونو او حالاتو کې په اقتداء کولو لوی دليل دی !!

يعني د نبي - عليه السلام - په هر څه کې تابعداري د امت لپاره ضروري ده .

که څوک د نبي - عليه السلام - د طريقې خلاف په بل ډول عبادت کوي، نو عبادت يې د قبلېدلو جوگه او لائق نه دی ځکه الله - جل جلاله - په خپل کتاب کې فرمائي: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ (سورة محمد: ۳۳)

ژباړه : اې د ايمان خاوندانو! د الله او د هغه د پېغمبر تابعداري وکړئ او خپل عملونه (په مخالفت سره) مه بربادوئ !!

د اسلام ستر لارښود جناب محمد رسول الله - صلى الله عليه وسلم - فرمائي دي : مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ زِدٌّ (رواه مسلم ص : ۴۴ ج : ۲)
ترجمه : چا چې داسي کار وکړو چې پر هغه زموږ امر موجود نه وي، نو هغه عمل مردود دی!!

يعني څوک چې يو داسي عمل وکړي چې د هغه په هکله د رسول الله - صلى الله عليه وسلم - طريقه او لارښوونه موجوده نه وي، يا خو بالکل هغه عمل په دين کې ثابت نه وي، چا له ځانه جوړ کړو، يا يې داسي عمل وکړو چې په دين کې ثابت وو خو دې سړي په داسي طريقه وکړو چې هغه طريقه په دين کې ثابته نه وه، له ځانه يې يو قيد ور زيات کړ، نو دغه عمل يې مردود دی، د الله پاک په دربار کې نه قبلېږي .

که څوک يو عمل په صحيح نيت سره وکړي، خو د نبي - عليه السلام - په طريقه سره نه وي، بيا يې هم عبادت معتبر نه دی .

يوه صحابي خپل اختري (اضحیه) د اختر تر لمانځه وړاندې حلال کړ، په داسي حال کې چې بايد تر لمانځه وروسته يې حلال کړی وی، نو نبي - عليه الصلاة والسلام - ورته وفرمايل : شَاتَكَ شَاةُ لَحْمٍ (ستا پسه د غوښي پسه دی) بخاري ص : ۱۳۱ ج : ۱، مسلم ص : ۱۵۴ ج : ۲)
يعني اختري نه دی او نه د اختري ثواب لري بلکې د هغه پسه په څېر دی کوم چې د خوړلو لپاره حلالېږي .

د دې حديث په شرح کې حافظ ابن حجر - رحمه الله - ليکلي دي چې شيخ ابو محمد بن ابي جمره - ويلي دي : وفيه أن العَمَلَ وان وَاَفَقَ نَبِيَّةٌ حَسَنَةً لَمْ يَصِحَّ إِلَّا إِذَا وَقَعَ عَلَى وَقْفِ الشَّرْعِ (فتح الباري ص: ٢٠٠ ج: ١٠)

يعني په دې حديث کې دا خبره راغلې ده چې که يو عمل که څه هم د ښه نيت سره موافق شو بيا هم صحيح نه دی مگر هغه وخت کله چې د شريعت سره موافق وشي !!

ځکه دغه صحابي اختري په صحيح نيت سره د الله پاک د رضاء او د اختري په نيت حلال کړ، خو کله چې په وخت کې د شريعت سره موافق نه وو، نو نبي عليه السلام يې اختري صحيحو نه گڼي او د بل اختري د کولو امر يې ورته وکړ.

عبادت بايد په څنگه حال کې وشي؟

د الله تعالى عبادت به سړی په داسي حالت کې کوي چې هم ترې اميد ولري او هم ترې وېره.

دا دوه خبري هم په عبادت کې ضروري دي ځکه الله - جل جلا له - فرمايي : وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا (سورة الاعراف : ٥٦)

ژباړه : الله د ډار او اميد په حال کې راوبولي !!
په حديث کې راغلي دي: أَسْأَلُ اللَّهَ الْجَنَّةَ وَأَعُوذُ بِهِ مِنَ النَّارِ (رواه ابوداؤد ص: ١١٦ ج: ١).

ژباړه : زه له الله تعالى د جنت غوښتنه کوم او له دوزخه ترې پناه غواړم !!

نو باید د مسلمان عبادت هم داسي وي چې هم ترې د جنت امید لري او هم یې له عذابو وېره .

په عبادت کې یوه لویه درجه شته، مسلمان باید په دې هڅه کې وي چې هغې درجې ته خپل عبادت ورسوي، هغې ته د احسان درجه وايي، که څوک دې درجې ته ځان ورسوي نو ان شاء الله تعالی د عبادت په خوند به پوه شي .

د احسان تعریف نبی صلی الله علیه وسلم داسي کړی دی : **أَنْ تَعْبَدَ اللَّهَ كُلَّكَ تَرَاهُ فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ**. (رواه البخاری ص: ۱۲ ج: ۱، ومسلم ص: ۲۴ ج: ۱)

احسان دې ته وايي چې ته د الله عبادت په داسي ډول وکړي لکه ته چې الله ویني، که ته الله نه ویني، نو الله خو تا ویني !!
یعني د الله پاک عبادت په داسي طریقې کول چې د الله لحاظ وکړل شي چې اوس الله تعالی ما ویني، نو دا عبادت بیا د ډېري لوړې درجې دی .

عبادت باید داسي وکړل شي چې دا مي آخرنی عبادت دی، کېدی شي له دې وروسته بیا په بل عبادت و نه توانېږي .

لکه په حدیث کې چې راغلي دي : **صَلِّ صَلَاةً مُودِعٍ** (المعجم الاوسط للطبراني ص : ۳۵۸ ج : ۴)

یعني د رخصتیدونکې په څېر لمونځ کوه !!
په دې سره په عبادت کې توجه برابرېږي او هم د احسان درجې ته رسېږي .

الله پاک دي زموږ عبادات په خپل لوی دربار کې قبول کړي آمین .

حسد او کینه

د مسلمان صفت دا وي چې د ټولو انسانانو لپاره به د خير غوښتونکی وي او پر ځان به نورو ته فوقیت ورکوي .

له دې امله مسلمان حسد کوونکی نه وي ځکه د مسلمان لپاره د خير غوښتنه د حسد او کینې سره په ټکر کې ده .

حسد (کینه) په دوه قسمه دی :

۱ : یو چا ته الله پاک یو نعمت ور کړی وي : علم، مال او یا سلطنت او مشري .

خو بل څوک بیا غواړي چې کاشکې دغه نعمت له ده واخیستل شي او ما ته په لاس راشي .

۲ : له بل چا فقط د یوه نعمت د ختمېدو آرزو کول، چې کاشکې دغه نعمت له ده واخیستل شي .

خو دا نه وایي چې ما ته دي را کول شي، بلکې یوازي د هغه بل کس د بې برخي کېدو هیله لري .

دا دواړه قسمونه حسدکول حرام او ناجائز دی او له دغو دواړو قسمو دځان ساتل ډېر ضروري دي ځکه چې حسد ډېر بد کار دی او دا ځکه

چې دا د الله پاک په تقسیم باندې اعتراض دی، یو چا ته الله پاک یو نعمت ور کړی دی، بیا هم په دې خفه کېدل چې ولې ده ته دا نعمت ور کول شوی دی، د دې خو دا معنی ده چې - العیاذ بالله - الله پاک دا تقسیم صحیح نه دی کړی، باید دغه کس ته یې دا نعمت نه وی ور کړی .

بعضي کسان داسې وي چې له یوه چا د یوه نعمت د ختمیدو آرزو کوي چې کاشکې له فلاني دا فلاني نعمت ختم شي، د یوچا ښیځنې او فائدې ته په ښه نظر نه گوري، په ځانگړي ډول چې کله خپلوان، دوستان او هم کسبه خلگ په ښه حالت او راحت کې ویني، نو زړه ئې تاو کوي، او دا غواړي چې له دوی د دوی دا ښه حالت واخیستل شي او ما ته را کړل شي .

دې بد عادت ته حسد او د دې فاعل (کوونکې) ته حاسد ویل کېږي .

۲ : حسدگر له دې امله هم ډېر بد وي چې دی د خلگو تباهي او بربادي غواړي، د بل چا په تاوان خوشحاله او په ځته یې خپه وي .

۳ : حسدگر سړی اکثر د ځان لپاره هم مثبت کارونه نه شي کولی، د خپل ځان د ښیځنې لپاره کوشش نه شي کولی، ځکه دی شپه او ورځ د نورو د بربادۍ په سوچ کې اوسي، د ځان لپاره څه کولو ته وخت نه لري .

له دې امله حسد گر اکثر سست وي، دا سستی دی د الله پاک له نعمتونو محروموي، کله چې دی د خپلي بد عملۍ له امله له نعمتونو او بریالیتوبونو محروم شي، نو د نورو په خوشحالیو یې زړه سوځي او د ځان په څېر د هغوی لپاره هم د بربادۍ امید او آرزو کوي، کله د هغوی په ښکاره غیبت کوي، بد ور پسي وایي، کله یې چغلگري کوي، کله ترې بې ځایه شکایتونه او گیلې کوي او کله پرې بې ځایه تهمتونه لگوي خو هغه بد نام کړي او د پر مختگ لپاره یې خنډونه را منځته کړي .

او په دې هڅه کې وي چې په څه توگه به یوټاوان ور ورسېږي . نو حسد او کینه په ظاهره یوه گناه ده، خو لیکن ترې ډېري زیاتي گناوي راتوکېږي او د دې بد کار له کبله انسان په ډېرو زیاتو گناهونو اخته کېږي .

۴ : حسد د یهودیانو کار دی . د جناب محمدرسول الله - صلی الله علیه وسلم - په مبارکه زمانه کې الله پاک په مسلمانانو ځانگړي انعامونه وکړل : یو له هغو دوی ته د الله پاک له لوري د ایمان او قرآن ور کول کېدل وو .

له دې امله یهودیانو او نصاراوو د مسلمانانو سره حسد او کینه شروع کړه، چې دوی ته ولي دغه نعمت الله پاک ور کړ، په داسي حال کې چې

دوی پوهېدل چې اسلام حق دین دی او د الله - جل جلاله - له لوري راغلی دی .

په قرآن کریم کې الله پاک فرمایلي دي : **أَمْرٌ يُحْسِدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ، (الآية (النساء: ۵۴)**

ژباړه : آيا دوی له خلگو (د ایمان له خاوندانو) سره حسد او کینه کوي په هغه څه چې الله - سبحانه وتعالی - دوی ته ور کړي دي !!
په بل ځای کې فرمایي : **وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ (الآية، البقرة: ۱۰۹)**

ترجمه : (د ارمان په ډول سره) ډېر د کتاب له خاوندانو (يهود او نصاری) غواړي، که تاسو له ایمانه وروسته کفر ته واړوي، د حسد له امله چې د دوی په نفوسونو کې دی، وروسته تر هغه چې حق ور ته ښکاره شو !!

نو حسد او کینه د يهوديانو او نصرانيانو عادت دی، مسلمان بايد د دوی له عادت څخه ځان وژغوري .

د مسلمان صفت بايد دا وي چې د مسلمان په خوشحالي او گټه خوشحال شي او په غم يې غمجن شي .

۵ : حسد او کینه د بنده عبادتونه له منځه وړي : دا ډېره د تاوان او افسوز خبره ده چې سړی نیک عملونه هم وکړي، ځان وکړوي، تکلیفونه تېر کړي، خو بیا یې بېر ته برباد کړي .

۶ : د حسداو کینې یو تاوان دا هم دی چې کینه گر سړی هر وخت په عذاب او تکلیف اخته وي، که بل څوک خوشحال و ویني، دی خفه کېږي .

دا هم د ده لپاره د ده د دې ناوړه عادت سزا ده چې په دنیا کې ور ته رسېږي .

۷ : حسدگر له حسد څخه له غم او پرېښانۍ پرته بله لاس ته راوړنه نه لري، نور څه ده ته له دې ناوړه کار څخه په لاس نه ورځي .

۸ : د حسدگر خوشحالول ناشونی کار دی ځکه دی یوازې په دې خوشحالیږي کله چې له تا هغه ښه نعمت لار شي د کوم له کبله چې ده حسد در سره شروع کړی دی .

له دې پرته که محسود ور سره ښه وکړي، بیا هم حسدگر خپل حسد ته دوام ور کوي .

۹ : په تفسیر قرطبي کې لیکلي دي : الْحَسَدُ أَوَّلُ ذَنْبٍ عَصَى اللَّهُ بِهِ فِي السَّمَاءِ، وَأَوَّلُ ذَنْبٍ عَصَى بِهِ فِي الْأَرْضِ؛ فَأَمَّا فِي السَّمَاءِ فَحَسَدُ إِبْلِيسَ لِآدَمَ، وَأَمَّا فِي الْأَرْضِ فَحَسَدُ قَايِلَ لِهَابِيلَ (الجامع لأحكام القرآن للقرطبي ص: ۲۴۱ ج: ۵)

ترجمه : حسد (کینه) هغه لومړنۍ ګناه ده چې په تر سره کولو یې په لومړي ځل په اسمان کې د الله پاک نافرمانی شوې ده او لومړنۍ ګناه ده چې په زمکه کې یې په تر سره کولو سره په لومړي ځل د الله پاک نافرمانی شوې ده .

په آسمان کې شیطان د آدم - علیه السلام - سره حسد وکړ، او په زمکه کې قابیل د هابیل سره حسد وکړ !!

۱۰ : ځینو هوښیارانو ویلي دي : حسدګر په پنځو طریقو د خپل رب سره مقابله کوي :

الف : حاسد هر هغه نعمت بد ګڼي کوم چې بل چا ته حاصل شوی وي .

ب : حاسد د خپل رب په تقسیم د ناراضتیا اظهار کوي، د ده حسد په دې معنی دی لکه وایي چې : داسې تقسیم ولي وشو ؟

ج : حسدګر د الله پاک د فضل انکار کوونکی دی او غواړي چې خلکو ته د الله پاک نعمتونه و نه رسېږي .

د : هغه د الله تعالی د بندګانو څخه د نعمتونو د ختمېدلو آرزو لري او غواړي چې هغوی له نعمتونو په محرومېدلو سره ذلیل شي .

ه : حاسد په حسد کولو سره د شیطان معاون او مرستیال جوړېږي .

(یعني شیطان خو د انسان دښمن دی او حاسد هم د انسانانو سره په حسد کولو دښمني کوونکی وي، له دې امله ویل شوي چې دی د

شیطان معاون دی). (پریشان رهنا چھوڑ دیجیے : ۴۳۴)

د حسد د ختمولو طریقہ

۱ : له الله پاک څخه دُعاګاني غوښتل چې یاالله ! دغه ناوړه عادت له ما ختم کړه!

۲ : د چا سره چې ستا حسدکېږي، د هغه لپاره د خیر او ښېګڼې دُعاګاني کوه !

۳ : دا فکر له ځان سره کوه چې په دې ناوړه کار سره خو ځان ته تاوان رسوم، هم مي عبادتونه له منځه ځي او هم بې ځايه ځان پرېښانه کوم .

۴ : دا فکر له ځان سره کول چې دا نعمت خو الله پاک ورکړی دی، زه ولي ور سره حسد کوم ؟

که دا کارونه وشي ان شاء الله - تعالی - له دې ناوړه رنځ څخه به وژغورل شي .

حلال او حرام مال یو امتحان دی

لکه څنګه چې الله - جل جلاله - مخلوقات پیدا کړي دي، همدا راز د دوی د روزی ذمه واري یې هم اخیستي ده .

څوک داسي نه پرېږدي چې هغه ته دي روزي ور نه کړي، که څه هم د الله پاک لوی دښمن او له هغه سرغړونکی او نافرمان وي .

دا ځکه چې الله پاک ته دنیا اعتبار نه لري، له دې امله یې دوست او دښمن دواړو ته ور کوي .

لکه څنګه چې په حدیث کې دا خبره بیان شوې ده :
عن سهل بن سعد الساعدي - رضي الله عنه - . قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : لَوْ كَانَتِ الدُّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحَ بَعُوضَةٍ ، مَا سَقَى كَافِرًا مِنْهَا شَرْبَةً مَاءً . (رواه الترمذی ص : ۵۸ ج : ۲ وقال : حدیث حسن صحیح) .

ژباړه : له حضرت سهل بن سعد الساعدي - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - و فرمايل : که دنیا د الله په وړاندي د غوماشي د وزر په اندازه قدر لرلی، نو کافر ته به یې له دې څخه یو غږپ اوبه نه وی ور کړي !!

لکه څنګه چې د روزي ور کول د الله پاک کار دی، همدا راز پراخول او تنګول یې هم د الله پاک کار دی .

نو د روزۍ پراخوالی او د مال زیاتوالی د هوښیارتیا نښه نه ده، بلکې ډېر ځله بې عقلان خلگ وي او تر هوښیارانو زیات مالونه لري .

غرض زما دا وو چې د انسان اصلي مقصد په دُنیا کې د مال گټل او د پیسو زیاتول نه، بلکې د الله پاک پېژندل، د هغه راضي کول او د هغه د احکاماتو مطابق خپل ژوند تېرول دي .

دې دُنیا ته چې انسان راغلی دی، د ده راتگ د ازمايښت او امتحان لپاره دي او الله پاک غواړي چې په انسانانو کې تابعدار او نافرمان ښکاره کړي .

همدا راز د روزۍ د گټلو په هکله هم پر انسانانو امتحان کوي :

ځیني شیان الله پاک حرام کړي او د روزۍ د گټلو له ځیني لارو یې منع کړې ده.

همدا راز ځیني شیان یې حلال کړي او د هغو د گټلو لپاره یې طریقې او حدود متعین کړي دي .

بیا یې انسان ته اختیار ور کړی (د دې وعدې سره سره چې روزي الله پاک ور کوي) چې دی د روزۍ د گټلو لپاره په کومو طریقو او لارو روانېږي، کومه ذریعه د مال د گټلو لپاره اختیاروي او په کومه طریقه کاروبار کوي .

او بل امتحان یې د مال په هکله دا دی چې حرام مال یې ډېر کړی دی.

د حرام مال مثال د مُردار شوي حيوان په څېر دی چې چا ته قدر او ارزښت نه لري، چې په کور کې ساتنه يې هم څوک نه برداشتوي، بلکې له ځانه يې لري کوي او غورزوي يې .

همدا راز د حرام مال مثال هم داسي دی لکه الله پاک چې غورزولی وي .

که يې څوک ور اخلي، نو تر حلال مال په اسانه تر لاسه کېږي او الله - جل جلاله - ته د مُردار شوي حيوان په څېر قدر هم نه لري ځکه ترې خيراتونه هم نه قبلوي .

له دې امله انسان بايد خپل د ژوند اصلي هدف ته ځيرشي او د روزی د گټلو لپاره هغه لاري چاري اختيار کړي چې صحيح او روا وي .

ځکه دين يوازي د پنځه وخته لمانځه نوم نه دی، بلکې د انسان لپاره ضروري ده چې د ژوند په ټولو اړخونو کې به د شريعت پابندي کوي .

د شريعت ډېر احکامات د معاملو سره تعلق لري .

د دې يو دليل دا دی چې هدايه زموږ د مذهب معتبر کتاب دی، چې په څلورو جلدونو کې دی .

په دې مبارک کتاب کې د انسان د عمل سره تعلق لرونکې تقريباً ټول ديني احکامات ذکر دي .

په دې کې یوازې او لنی جلد د عباداتو (اودس، لمونځ، زکات او حج) په هکله دی، نور درې جلدونه یې ټول د معاملو په هکله دي .

له دې څخه دا خبره جوتېږي چې یوازې د عبادتونو په کولو سره په دین پوره عمل نه کېږي، تر څو چې خپلي معاملي د شریعت مطابق نه کړو .

د امر بالمعروف او نهی عن المنکر اهمیت

زموږ - نبي - صلی الله علیه و سلم - تر ټولو وروستنی پېغمبردی، دُنیا ته د ده په راتګ سره د نبوت لړۍ پای ته ورسېده .

الله پاک ور ته داسې دین ور کړ، چې د ټول انسانیت ژغورونکی دی، تر قیامته پورې د ټولو لپاره د دغه دین پیروي الله پاک لازمه کړې ده او د ژوندانه په هره برخه کې د دې مبارک دین سپېڅلي ارشادات او لارښوونې وجود لري .

د نبي - علیه السلام - ذمه واري دا وه چې خلکو ته یې د ښو کارو په لور بلنه ور کوله او له بدو کارو، ناوړو عقیدو او جاهلانه رسمونو او رواجونو څخه یې خلګ را ګرزول .

یعنې امر بالمعروف او نهی عن المنکر د ده مبارک وظیفه وه .

له دُنیا څخه د نبي - علیه السلام - په رُخصتېدو سره دغه وظیفه امت ته ور تر غاړه شوه، اوس پر امت لازمه ده چې دوی به د پېغمبر -

صلی الله علیه وسلم - دغه وظیفه سر ته رسوي او خلک به صحیح عقیدو، سمو کارو او ښو اخلاقو ته را بولي او له بدو به یې منع کوي .
دا داسي مهمه موضوع ده چې پاملرنه ور ته ډېره ضروري ده ځکه د دغه کار په تر سره کولو کې د امت کامیابي پرته ده او د دې په پرېښودو سره امت ته لوی گواښ متوجه دی .

په تېره بیا په او سنی زمانه کې چې د فتنو سېلابونه را روان دي او په دنیا کې د باطل پیروان ډېر زیات دي، هغوی د خپلو باطلو خیالاتو او عاداتو په لور هلي ځلي کوي، خو نور خلک هم د ځان سره مله کړي او د مسلمانانو عقائد، اخلاق او اعمال ور گډوډ کړي .

په داسي حالاتو کې په خصوصي توگه د هغه چا لپاره چې په دین پوه وي، ډېره اړینه ده چې باید له دغه مسئولیت څخه بې فکره نه شي او په دې لار کې خپلي هلي ځلي توندي او گړندی کړي .

په دې هکله الله پاک په قرآن کریم کې په بې شمېره آیاتونو کې ټینګار کړی، تر دې چې په ځینو آیاتونو کې یې دغه مسئولیت تر ایمان هم چې د اسلام اساس او بنیاد دی، مخکې ذکر کړی دی .

دا د دې څرگندويي کوي چې دا ضروري کار دی، چې باید ترې غفلت ونه شي .

الله - جل جلاله - فرمایلي دي : **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ** (آل عمران: ۱۱۰)

ژباړه : تاسو غوره امت یاست، چې د خلکو (د فائدې) لپاره ایستل شوي یاست، په نېکۍ سره امر کوئ او له بدو ایسارول کوئ او پر الله ایمان راوړئ !!

په دې آیت مبارک کې الله پاک دعوت تر ایمان مخته کړی او ور سره یې د دې امت تر نورو د غوره کېدو سبب هم ښودلی، چې هغه دعوت دی .

الله پاک د مؤمنانو په صفاتو کې دعوت ذکر کړی دی . الله پاک فرمایي: **وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ**. (التوبة: ۱۷)

ژباړه : او مؤمنان سړي او مؤمناني ښځې د یوه او بل دوستان دي، د ښېګڼې امر کوي، له بدو ایسارول کوي، لمونځونه تر سره کوي، زکات ور کوي او د الله او د هغه د رسول اطاعت کوي، دا هغه څوک دي چې ژر دی چې الله به پرې رحم وکړي، یقینا الله زورور، د حکمت څښتن دی!!

له دې آیته دا هم معلومېږي چې د مؤمنانو تر منځ د محبت او دوستۍ تقاضا دا ده چې دوی به یوه او بل ته د نېکۍ امر کوي او له بدو به یې را ګرزوي .

همدا راز دا هم معلومه شوه چې د امر بالمعروف او نهی عن المنکر له امله بنده د الله تعالی د رحم مستحق ګرزي، څوک چې خلکو ته د ښو

کارونو بلنه ور کوي او له بدو یې منع کوي، پر داسي خلکو د الله پاک له لوري رحمتونه نازلېږي او دوی د الله پاک د رحمت لائق او وړ دي .
پر چا چې د الله پاک رحم وشي، د هغه په نېکمرغۍ او کامیابۍ کې هیڅ سوال نشته .

نو باید دغه مهمه وظیفه هر مسلمان سر ته و رسوي او په دې هکله له سستی ځان وساتي .

د ښو په لور دعوت او له بدو منع کول د برياليتوب ذریعه ده .
الله - جل جلاله - فرمايي : وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (آل عمران : ۱۰۴)

ژباړه : له تاسو دي يوه ډله داسي وي چې د خير په لور بلنه کوي، د نېکۍ امر کوي او له بدو ایسارول کوي او دا کسان همدوی کامیاب دي !!

په دې آیت مبارک کې د هغه چا لپاره چې په ښو امر کوي او له بدو ایسارول کوي، ډېر لوی زېږی دی او هغه دا چې الله تعالی فرمايي : دوی کامیاب دي .

حضرت علی - رضی الله عنه - ته نبي عليه السلام وفرمايل : فَوَاللَّهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمْرِ النَّعَمِ (رواه البخاری ص: ۶۰۶ ج: ۲)
ژباړه : قسم په الله! ستا له امله که الله یوه سړي ته هدايت وکړي، نو دا ستا لپاره تر دې غوره ده چې سره او ښان ولرې !!

په هغه زمانه کې اوبښ ډېر قېمتي او غوره مال گڼل کېدی، ځکه نبي عليه السلام د هغه د قدر او قیمت په مقابل کې د دعوت فضيلت وړ وښوده چې دا تر دې قيمتي مال هم غوره او فائده مند کار دی .

يعني د دې سره د دُنيا هيڅ قيمتي مال برابر نه دی .
 په يوه حديث کې راغلي دي : مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ .
 (رواه مسلم ص : ۱۳۷ ج : ۲ ، مشکات ص ۳۳ ج : ۱)

يعني څوک چې د خير لارښوونه چا ته وکړي، ده ته د کوونکي په څېر ثواب ور کول کېږي .

دا ځکه چې د خير په لور بلنه نېکې ده او گټه يې دا ده چې که د ده په خبره څوک عمل کوي، دی ور سره په ثواب کې شريک دی .
 (په دې هکله ډېر آياتونه او احاديث راغلي دي، خوچې خبره ډېره او پرده نه شي، په دې اکتفاء کوو .)

خپل ژوند بايد څنگه تېر کړو ؟

له الله - جل جلاله - څخه وېره د آخرت لپاره توبنه او پکې د انسان سعادت او نېکمرغي نغښتې ده .

الله - جل جلاله - په خپل مقدس کتاب کې فرمايلي دي : وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ . (البقرة: ۲۸۱)
 ژباړه : له هغې ورځې و وېرېږئ چې په هغه کې به الله تعالی ته ور گرزول کېږئ ! بيا به هر نفس ته پوره بدله د هغه څه ور کول کېږي چې ده کړي وي او پر دوی به ظلم نه کېږي !!

يعني که غواړئ چې د قيامت په ورځ را سره آسانه معامله وشي، نو په دُنیا کې احتیاط وکړئ او تقوی په ځان کې راو لئ !

په دې مبارک آیت کې دي انسان فکر وکړي چې یوه داسي ورځ وي، چې ټول انسانان الله پاک را غونډکړي او بیا ټولو ته د دوی د کړنو بدله ور کول کېږي، دا به څنگه حالت وي ؟ که چا گناوي له ځان سره وړې وي، هغه به څومره پرېشان وي ؟

په داسي حال کې چې یو د عدل محکمه درېدلې وي، نه ترې څوک ځان پټولای شي او نه یو کار ترې پټولی شي .

دغو حالاتو ته اوس پام کول په کار دی او د هغي ورځي د حساب ځوابونه د ځان سره د تیارولو لپاره باید له او سه کوښښ وشي ځکه په هغه ورځ خو بیا هیڅ نه کېږي .

د انسان لپاره ضروري کار دا دی چې د خپل رب طرفته ور وگوزي، د خپل رب پر شریعت کلک او مستقیم شي او تر څو چې ژوندی وي د هغه د دین پابند و اوسي، د ژوندانه په ټولو حالاتو کې به یې تگلاره داسي وي چې د ده ټوله هڅه به دا وي چې زه په څه توگه له خپل ځان څخه خپل رب راضي کولی شم او څنگه به خپل دغه ستر هدف ته ځان ورسوم .

انسان به په خپل ژوندانه کې د الله - عزوجل - پر لور د خالص نیت او رښتیني بندگۍ او عبادت سره مخ کوي، بل به هیڅ مقصد له ځان سره نه لري، بلکې یوازي او یوازي به یې د الله پاک عبادت او د هغه راضي کول مقصد وي .

د دُنيا د ژوندانه او د دُنيا د مال او سامانونو را غونډول به يې د تلپاتي ژوندانه له تياري او د آخرت لپاره له توبنې برابرولو نه مشغولوي .
که داسي چا وکړل، ده د صالحانو او نېکانو خلگو لار تعقيب کړې او د هغوی پر پله يې پښه ايښې ده .

د هغه چا لار د چا چې الله پاک په خپل مقدس کتاب کې داسي توصيف کړی دی : رَجُلٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ (النور: ۳۴)

ژباړه : داسي نارينه چې سوداگري او خرڅلاو يې د الله له ياده، دلمانځه له اداء کولو او د زکات له ور کولو نه غافله کوي، هغوی له يوې داسي ورځې ډارېږي چې زړونه او سترگي پکې اوږي را اوږي !!

يعني دغه نېکان خلگ سره د دې چې دوی په کاروبارونو، رانيولو او خرڅولو کې بوخت دي خو بيا هم دا شيان د دوی او د الله پاک د يادولو او عبادت تر منځ نه دي حائل شوي، بلکې د دې هر څه سره بيا يې هم الله پاک داسي ياد دی چې له امله يې په دوی کې تقوی راغلې او دوی تل له الله - جل جلاله - څخه وېرېږي او د الله پاک په صحيح توگه عبادت کوي .

دا په حقيقت کې د هر رښتيني مسلمان صفت دی چې د عمر شپې، ورځې د ځان لپاره غنيمت گڼي او په داسي کارو کې يې استعمالوي چې له امله يې الله - جل جلاله - راضي کېږي .

او په خپلو خدای ور کړو نعمتونو کې د آخرت کور لتوي، ځکه دوی په دې پوه شوي چې د دُنیا ژوند یوازې د آخرت په تلپاتې ژوندانه کې د بري او د تل لپاره د نېکمرغۍ یوه ذریعه ده .

دا ژوندون نه مقصد دی او نه هم د بروسې شی دی، بلکې یو ختمېدونکی سامان او تلونکی سیوری دی چې ترې نېک عمله او بد عمله ټول خوراک کوي .

د انسان اصلي وطن آخرت دی، د اوسېدو ځای یې قبر او د مزدورۍ او کاروبار ځای یې دُنیا ده .

په دې دُنیا کې که د چا عمر هر څومره اوږد شي، خو بیا هم ډېر ژر ختمېدونکی او کم دی .

دُنیا یوازې د آخرت پر لور پُل دی چې یا به پرې سړی جنت ته و رسېږي او یا دوزخ ته (نعوذبالله من عذاب النار)

الله - جل جلاله - فرمایي: **إِغْلِبُوا أَمَّا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَمَتَاعٌ الْغُرُورِ (الحديد: ۲۰)**

ژباړه : پوه شئ چې دُنیا یې ژوند ایله څه لوبه، ساعت تېری، ډول، سینگار، ستاسو خپل منځ کې ویاړل او په مالو او ځانو کې پر یوه او بل زیاتوالی کول دي، لکه باران چې شنبلي یې کروندگرو ته ښه ښکاره شي (خو) بیا (ژر) وچېږي او زېړ شوی به یې وینې، بیا مات گوډ شي، او په آخرت کې (هم) سخت عذاب او (هم) د الله له لوري

بخښنه او خوښي ده، خو د دنیا ژوند د غولیدو له یوه سامان پرته بل څه نه دی !!

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ عَنِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - قَالَ: «إِنَّ الدُّنْيَا حُلْوَةٌ خَضِرَةٌ وَإِنَّ اللَّهَ مُسْتَغْلِفُكُمْ فِيهَا فَيَنْظُرُ كَيْفَ تَعْمَلُونَ فَأَتَقُوا الدُّنْيَا وَاتَّقُوا النَّسَاءَ».

الحديث، رواه مسلم ص: ۳۵۳ ج: ۲).

ژباړه : له حضرت أبو سعيد خدری - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمایل : دنیا خوږه او شنه ده (د تازه خوږې مېوې په څېر، چې په سترگو ښائسته معلومېږي او خوند یې هم خوندور وي، دغسې مال هم دی چې انسان ته خوند ور کوي) او الله تعالی تاسو په دې دنیا کې وروسته پاته کوي، نو گوري چې تاسو څنگه کارونه کوئ ؟ نو له دنیا څخه و وېرېږئ ! او له ښځو و وېرېږئ !

(چې د دغو دوو شيانو له امله په فتنه او د الله پاک په نافرمانۍ کې مبتلا نه شئ !) .

په دغو قرآني آیاتونو او نبوي ارشاداتو کې د دنیا د ژوندانه ډېر ښه حقیقت او بشپړ بیان شوی دی .

له دې څخه دا نتیجه را ووزي چې انسان باید الله تعالی ته مخ کړي او د خپل نفس د اصلاح او تقوی لپاره هلي ځلي وکړي .
د نفسي خواهشاتو له پوره کولو باید ډډه وکړل شي .

په دې اړه مو باید دې خبرې ته پام وي چې اسلام دا نه وایي چې تاسو بالکل دنیوي کارونو ته شا کړئ ! بلکې دا را ته وایي، چې د دنیا کارونو

مشغولتیا مو باید د الله - جل جلاله - له یاده غافل نه کړي، همدا راز د دغو کارونو په تر سره کولو کې مو باید د الله پاک احکاماتو ته پام وي او د حلال او حرام تر منځ باید توپیر ته اعتناء وکړئ !

له دې باید ډېره وېره وشي چې په دنيوي ژوندانه ځانونه دوکه کړو. ځکه د دُنيا محبت چې کله د چا پر زړه غالب شي، د الله پاک یاد ترې هېروي، کله چې له انسانه د الله پاک یاد هېر شي، الله پاک ترې له ده ځان هم هېروي .

تر دې چې د تباهی او بربادۍ په کندو کې ولوېږي .

د دُنيا محبت دی چې له امله یې ځینو خلکو ایمان پرېښی او مُرتد شوي دي (العیاذ بالله)

د دُنيا محبت دی چې بېشمېره ستونزي یې را منځ ته کړې دي .

غیبت، درواغ، بهتان او داسې نوري بې شمېره نافرمانۍ ټولي د دُنيا د محبت له امله له خلکو کېږي .

د دُنيا د محبت له امله خلک په ډېرو گناهونو کې مبتلا کېږي، نو باید موږ او تاسو دې ټکې ته پام وکړو چې دا دُنيا خو ختمېدونکې ده او له دې وروسته زموږ د کړو وړو په هکله حساب راسره کېږي .

نو باید د دُنيا په کارونو کې د مصروفیتیا له امله آخرت له لاسه ور نه کړو .

د گاونډي د حقوقو بيان

گاونډی یا همسایه هغه څوک دی څوک چې ستا د استوګنځي په شاوخوا کې اوسي .

انسانیت او د هغه د تمدن اسا س د یوه او بل سره په مرسته او محبت ولاړ دی .

په دې دنیا کې هر انسان بل انسان ته محتاج دی، که یو وېری وي، پر بل حق لري چې هغه ته خوراک ور کړي، که یو روغ وي، باید د خپل رنځور ورور پوښتنه وکړي او له حاله یې ځان خبر او ورسره لازمه مرسته وکړي، که په یوه غم وي بل باید ور سره شریک شي او د هغه سره همدردي وکړي .

په اخلاقي نظام سره باید انسانان خپل چاپیریال سره وتړي او سره یو یې کړي .

انسانان چې په ظاهري، جسماني او مادي لحاظ سره له یوه او بله جلا دي، نو په اخلاقي او روحاني حیثیت سره پر دوی فرض ده چې دومره سره نږدې او متحد شي .

او دومره باید د یوه او بل سره خواخوږي ولري لکه د یوه بدن اعضاء چې وي .

اسلام په هغه کسانو چې یوه او بل ته نږدې او سي په خپل مینځ کې د محبت، مینې او مرستې په کولو سره ټینګار کړی ځکه د دوی له یوه او بل څخه د بدو خطرهم زیاته وي او یوه او بل ته یې اړتیا هم زیاته وي .

عَنْ عَائِشَةَ وَابْنِ عُمَرَ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - عَنِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - يَقُولُ: مَا زَالَ جِبْرِيلُ يُوصِينِي بِالْجَارِ حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِثُهُ . (رواه البخاري ص: ٨٨٩ ج: ٢ ومسلم ص: ٣٢٩ ج: ٢ والترمذي ص: ١٦ ج: ٢ وابن ماجه ص: ٢٦١)

ژباړه : حضرت عائشه او حضرت ابن عمر - رضي الله عنهما - له رسول الله - صلى الله عليه وسلم - څخه روايت کوي چې هغه وفرمايل : جبريل عليه السلام ماته هميشه د گاونډي په اړه وصيت کوي، تر دې چې ما دا فکر وکړ چې گاونډی به د گاونډي وارث وگرزوي !!

په دې حديث کې د گاونډي (ځنگلوري) حقوق بيان شوي دي .
دې حديث ته که څوک پاملرنه وکړي، نو دا رابښي چې اسلام څومره د خواخوږۍ دين دی چې د گاونډي او د هر چا لپاره يې خاص حقوق ټاکلي دي او مسلمانانو ته يې لارښوونه کړې، چې د ځنگلوري به مراعت ساتي .

په عربو کې تر اسلام مخکې هم د نورو قومونو په نسبت نه يوازې دا چې د گاونډي (همسايه) د حقوقو ډېر مراعت ساتل کېدې، بلکې په دې به يې فخر کاوو چې د گاونډي سره ښه وکړي .

که به چا د هغه گاونډی ته تکليف ور رسوي، د هغه سره به يې جنگ کول هم د افتخار سبب گڼي .

د اسلام د مبین دين په راتگ سره د عربو دا عادت په يو څه ترميم او اصلاح سره نور هم قوي کړل شو او لا زيات ور باندي ټينگار وکړل شو .

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ-: خَيْرُ الْأَصْحَابِ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَى خَيْرُهُمْ لِصَاحِبِهِ، وَخَيْرُ الْجِيرَانِ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَى خَيْرُهُمْ لِبَارِهِ (رواه الترمذی ص: ۱۶ ج: ۲، وقال: حديث حسن).

ژباړه : له عبدالله بن عمر - رضی الله عنهما - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : د الله پاک په نزد په ملګرو کې غوره هغه دی څوک چې د خپل ملګري لپاره غوره وي . او په ګاونډیانو کې غوره ګاونډی هغه دی څوک چې د خپلو ګاونډیانو په حق کې غوره وي !!

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ -رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ-: أَنَّ النَّبِيَّ -صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ-، قَالَ: وَاللَّهِ لَا يُؤْمِنُ وَاللَّهُ لَا يُؤْمِنُ، وَاللَّهُ لَا يُؤْمِنُ! قِيلَ: مَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الَّذِي لَا يَأْمَنُ جَارُهُ بَوَائِقِهِ. (رواه البخاری ص: ۸۸۹ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : قسم په الله : د (کامل) ایمان خاوندنه شي جوړیدلی، قسم په الله : د (کامل) ایمان خاوند نه شي جوړیدلی، قسم په الله د (کامل) ایمان خاوند نه شي جوړیدلی . چا پوښتنه وکړه : اې د الله رسوله! څوک د (کامل) ایمان خاوند نه شي کېدی ؟ و یې فرمایل : هغه څوک چې د چا له شره د هغه څنګلوری (ګاونډی) خوندي نه وي !!

لَا يُؤْمِنُ : یعني ایمان یې نه کامل کېږي . عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ- قَالَ: لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ لَا يَأْمَنُ جَارَهُ بَوَائِقِهِ. (رواه مسلم ص: ۵۰ ج: ۱).

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : جنت ته به هغه څوک نه داخلېږي، د چا چې ګاونډی د ده له شر او تکلیف څخه په امن نه وي !!

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَيْفَ لِي أَنْ أَعْلَمَ إِذَا أَحْسَنْتُ وَإِذَا أَسَأْتُ قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا سَمِعْتَ جِيرَانَكَ يَقُولُونَ أَنْ قَدْ أَحْسَنْتَ فَقَدْ أَحْسَنْتَ وَإِذَا سَمِعْتَهُمْ يَقُولُونَ قَدْ أَسَأْتَ فَقَدْ أَسَأْتَ (رواه ابن ماجه ص: ۳۱۱ وابن حبان ص: ۲۸۵ ج: ۲).

ژباړه : له حضرت عبدالله بن مسعود - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې یوه سړي له رسول الله - صلی الله علیه و سلم - څخه پوښتنه وکړه چې ما ته به څنگه معلومېږي چې زه نیک عمله یم که بد عمله ؟ رسول الله صلی الله علیه و سلم وفرمایل : کله چې ته له خپل همسایه څخه اورې چې ته ښه کارونه کوي، نوته نیک عمله یي ! او کله چې ته له هغه څخه اورې چې ته بد کارونه کوې، نو ته بدعمله یي !!

یعني ستا ښه والی او بدوالی د ګاونډي په قضاوت پوري اړه لري او تا ته به د ځان په هکله معلومات له ګاونډي تر لاسه کېږي .

له عبدالرحمان بن ابی قراد- رضی الله عنه - څخه روایت دی چې یوه ورځ نبي - صلی الله علیه و سلم - اودس کاوو، صحابه کرامو- رضی الله عنهم - د رسول الله - صلی الله علیه و سلم - د اوداسه اوبه په خپلو بدنو پوري (د برکت لپاره) موږلي .

نبي- صلى الله عليه وسلم - ور ته وفرمايل : په دې کار تاسو څه شي باعث کوي ؟

هغوی وويل : د الله او د هغه د رسول سره مينه !

رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : څوک چې د الله او د هغه د رسول سره مينه کول غواړي، يا (يې داسي وويل :) دا غواړي چې د ده سره الله او د هغه رسول محبت وکړي، نو (هغه دي دا کارونه وکړي) کله چې خبري کوي، خپله خبره دي رښتيا کړي (رښتيا دي وايي) کله چې څوک ور سره امانت کښېږدي، بېرته دي يې (په ښه ډول سره) ور ته اداء کړي او څوک چې ور سره څنگلوری وي، د هغه سره دي ښه څنگلوري وکړي . (شعب الايمان للبيهقي\مشکات ص : ۴۲۴ ج : ۲)

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - يَقُولُ : «لَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالَّذِي يَشْبَعُ وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ» . (رواه البيهقي في شعب الايمان\مشکات ص : ۴۲۴ ج : ۲)

ژباړه : له حضرت عبدالله بن عباس- رضي الله عنهما - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : هغه څوک مؤمن نه دی چې ځان مړوي او د ده څنگلوری د ده په څنگ کې وېری وي !!

له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې يوه سړي له رسول الله - صلى الله عليه وسلم - څخه پوښتنه وکړه چې اې د الله

رسول! - صلی الله علیه وسلم - د فلانی ښځې د لمونځونو، روژو او خیراتونو ډېروالی یادېږي، خو دا خپل څنگلوري په ژبه تکلیفوي؟ رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل: دا په او ر کې ده! هغه سړي وویل: ای د الله پېغمبره! - صلی الله علیه وسلم - د فلانی ښځې د لمونځونو، خیراتونو او روژو کموالی یادېږي (دا کارونه لږ کوي) او دا چې د پښیر د ټکرو په اندازه یې صدقه کړې ده او څنگلوري په خپله ژبه نه تکلیفوي؟ (دا څنګه ده؟ جنتي ده او که دوزخي؟)

رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل: دا ښځه په جنت کې ده (رواه احمد و البیهقي في شعب الایمان \ مشکات ص: ۴۲۵ ج: ۲) نو باید چې د خپلو ګاونډیانو سره ښه ژوندون تېر کړو او د دوی له ځورولو څخه په کلکه ډډه وکړو، خو له تلپاتي بدمرغۍ ځانونه وژغورو. په دې هکله نور هم ډېر زیات احادیث شته، خو دا احادیث د موضوع د اثبات لپاره کافي دي. الله پاک دي موږ او تاسو ټولو ته توفیق راکړي چې د خپلو ګاونډیانو لحاظ وساتو.

د شیطان د راتلو لاري

شیطان د انسان د بې لاري کولو لپاره ډېري لاري چاري کاروي، خو په عمومي توګه د مسلمانانو د بې لاري کولو لپاره له دوو لارو کار اخلي:

او ل : که دا مسلمان گناهگار وي، د دين د احکاموپه هکله په تفريط او کوتاهی کې مبتلاء وي، ده ته گناوي او خواهشات بنائسته کړي، خو په دې سره يې د الله پاک له لاري غافل کړي .

که د هغه په زړه کې توبې ته ميلان پيدا شي، ور ته وايي : او س خو ځوان يې ! عمر دي ډېر پاته دی، بيا به د عمر په آخر کې توبه اوباسې !

همدا راز ور ته وايي : چې الله پاک بخښونکی او مهربان دی، پر تا به هم رحم وکړي او تر گناه به دي در تېر شي .

په دغسي غولوونکو خبرو شيطان په دې هڅه کې وي چې انسان له الله پاک څخه لري وساتي .

دا صحيح ده چې الله پاک غفور او رحيم دی، خو انسان بايد د الله پاک د بخښني او مهربانۍ اسباب اختيار کړي .

داسي کارونه بايد وکړي چې د هغو له امله د الله پاک د مهربانۍ وړ وگړي .

که د الله پاک د مغفرت او مهربانۍ اسباب اختيار نه کړل شي، هسي بې ځايه د مغفرت او مهربانۍ اميد لرل ناپوهي ده.

لکه د بېلگي په توگه که څوک غنم وکړي، بيا بايد د غنمو د راشنه کېدو اميد ولري .

که چا ازغي کرلي وي، د غنمو يا گلانو اميد ترې لرل بې ځايه دي .

همدا راز که څوک په یوه داسي موټر کې کښېني چې روغ وي او د ده د منزل مقصود په لور روان وي، نواو س باید منزل مقصود ته د رسېدو امید ولري .

خو که په داسي موټر کې کښېني چې خراب وي، ټایرونه او انجن نه لري، په زمکه پروت دی، نو منزل مقصود ته د رسېدو امید لرل بې عقلي او لېونتوب دی .

نو د الله پاک د مغفرت امید هم باید هغه وخت ولرل شي چې څه اسباب خو د مغفرت برابر شي .

همدا راز لکه څنگه چې الله پاک غفور او رحيم دی، نو د دې سره د سخت عذاب خاوند هم دی الله پاک فرمايي : **إِعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ** (البائدة: ۹۸).

ژباړه : پوه شئ چې بې شکه الله د سخت عذاب ور کولو والا دی او ډېر بخښونکی مهربان دی !!

په دې آيت مبارک کې اشاره ده چې ايمان د خوف (ډار) او رجاء (امید) تر منځ دی .

له الله څخه به څوک نه بېغمه کېږي او نه به ترې ناامیده کېږي .

بلکې هم به ترې امید لري او هم به ترې وېره لري .

دوهمه طريقه د شيطان دا ده چې که څوک عبادت کوونکی وو، نو بيا ور ته افراط او په دين کې زياتوالی بنائسته کړي، خو دين يې په دې طريقه ور خراب کړي .

د شیطان کوشش دا وي چې بنده په داسي عبادت کې اخته کړي چې د هغه نه الله پاک حکم کړی وي، نه یې له نبي اکرم صلی الله علیه وسلم څخه ثبوت وي، نه یې له صحابوو څخه ثبوت وي او نه هم د مجتهدینو په اجتهاد کې د هغه کار ثبوت وي .

نو عبادت به هم کوي، خو الله پاک ته به د قبول وړ نه وي .

ځان به ستړی کړي، خو نه یوازې دا چې د عبادت فائده بهو نه ویني بلکې گناه به ور پسي ولیکل شي .

دا ځکه چې د دین د احکامو په هکله افراط کول هم ناروا دی .

الله جل جلا له فرمایلي دي : **يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ** (النساء: ۱۴۱)

ژباړه : اې اهل کتابو ! په خپل دین کې مو بې اندازې تېری مه کوئ !

او پر الله تعالی له حقه پرته بل څه مه وایاست !!

په دې آیت مبارک کې اهل کتاب په دین کې له غلو او زیاتوالي کولو منع شوي دي .

د غلو لفظي معنی تر اندازې د تېرېدلو ده او امام جصاص د غلو تعریف داسي لیکلی دی : **الْغُلُو فِي الدِّينِ هُوَ مُجَاوَزَةُ حَدِّ الْحَقِّ فِيهِ** . (احکام القرآن للجصاص ج: ۳ ص: ۲۸۲) .

یعني د دین په هکله غلو دا ده چې په دین کې د کوم شي کومه اندازه مقرر شوې وي، تر هغه مخته تېرېدل !!

همدا راز الله - جل جلاله - فرمايي: قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ (البائدة: ٤٤)

ژباړه: ای پېغمبره! - صلی الله علیه وسلم - ور ته ووايه! ای د کتاب خاوندانو! په دین کې مو تر اندازې زیات ناحقه تېری مه کوئ، او د هغو خلکو په هوسونو پسې مه ځئ چې لا ږومبی هم خپله بې لارې شوي دي او هم یې نور ډېر بې لارې کړي دي او له سمې نېغې لارې بل خوا اوښتي دي!!

په حدیث شریف کې راغلي دي: إِيَّاكُمْ وَالْعُلُوَّ فِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا هَلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ بِالْعُلُوِّ فِي الدِّينِ (رواه النسائي ص: ٢٨ ج: ٢)

يعني په دين کې له زياتي کولو ځان ساتئ ځکه چې تر تاسو مخکيني امتونه په دين کې د زياتي کولو له امله تباه شوي دي!!

په دين کې د غلو او زياتي کولو له امله يهود او نصاری گمراه شوي وو، له دې امله نبي عليه السلام خپل امت له دې ناوړه کار څخه منع کړی دی .

د اسلام پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - په خپلو مبارکو ويناوو او کارو سره د عباداتو، معاملاتو او د ژوندانه د ټولو کارو لپاره د اعتدال حدود ټاکلي دي .

تر هغو شا ته پاته کېدل تفريط (کوټاهي) او وړاندي کېدل افراط ده، دغه دواړه کارونه ناسم دي .

له دې امله چې په دين کې زياتوالی ناسم کار دی، ځکه يې په دين کې د بدعت کولو په کلکه غندنه کړې ده .

بدعت څه ته وايي ؟

بدعت په لغت کې نوي شي ته وايي او په اصطلاح کې د شريعت يې علامه بدر الدين عيني الحنفي- رحمه الله - داسي تعريف کوي :
والبدعة في الاصل احداث امر لم يكن في زمن رسول الله - صلى الله عليه و سلم - (عمدة القاري ص : ٣٥٦ ج : ٥)

يعني بدعت په اصل کې د داسي نوي کار ايجادول دي چې د نبي - عليه السلام - په زمانه کې موجود نه وو !!

حافظ ابن كثير - رحمه الله - د بدعت تعريف داسي ليکلی دی : وَأَمَّا أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ فَيَقُولُونَ فِي كُلِّ فِعْلٍ وَقَوْلٍ لَمْ يَنْبُتْ عَنِ الصَّحَابَةِ: هُوَ بِدْعَةٌ، لِأَنَّهُ لَوْ كَانَ خَيْرًا لَسَبَقُونَا إِلَيْهِ. لِأَنَّهُمْ لَمْ يَتْرُكُوا خَصْلَةً مِنْ خِصَالِ الْحَبَرِ إِلَّا وَقَدْ بَادَرُوا إِلَيْهَا (تفسير ابن كثير ص: ١٥٦ ج: ٢).

ژباړه : اهل سنت و الجماعة دا وايي چې کوم فعل او قول له صحابه کرامو - رضوان الله عليهم - څخه ثابت نه وي، د هغه کول بدعت دی، ځکه که هغه کار ښه وي، نو خامخا به صحابه کرامو - رض - تر موږ مخکې هغه کړی وي، ځکه هغوی هيڅ د خير کوم خوی (او کار) نه دی پرېښی، مگر هغوی ور وړاندي شوي دي !!

مفتي کفايت الله صاحب ليکي : بدعت هغو شيانو ته ويل کېږي د کومو اصل چې له شريعت څخه ثابت نه وي، يعني په قرآن مجيد او حديث شريف کې د هغه ثبوت پيدا نه شي او د رسول الله-صلى الله عليه

وسلم-، صحابه کرامو، تابعینو او تبع تابعینو په زمانه کې د هغه وجود نه وي او هغه د دین کار په گڼلو سره وکړل شي، یا پرېښودل شي (تعلیم الاسلام څلورمه حصه ص : ۲۷)
مولانا شبیر احمد عثمانی - رحمه الله - لیکي : بدعت ویل کېږي داسي کار کول چې د هغه اصل په قرآن او سنت او قرون مشهود لها بالخیر کې نه وي، او دغه کار د دین او ثواب کار گڼلو سره کول . (حمائل شریف ص : ۷۰۸)

یعني یو داسي کار چې د هغه ثبوت په شریعت کې نه وي، د ثواب په نیت کول دا بدعت دی .

همد اراز په ثابت کار کې د قیدونو زیاتول هم بدعت دی .
د بېلگې په توگه یو عبادت عام راغلی دی، هغه په یوه وخت پوري حاصل او په هغه وخت کې یې د زیات ثواب عقیده لرل، دا هم بدعت دی .

نو د شیطان دا کوښښ وي چې گناهگار په گناهونو کې مصروف و ساتي او دیندار په بدعت کې اخته کړي، خو په دې سره دی خپل شوم هدف ته ځان و رسوي، چې هغه د انسان بد مرغه کول دي .

غیبت ولي حرام دی ؟

غیبت کول او اوریدل هم د هغو گناهونو په سر کې ځای لري چې نن سبا ډېرو خلکو متاسفانه د گناهونو له فهرست څخه ایستلی دی، متاسفانه غیبت زموږ د مجلسونو نه بېلیدونکې برخه گرزول شوې ده، له غیبت پرته مجلس بې خونده ور ته ښکاري .

کله چې دوه کسان سره یو ځای کېږي، د دریم غیبت شروع کوي او په ډېر خوند لگیا وي، دې ته بالکل فکر هم نه کوي چې دا گناه ده، په دې هکله به پوښتنه را نه کېږي او د دې ناوړه کار سزا به را کول کېږي .

د اسلام د سپېڅلي دین هر اړخ ته چې څوک فکر وکړي، دې پایلي ته رسېږي چې دا دین د انسانیت لپاره یو غوره او پوره سبق دی او په هر اړخیز ډول له مسلمان څخه د زمکې پر مخ تر ټولو غوره انسان جوړوي .

الله پاک په څرگند ډول په خپل مقدس کتاب کې فرمایلي دي چې غیبت کوونکی د خپل مړه ورور غوښي خوري .

د عام انسان غوښه خوړل څومره ستر جرم او ناوړه کار دی، بیا د خپل سکه ورور غوښه خوړل په داسې حال کې چې مړ وي ؟ د دې په هکله دي سړی د ځان سره لږ فکر وکړي، چې د یو چا ورور مړ وي، په کور کې مور، پلار، وروڼه او خويندې ټول له غمه ژاړي او دا درنده چاره را واخلي او د دې مړه ورور څخه غوښه پرېکوي او مسلسل یې په خوراک بوخت وي .

لکه څنګه چې مړ انسان په دې تکلیف نه پوهېږي چې څوګ یې غوښه خوري، همدا راز ستا هغه ورور چې ته یې غیبت کوې، هم په دې تکلیف نه پوهېږي چې ته ور پسي لگیاېې او د هغه عزت لوټوې .

خو که هغه مړ ژوندی وی، په دې تکلیف به پوه شوی او خفه شوی وی .

همدا راز ستا دغه ورور هم که موجود وی او یا ستا په غیبت خبر شي، ضرور به خواشینی شي .

نو په دې چې غیبت د مسلمان د خفگان او سپکاوي لامل دی، د اسلام مقدس دین دا ناوړه کار ناروا کړی او په کلکو ټکو یې غندلی دی .

غیبت یعنی څه ؟

د غیبت جامع او هر اړخیز تعریف په حدیث شریف کې داسې راغلی دی :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- قَالَ «أَتَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ». قَالُوا اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ». قِيلَ أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ قَالَ «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَابْتَهُ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهَّتَهُ». (رواه مسلم ص: ۳۲۲ ج: ۲ مشکوٰۃ البصاير ص: ۲۱۲ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : تاسو پوهيږئ غيبت څه شی دی ؟ صحابه کرامو وفرمايل : الله او د هغه رسول ښه پوهيږي .

نبي عليه السلام وفرمايل : (غيبت دې ته وايي) ستا د خپل (مسلمان) ورور په داسې ډول يادونه چې هغسي يادونه هغه بده گڼي ! صحابه کرامو وفرمايل : که زما په ورور کې هغه څه وي چې زه يې وایم ؟ و ئې فرمايل : که په هغه کې هغه خبره موجوده وي چې ته ئې وايي، نو تا يې غيبت وکړ، او که په هغه کې هغه څه موجود نه وي، نو پر هغه دي بهتان (تهمت او تور) ولگوي !!

لکه څنگه چې په دې حدیث کې ذکر شول ، هره خبره چې د یوه مسلمان په هکله په داسې وخت کې کېږي چې هغه موجود نه وي، خو که ترې خبر شي، پرې خواشینی کېږي، که دا خبره رښتیا وي، دې ته غیبت ویل کېږي او که درواغ وي، بهتان ور ته ویل کېږي او دا تر غیبت هم لویه گناه ده .

غیبت په څه سره کېږي ؟

غیبت یوازې په ژبه نه وي، بلکې په هره طریقه چې بل څوک په داسې خبره پوه کړي چې بل کس پرې خفه کېږي، که په اشاره سره وي، که په کار سره وي، که د سترگې په وهلو سره وي او یا په لیکلو سره وي، که د هغه په څېر په تگ کولو سره وي او یا په بله طریقه سره وي چې په هغه سره د بل سپکاوی کېږي، دا ټول صورتونه د غیبت دي .

غیبت څه کوي ؟

غیبت د یوه انسان ابرو او عزت ختموي، په ټولنه کې د هغه شخصیت ټیټوي او سپکوي .

دې ته هم باید پام وکړو چې په دې کار سره خپله غیبت کوونکی هم نورو ته سپک ور پېژندل کېږي، ځکه خلگ ور ته غیبتناک وایي، ترې کرکه کوي او په خوله یې څوک باور نه کوي او خلگ د ده په هکله وایي چې د نورو غیبت او سپکاوی کول د ده عادت دی .

همدا راز زموږ هغه وروڼه او خویندې چې خپله درنه او د نورو سپکه وایي او په دې ډول مجلس گرم ساتي، دې ټکې ته هیڅ پام نه کوي

چې دوی که د خپل مسلمان ورور ابرو رږوي، هغه به عزته کوي او هغه ته سپکاوی کوي، د دې سره خپل شخصیت هم نورو ته کښته ور پېرني او ځان هم سپکوي .

ولي خلک غیبت کوي ؟

په دې کې هیڅ شک نشته چې غیبت د ټولو مسلمانانو په اجماع او اتفاق یو ناروا او حرام کار دی او په حراموالي یې د قرآن کریم، حدیث او اجماع واضح دلائل شتون لري .

خو د دې سره سره بیا هم د غیبت گناه ولي دومره ډېره عامه ده ؟ د دې څه لاملونه دي ؟

په غیبت کولو هڅوونکې لاملونه ډېر دي، خو هغه په دوولسو اسبابو کې جمع کېږي .

چې د هغو له امله خلک د غیبت په ستره گناه کې مبتلاء کېږي .
هغه په دې توگه دي :

- ۱ : یو سبب یې دا دی چې غیبت کوونکی چا ته په غصه وي، له دې امله یې یا غیبت کوي، یا پرې تهمت وايي او یا یې چغلي کوي .
- ۲ : د بل چا سره د حسد او بغض له امله غیبت کېږي، د هغه بدۍ په دې غرض بیانوي څو خپله کینه پرې سر ته ورسوي او خپله سینه پرې یخه کړي .

دا په داسې حال کې چې کامل مؤمنان له داسې کړنو ځان ساتي .

- ۳ : د ځان لوړوالی او د بل چا کښته کول او به عزته کول غواړي .

دا عجب او ځان خوښونه ده، دا هم داسي مرض دی چې د انسان د هلاکت سبب دی .

۴ : د ملگرو او د مجلسیانو موافقت .

دا د غیبت لپاره بل لامل دی چې غواړي خپل ملگري خوشحال کړي، نو ځکه که هغوی د چا غیبت شروع کړي، دی هم ور سره شروع شي .

دا هم خطرناکه خبره ده ځکه په دې کار سره د ملگرو رضاء د الله پاک په ناراضتیا کې لټول دي، دا د ایمان د کمزورۍ او له الله پاک څخه د غفلت نښه ده .

۵ : د گناهگارانو په گناهونو حیرانتیا څرگندول :

وايي : فلاني ته زه حیران یم څرنګه گناوي کوي، په داسي حال کې چې لوی سړی دی، یا عالم دی او یا دا چې څرنګه یې آخرت هېر دی ؟

په دې توګه په غیبت کې واقع شي .

که داسي وکړي چې هغه سړی معلوم نه کړي او د گناهونو بیان یې وکړي چې داسي گناوي شروع دي، نو په دې توګه په غیبت کې نه واقع کېږي .

۶ : د بل چا سپکاوی او پرې توکې کول :

۷ : د الله لپاره خپله غصه د هغه چا په هکله ښکاره کول څوک چې په بدو کارونو کې ملوث دی .

په داسي طريقه چې د هغه نوم واخلي او وايي فلانی له خدايه نه ډارېږي، داسي گناوي کوي .

په دې طريقه د هغه په غيبت کې اخته کېږي .

۸ : حسد دی، د چا خلگ صفت وکړي او خلگ ور سره محبت لري، خو غيبت کوونکي د هغه سره حسد لري، غواړي د غيبت په ذريعه د هغه محبوبيت کم کړي او خلگ يې د صفت کولو پر ځای غيبت ته هڅوي .

دا هم ډېر ناوړه کار دی او ستره بې عقلي ده .

۹ : د بل چا سره د خپلي خواخوږۍ او خير خواهي ښکاره کول او پر هغه د خفگان څرگندول په داسي طريقه چې بل چا ته وايي : پر فلاني بېچاره مي ډېره خوا بده ده، داسي داسي گناوي کوي .

۱۰ : ټوکې کول او د خلگو د خندولو لپاره د بل چا عيونه بيانول :

۱۱ : غيبت کوونکې ته د يوه ناوړه کار نسبت وشي، نو دی د ځان د سپيناوي په غرض وايي : دا کار فلانی سړی کوي، په دې مقصد چې ځان سپين کړي .

۱۲ : د ده گومان دا وي چې فلانی زما په خلاف شاهدي اداء کوي او يا مي يوه مشر يا ملگري ته غيبت کوي، نو دی پر هغه ځان ږومبی کړي او د هغه په غيبت پيل وکړي، په دې غرض چې که دغو کسانو ته دی زما بد وايي، هغوی به د ده په خبره باور نه کوي ځکه ما به دی مخکې ور ته بې حيثيته کړی وي . (آفات اللسان في ضوء الكتاب والسنة ص : ۸ - ۹

بتغيير يسير)

د شرک تعریف او ګناه

له الله پاک پرته یو مخلوق د الله پاک سره په عبادت، تعظیم او محبت کې برابر ګڼل شرک دی .

د مشرکینو په دې خبره اقرار چې دوی به یې جهنم ته تر داخلېدلو وروسته هغه چا ته کوي د چا چې یې عبادت کړی دی، الله پاک داسې بیانوي : **تَاللّٰهِ اِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ، اِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ** (الشعراء آیت: ۹۷\۹۸) .

ژباړه : په الله قسم موږ خو یقیناً په ښکاره بې لاریتوب کې وو، چې تاسو (باطل معبودان) مو د رب العالمین سره برابرولئ !!

ښکاره خبره ده چې مشرکینو خو هم دا عقیده نه لرله چې د دوی له خوا مقرر شوي خدایان د دنیا پیدا کوونکې او مالکان دي، بلکې له دې امله مشرکان شوي وو چې هغه معبودان یې په عبادت، تعظیم او محبت کې د الله پاک سره برابر کړي وو، چې له امله یې جهنم ته ورسېدل .

همدا راز مفتي محمد شفیع صاحب د شرک داسې تعریف کوي : د الله پاک د ذات او صفاتو په هکله چې کومي عقیدې دي، دغسې یوه عقیده د یوه مخلوق لپاره ساتل شرک دی (تفسیر معارف القرآن ص : ۴۳۰ ج : ۲)

قرآن کریم چې څومره تاکید د شرک په غندنه او د توحید په ثابتنولو کړی، دومره تاکید یې په بلي هیڅ کومي مسئلې نه دی کړی .

همدا راز د ټولو پیغمبرانو - علیهم الصلاة و السلام - لومړنی دعوت دا وو چې: **يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ**. اې خلکو! یوازې د الله عبادت وکړئ! له الله تعالی پرته ستاسو لپاره څوک د عبادت حقدار نشته.

له شرک څخه ځان ساتل ډېر ضروري دی

شرک څومره خطرناکه گناه ده؟

لکه څرنگه چې وړاندې تېر شول چې له شرک نه په ځان ساتني په قرآن کریم کې ډېر زیات ټینګار شوی او تر بلې هرې گناه له شرک څخه د ځان د ساتلو په هکله په قرآن کریم کې ډېر بیان موجود دی. د دې وجه دا ده چې دا ډېره زیاته خطرناکه گناه ده او ډېر زیات زیانونه لري چې ځینې زیانونه یې دلته په مختصره توګه لیکو، څو مسلمانان وروڼه او خويندې ور ته متوجه شي او په اړه یې له دقت او احتیاط څخه کار واخلي.

۱: شرک د انسان عبادتونه بربادوي.

په شرک اخته شخص که هر څومره زیات عبادتونه وکړي، له نورو گناهونو ځان وساتي، شپه او ورځ د الله پاک عبادت کوي، همدا راز په شرک اخته انسان که هر څوک وي، خو بیا یې هم هیڅ عبادت ګټه نه ور ته کوي او د کړو بڼو کارو له ثواب څخه محروم دی.

د شرک سره د انسان ټول عبادتونه ختمېږي او د شرک په شتون کې هیڅ عبادت فائده نه لري .

په قرآن کریم کې یوازي د پنځویشتنو پیغمبرانو نومونه ذکر شوي دي، د نورو یادونه په : الانبياء، الرسل او النبیین سره اجمالا شوې ده .

په دغو پنځویشتنو کې د اتلسو پیغمبرانو نومونه د سورة الانعام په یوه رکوع کې ذکر شوي او د دوی د نومونو له یادولو وروسته بیا هم اجمالا د ټولو پیغمبرانو - عليهم السلام - ذکر شوی دی، ورپسې الله پاک فرمایي : **وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (الانعام آیت: ۸۸)**

ژباړه : که دوی شرک کړی وی، نو چې دوی څه کړي وو، هغه به برباد شوي وی !!

له دې څخه د شرک خطر ه جوتېږي چې د دې سره د پیغمبرانو - عليهم السلام - عملونه هم بې فائدي کېږي او د دوی له ښې وزې .

په بل ځای کې الله پاک فرمایي : **وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ (سورة الزمر: ۲۵)**.

ژباړه : یقیناً تا ته وحی شوې او هغو کسانو ته هم چې تر تا مخکې وو { د دې خبرې چې : } که دي شرک وکړ، نو خامخا به ستا عبادت بربادېږي او خامخا به ته تاواني کېږي !!

د شرک سره د پېغمبر هم ټول عبادتونه ختمیږي، په داسي حال کې چې د پېغمبر هر عبادت مقبول وي او د امت عبادتونه هغې درجې ته ورسېدلی نه شي، خو بیا یې هم شرک له منځه وړي .

له پېغمبر څخه خو د شرک کېدل ناشونی کار دی، خو الله پاک د امت د پوهولو لپاره داسي ویلي دي .

یعني که هر څوک شرک وکړي، هر څه عبادتونه به یې برباد شي .

۲: پر مشرکانو جنت حرام دی .

پر مشرک جنت حرام دی، د ده استوگنځی دوزخ دی او دی داسي ستر ظالم دی چې هیڅ ډول مرستندوی نه لري .

الله - جل جلا له - فرمایي : **إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ (المائدة: آیت: ۷۲)**

ژباړه : بې شکه څوک چې الله سره شریک نیسي، نو یقیناً الله جنت ور باندي حرام کړی او استوگنځی به یې اور وي او داسي ظالمانو لپاره هیڅ مرستندویان نشته !!

۳: مشرکان د مؤمنانو له دعاگانو بې برخي دي :

په شرک اخته خلک دومره بد مرغه دي چې د دوی لپاره الله - جل جلا له - له استغفار او دُعاء غوښتلو څخه رسول الله - صلی الله علیه وسلم - او مؤمنان منع کړي دي .

الله - جل جلاله - فرمایلي دي : مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ (التوبة: ١١٣)

ژباړه : د پېغمبر - صلى الله عليه و سلم - او هغو کسانو سره چې ایمان یې راوړی، نه ښایي چې مشرکانو ته بخښنه وغواړي، که څه هم خپلوان یې وي، و روسته له دې چې ور ته څرگنده شوې ده چې هغوی دوزخیان دي !!

٤ : د قیامت په ورځ له شفاعته محرومتیا :

په شرک اخته انسان له دې امله هم ډېر بد مرغه دی چې د قیامت په ورځ د رسول الله - صلى الله عليه وسلم - له شفاعت څخه بې برخي دی .

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- «لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِّأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا». (رواه مسلم ص: ١١٣ ج: ١)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : د هر پېغمبر یوه دعاء وي چې خامخا قبلېږي، نو هر پېغمبر د خپلي دعاء په هکله تلوار وکړ (په دنیا کې یې هغه دعاء وغوښتله) او ما خپله دعاء پته ساتلې ده د خپل امت لپاره د قیامت په ورځ د شفاعت لپاره ، ان شاء الله هغه دعاء

هر هغه چا ته رسېږي چې زما له امت څخه په داسي حال کې مړ شوی وي چې د الله سره شرک نه کوي !!

له دې حديث څخه په صراحت سره معلومېږي چې که څوک د شرک په حالت کې مړ شي، هغه د نبی - علیه السلام - له شفاعت څخه بې برخي دی .

۵ : شرک لوی ظلم دی .

الله - جل جلاله - د حضرت لقمان - علیه السلام - نصيحت چې خپل زوی ته يې کړی وو، داسي را نقل کړی دی :

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ (لقمان: ۱۳)

ژباړه : (هغه خبره در په زړه کړه !) کله چې لقمان خپل زوی ته په داسي حال کې چې نصيحت يې ور ته کوی، و ويل : اي زویکيه ! د الله سره څه مه شريکوه، په يقيني توګه شرک يو ستر ظلم دی !!

۶ : شرک تر ټولو لويه گناه ده :

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - أَيْ الذَّنْبِ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ قَالَ: أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلْقَكَ. (رواه مسلم ص: ۶۳ ج: ۱)

ژباړه : له حضرت عبدالله بن مسعود - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې ما له رسول الله - صلى الله عليه وسلم - و پوښتل چې کومه گناه د الله په نزد لويه ده ؟ و يې فرمايل : چې ته د الله سره برابر (سيال) بل څوک و ګرزوې، په داسي حال کې چې ته الله - جل جلاله - پيدا کړی يې !!

۷ : مشرک ته بخښنه نه کېږي :

که څوک د شرک په حالت کې مړ شي، داسي چا ته الله پاک بخښنه نه کوي . الله پاک فرمايي : **إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا** (النساء آیت: ۱۱۶)

ژباړه : بې شکه الله - جل جلاله - دا نه بخښي چې د ده سره شرک وشي، خو له دې رابښکته (هر ډول گناه، که صغیره وي او که کبیره) چا ته چې وغواړي، ور بخښي يې، او چا چې د الله سره شریک ونيوی، نو يقيناً چې (له حق څخه په) ډېر لري بې لاريتوب بې لاري شو !! دا ځکه چې تر مشرک د الله پاک لوی باغي او نافرمان نشته ځکه به تل تر تله په عذابونو کې وي .

مشرک په حقيقت کې د الله پاک اهانت کړی، ځکه د داسي دوامداري سزا مستحق شو .

دا د شرک څو زیانونه دي چې په لنډ ډول بيان شول .
دغه زیانونو ته په پام سره دا خبره جوتېږي چې باید دغه ستري او نه بخښل کېدونکې گناه ته لازمه پاملرنه وکړو او په هکله يې پوره معلومات حاصل کړو، څو له دغسې ناوړه کار څخه په کلکه ځانونه وژغورو .

نبی - علیه السلام - دڅه لپاره راغلی

دی ؟

د نبوت د لمر تر راختو مخکې په دُنیا کې ډول ډول تیارې خوري وې، ظلم او وحشت اوج ته رسېدلی وو.

د هغې زماني د خلکو د بېلاريتوب د معلومات لپاره دا کافي ده چې د الله پاک کتاب چې تر ټولو رښتونی کتاب دی، موږ ته يې دا خبر راکړي، چې د نبی علیه السلام تر بعثت مخکې خلک په څرگند بېلاريتوب کې پراته وو .

د انسانیت د ستر لارښود جناب محمد رسول الله - صلی الله علیه وسلم - تر بعثت مخکې ظلم او بربریت انتهاء ته رسېدلی وو، انسانان له حق، صداقت، رشد او هدايت څخه نا اشنا وو .

ژوندی لونه ښخول کېدې، د کورنیو شخړو او دښمنیو بازار تود وو، زناکاری، شراب نوشی، خوماربازي (جواړي) او داسي نور ناوړه کارونه رواج وو .

د انسانانو اخلاق، عادات، عقېدې او اعمال ټول ناسم وو، دې هر څه سمون ته اړتیا لرله .

په دغسې وخت کې د الله پاک رحمت په جوش راغی او دُنیا ته يې خپل آخري پېغمبر را ولېږی، څو خلک د ده په طریقه عمل وکړي او په دې سره هغه د جهالت په تیارو کې پراته خلک ځان ته رڼا پیدا کړي .

نبي عليه السلام دنيا ته په هره برخه کې د ژوندانه اصول او طريقې ور وښودلې، انسانانو ته يې له عذابونو د خلاصون لار ور وښوده او تر قيامته پورې د ټول انسانيت لپاره د ده طريقې او دين د کاميابۍ يوازينۍ لارده .

اوس په ټولو لازمه ده چې بايد د دې پېغمبر - صلى الله عليه وسلم - طريقې عملي کړي . الله - جل جلاله - فرمايلي دي : وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ (النساء : ۶۴)

ژباړه : پرته له دې چې د الله په حکم سره يې خبره و منل شي، د بل څه لپاره مو يو رسول هم نه دی را لېږلی !!

په دې آيت مبارک کې الله - جل جلاله - خپل عام قانون بيان کړی، چې موږ کوم پېغمبر را لېږلی، د دې لپاره مو را لېږلی دی، خو خلک د الله پاک د فرمان مطابق د هغه تابعداري وکړي .

له دې مطلب دا دی چې دغه آخري پېغمبر - صلى الله عليه وسلم - هم د دغه مقصد لپاره راغلی دی خو خلک يې اطاعت وکړي .

همدا راز الله - جل جلاله - په بل ځای کې فرمايي : لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا (سورة الاحزاب: ۲۱)

ژباړه : يقيناً ستاسو لپاره د الله په رسول کې د تابعدارۍ ښائسته نمونه شته، د هغه چا لپاره چې د الله تعالی او د آخرت د ورځې هيله لري او الله ډېر يادوي !!

يعني نبي عليه السلام ستاسو لپاره نمونه ده چې تاسو به د هغه په څېر کارونه کوئ !

وجه دا ده چې انسان نمونې ته اړتيا لري، د انسان فطرت داسي دی چې يوازي کتاب پرته له استاذ د ده د اصلاح لپاره، يا د يوه علم او فن د زده کولو لپاره کافي نه دی، تر څو چې يو مربی او استاذ و نه لري .

نو د دين په هکله هم انسان يوه مربی او استاذ ته اړتيا لري، پرته له دې چې داسي يوه نمونه انسانان ولري، صحيح لار په صحيح توګه نه شي پېژندلی .

نبي - صلى الله عليه وسلم - هم يوه نمونه ده چې بايد انسانان هغه ته په کتو د هغه په پله د قدم اېښودلو هڅي وکړي، ځکه دا د انسانانو ذمه واري او د پېغمبر - عليه السلام - د بعثت مقصد دی .

اوس موږ په داسي حال کې چې د پېغمبر - صلى الله عليه وسلم - د تابعدارۍ نمونه د ژوندانه په ټولو اړخونو کې لرو، دې ته اړتيا نه لرو چې د غربيانو او نورو کافرانو سره ځان ور ته کړو او د هغوی تقليد وکړو .

زموږ دين په هر څه کې کامل او مکمل دی، په دې مبارک دين کې د هر څه په هکله نبوي لارښوونې شتون لري .

او دا داسي لارښوونې دي چې د دين او دُنیا دواړو بری او نېکمرغي پکې نغښتې ده .

په دُنیاکې هم که څوک خوشحالي غواړي، د دې مبارک دین په رڼا کې دې خپل ژوند عیار کړي، دغه هدف ته به ان شاء الله تعالی په اسانۍ سره ورسېږي .

او د آخرت خوشحالی او نېکمرغۍ ته هم یوازې د دې دین په ذریعه انسان رسېدی شي .

پر بندګانو د الله پاک حق

د انسانانو او پېریانو په پیدا کولو کې حکمت دا دی چې دوی باید د الله پاک عبادت وکړي .

نور شیان الله پاک د دوی د ګټې لپاره پیدا کړي او د دوی تابع کړي یې دي، خو دوی له هغو د الله پاک په عبادت کولو کې مرسته واخلي .
 الله تعالی فرمایي : هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا (الآية: سورة البقرة ۲۹:)

ژباړه : الله هغه ذات دی چې ستاسو د فائدې لپاره یې په زمکه کې ټول څه پیدا کړل !!

نو د الله تعالی عبادت د انسانانو د پیدایښت اصلي مقصد او پر بندګانو د الله پاک حق دی .

په قرآن عظیم الشان کې الله تعالی فرمایي : وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ، مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا، إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينِ (الذاریات: ۵۶، ۵۷، ۵۸).

ژباړه : ما انسانان او پېريان له دې پرته بل څه نه دي پيدا کړي، چې دوی دي زما عبادت وکړي، له هغوی څخه زه نه روزي غواړم او نه دا چې دوی دي ما ته خواږه را کړي، په يقيني توگه هماغه الله ښه روزي ور کوونکی او محکم قوت والا دی !!

علامه ابن کثير - رحمه الله - د دې آيت په تفسير کې ليکي : اَمَّا خَلَقْنَهُمْ لَمْ رَهُمْ بِعِبَادَتِي، لَا اَحْتِيَاجِي إِلَيْهِمْ. (تفسير ابن کثير ص: ٦٩٥ ج: ٥) يعني ما د دې لپاره پيدا کړل شو دوی په خپل عبادت سره مامور کړم، د دې لپاره نه چې زه دوی ته اړ وم !!

د آيت مطلب دا دی چې الله تعالى بندگان د دې لپاره پيدا کړي دي چې يوازي د الله پاک عبادت وکړي او شرک ور سرهو نه کړي، که څوک دا کار وکړي، الله پاک به يې غوره بدله ور کړي او که څوک له دې حکم څخه سر غړونه وکړي، په داسي حال کې چې د همدې مقصد لپاره پيدا شوی، هغه ته سزا ور کوي .

همدا راز الله پاک دا هم فرمايلي دي چې زه بندگانو ته اړ نه یم، بلکې بندگان الله تعالى ته په ټولو حالاتو کې اړ دي ځکه الله پاک د دوی خالق او دوی ته روزي ور کوونکی دی .

دا مضمون په ډېرو احاديثو کې هم راغلی دی چې د بېلگي په توگه موږ دلته يو حديث ليکو :

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ قَالَ كُنْتُ رَدَفَ رَسُولِ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- عَلَى حِمَارٍ يُقَالُ لَهُ عَفِيرٌ قَالَ فَقَالَ «يَا مُعَاذُ تَدْرِي مَا حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ وَمَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ». قَالَ قُلْتُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ «فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا

يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَحَقُّ الْعِبَادَةِ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا». قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا أُبَشِّرُ النَّاسَ قَالَ «لَا تُبَشِّرْهُمْ فَيَتَكَبَّرُوا».

(رواه البخاری ص: ۹۲۴ ج: ۲، و مسلم ص: ۴۴ ج: ۱ او اللفظ له)

ژباړه : له حضرت معاذبن جبل - رضی الله عنه - روایت دی چې زه د رسول الله - صلی الله علیه وسلم - تر شا په یوه سورلی ناست وم، چې عَفِیر ور ته ویل کېدل، نو ماته یې وویل : اې معاذه ! ته په دې خبرې چې د الله پاک حق پر بندگانو څه دی ؟ او د بندگانو پر الله پاک حق څه دی ؟ ما ور ته وویل : الله او د الله پیغمبر ښه خبر دي .

و یې فرمایل : پر بندگانو د الله پاک حق دا دی چې د الله عبادت وکړي او هیڅ شی ور سره شریک نه کړي او د بندگانو حق پر الله دا دی چې هغه چا ته عذاب ور نه کړي څوک چې د ده سره هیڅ شی نه شریکوي .

معاذ - رضی الله عنه - وایي ما وویل : اې د الله رسوله ! - صلی الله علیه وسلم - نو آیا زه (په دې خبره) خلکو ته زېږی ور نه کړم ؟ و یې فرمایل : زېږی خلکو ته مه ور کوه، بیا به سُستی وکړي !!

مطلب دا دی چې څوک د الله تعالی عبادت په داسې طریقه وکړي چې بل هیڅ شی ور سره شریک نه کړي، دې انسان د الله حق اداء کړ، اوس پر الله پاک دا حق لري چې ده ته عذاب ور نه کړي .

بنده څنگه پر الله پاک حق لري ؟

د الله پاک خو پر انسانانو حق شته، خو د انسانانو پر الله پاک واجب حق نشته، ځکه پر الله پاک د هیڅا واجب حق نشته او نه څوک پر الله پاک یو شی واجبولی شي .

په دې حدیث کې چې ویل شوي چې د دوی پر الله پاک دا حق دی چې له شرک څخه ځان ساتونکې ته عذاب ور نه کړي، دې ته حق تفضلي وایي .

حق تفضلي دا دی چې الله پاک د انسانانو سره احسان کړی دی او له دې امله یې پر ځان د دوی لپاره دا حق منلی دی .

په دې هکله یوه شاعر داسي ویلي دي :

مَا لِلْعِبَادِ عَلَيْهِ حَقٌّ وَاجِبٌ ... كَلَّا وَلَا سَعْيَ لَدَيْهِ ضَائِعٌ
إِنْ عَذَّبُوا فَبِعَذْلِهِ، أَوْ نَعِمُوا ... فَبِفَضْلِهِ وَهُوَ الْكَرِيمُ الْوَاسِعُ

(شرح العقيدة الطحاوية لابن أبي العز الحنفی - رحمه الله - ص: ۲۳۱)

یعني د بندگانو پر الله واجب حق نشته، هیڅکله نشته او نه د ده سره د چا کوښښ ضائع کېدونکی دی .

که بندگانو ته عذاب ور کول شي، دا د الله پاک د عدل له امله دی، او که نعمت ور باندي وشي، د الله د فضل له امله دی او هغه سخي او پراخ فضل خاوند دی !!

اوس که څوک د الله پاک عبادت نه کوي، یا ور سره په عبادت کې مخلوقات شریکوي، دې انسان نه یوازي دا چې د الله - جل جلاله - حق اداء نه کړو، بلکې د ده د پیدایښت اساسي موخه یې تر لاسه نه

کړی شوه، د داسي انسانانولپاره الله پاک سخت عذابونه تیار کړي دي

عبادت به هم په داسي طريقه کوي چې بل څوک به نه ورسره شریکوي .

که بل څوک ور سره شریک کړي بیا دغه عبادت اعتبار نه لري .
 الله - جل جلاله - فرمایلي دي : **فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا** (الکھف: ۱۱۰)

ژباړه : څوک چې د خپل رب سره د ملاقات هیله لري، هغه دي نېک عمل وکړي او د خپل رب په عبادت کې دي بل هیڅوک نه شریکوي !!
 یعني که څوک د قیامت د ورځې د ثواب او جزاء امید لري، هغه دي د هغې د بريالیتوب لپاره دا دوه کارونه وکړي :

۱ : د شریعت مطابق ښه کارونه .

۲ : د الله پاک سره دي په نېک عمل کې بل څوک نه شریکوي .

یعني یوازي د الله پاک د رضاء لپاره دي عبادت وکړي .
 په مخکیني حدیث کې بیان شول چې څوک شرک و نه کړي، هغه ته به الله پاک عذاب نه ور کوي !!

د دې مطلب دا دی چې که نور شرائط برابر وو، سمدستي به جنت ته داخلېږي، خو که چا نوري گناوي کړې وې، بیا که دوزخ ته ولاړ شي، د تل لپاره به عذاب نه ور کول کېږي، بلکې د سزا تر تېرولو وروسته به بیا جنت ته ننوزي .

د الله پاک عبادت کول لکه څنگه چې د انسان د پیدایښت اصلي مقصد دی، همدا راز په دنیا کې هم د انسان لپاره ډېري گټي لري :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - قَالَ : إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ : يَا ابْنِ آدَمَ تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي أَمَلًا صَدْرَكَ غَنَى وَأَسَدًا فَقْرَكَ وَإِلَّا تَفْعَلْ مَلَأْتُ يَدَيْكَ شُغْلًا وَلَمْ أَصِدِّ فَقْرَكَ (رواه الترمذی وقال حديث حسن غريب ص: ٤٣، ج: ٢، وابن ماجه ص: ٣٠٢)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : اې د آدم - عليه السلام - زويه ! ته ځان زما د عبادت لپاره فارغ کړه ! زه به دې سينه له غناء ډکه کړم او محتاجي به دي بنده کړم او که ته دا کار و نه کړې، سينه به دي له مشغولتيا ډکه کړم او محتاجي به دي نه بندوم !!

کله چې انسان يوازي د الله پاک عبادت وکړي او دا حق يې پر ځای کړ، بيا که نوري گناوي وکړي، هم اميد شته چې الله پاک دي ور ته بخښنه وکړي :

په حديث کې راغلي دي چې الله تعالى فرمايلي دي : يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطَايَا ثُمَّ لَقِيتَنِي لَا تُشْرِكُ بِي شَيْئًا لَأَتَيْنُكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً « (رواه الترمذی ص: ١٩٣، ج: ٢)

يعني اې د آدم زويه ! که ته ما ته د ډکې زمکې گناهونو سره راشي او بيا په داسي حال کې ملاقات را سره وکړې چې زما سره د هيڅ شي شرک نه کوې، زه به تا ته د ډکې زمکې د مغفرت او بخښني سره راشم !!

(يعني بخښنه به در ته وکړم)

له دې حديث څخه د الله پاک د فضل پراخي معلومه شوه چې تر دومرو زياتو گناهونو هم چا ته ور تېرېږي .

همدا راز د توحيد اهميت هم ترې معلوم شو چې د بخښني لپاره شرط دی .

الله پاک دي توفيق راکړي چې د الله پاک حق اداء کړو او په ښه ډول يې عبادت وکړو .

د نبي اکرم (ﷺ) سره د محبت اسباب

الله - جل جلاله - خپل رسول - صلی الله عليه وسلم - د مخلوق لپاره رحمت گرزولی او را لېږلی دی او دا د الله پاک په ټولو نعمتونو کې تر ټولو ستر نعمت دی .

د الله پاک د پېغمبر - صلی الله عليه وسلم - سره بايد مسلمان تر بل هر چا زياته مينه ولري ځکه دا محبت د ايمان يوه برخه او د دې محبت زياتوالی او کمی د ايمان په قوت او ضعف پوري اړه لري .

که د چا ايمان قوي وي، د ده محبت به هم د نبي عليه السلام سره زيات وي او که يې ايمان کمزوری وي، دا محبت به يې هم کمزوری وي .

لکه څنگه چې په حديث شريف کې راغلي دي :

عَنْ أَنَسٍ عَنِ النَّبِيِّ -صلى الله عليه وسلم- قَالَ: ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يُوَدَّ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللَّهُ مِنْهُ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَذَّفَ فِي النَّارِ

رواه البخاری ص: ۸ ج: ۱ او مسلم واللفظ له ص: ۴۹ ج: ۱)

ژباړه : له حضرت انس - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : درې صفتونه دي چې په چا کې موجود وي، د هغې له کبله به د ایمان خوند پیدا کړي : چې الله - جل جلاله - او د هغه رسول - صلی الله علیه وسلم - ور ته تر نورو ټولو ډېر محبوب او گران وي .

۲ : چې د یوه سړي سره مینه یوازي د الله لپاره کوي، د بل څه له امله نه وي .

۳ : او چې کفر ته بېر ته گرزېدل وروسته له دې چې الله پاک ترې خلاص کړ، داسي بد گڼي لکه څنگه چې اور ته غورزېدل بد گڼي !! نو د الله پاک او د هغه د رسول - صلی الله علیه وسلم - سره مینه تر بل هر چا باید ډېره وي او د دې له امله انسان د ایمان په خوند پوه کېږي .

کله چې دا درجه چا ته حاصله شي، بیا له دې وروسته دغه د ایمان ونه مختلفي مېوې او گڼي فائده په هر وخت کې ور کوي .

همدا راز د نبي علیه السلام سره په محبت کې ډېري زیاتي فائده نغښتې دي چې ځیني د دنیا سره او ځیني یې هم د دین سره تعلق لري .

همدا راز د نبي علیه السلام محبت ضروري دی، د بل چا د محبت په څېر نه دی، داسي نه دی لکه د نورو انسانانو سره محبت بلکې دا لازمي دی، له دې پرته ایمان نه شي پوره کېدلی .

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ» (رواه البخاري ص: ٤٠١ ج: ١) مسلم ص: ٢٩٩ ج: ١)

ژباړه : له حضرت انس - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : په تاسو کې یو تن (پوره) مؤمن نه شي کېدی تر څو چې زه هغه ته د ده تر پلار، د ده تر اولاد او ټولو خلک زیات محبوب نه شم !!

په عمومي توګه محبت او مینه یا د مشرانو سره کېږي، یا د کشرانو سره او یا د همزولو سره .

په دې حدیث کې دغو درو درجو ته اشاره شوې ده : والد اشاره مشرانو ته ده، په وَلَدِه سره اشاره کشرانو ته او په وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ کې اشاره همزولو ته ده .

یعني د هر مسلمان لپاره ضروري ده چې د ده په زړه کې باید د نبی علیه السلام مینه تر خپل ځان، خپلو کشرانو، خپلو مشرانو او خپلو همزولو ملګرو زیاته وي .

د نبی علیه السلام د محبت لپاره ځینې وجوهات شته، چې په هغو سره کېدی شي چې د انسان محبت ور سره زیات شي، هغه ځینې دا دي :

١ : الله - جل جلاله - خپل پیغمبر - صلی الله علیه وسلم - په ټول مخلوق کې خوښ کړی دی، خو د ده دین خلګو ته ورسوي .

همدا راز الله پاک له ده څخه راضي دی او د الله پاک د ده سره محبت دی .

نو پر موږ لازمه ده چې د هغه چا سره محبت او مینه ولرو د چا سره چې د الله پاک محبت وي .

ځکه موږ د الله پاک بندگان يو، د بندگۍ يو مهم رکن هم دا دی چې د الله پاک دوست به مو دوست وي او د الله پاک دښمن به مو دښمن وي.

عَنْ أَبِي الْأَحْوَصِ قَالَ سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ مَسْعُودٍ يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ -صلى الله عليه وسلم- أَنَّهُ قَالَ: لَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا خَلِيلًا لَأَتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا وَلَكِنَّهُ أُنْجِي وَصَاحِبِي وَقَدِ اتَّخَذَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ صَاحِبَكُمْ خَلِيلًا. (رواه مسلم ص: ٢٤٣ ج: ٢)

ژباړه : له حضرت ابوالاحوص څخه روايت دی چې ما له عبدالله بن مسعود - رضی الله عنه - څخه واورېدل چې له نبی علیه السلام څخه یې بیان کوی چې هغه وفرمایل : که زه د خلیل نیوونکی وی نو ما به ابوبکر - رضی الله عنه - خلیل نیولی وی، لیکن دی زما ورور او ملگری دی او یقینا ستاسو ملگری (نبی علیه السلام) الله - جل جلاله - په دوستۍ سره نېولی دی !!

خلیل خاص او رښتوني دوست ته ویل کېږي، دا په دوستۍ کې یوه اعلی درجه ده چې الله - جل جلاله - زموږ پېغمبر - صلی الله علیه وسلم -

ته ور کړې ده لکه څنگه چې یې ابراهیم - علیه السلام - ته هم دغه درجه ورکړې وه .

نو چې نبي علیه السلام د الله پاک خاص دوست او خلیل دی، نو موږ باید د هغه سره ډېر محبت ولرو ځکه د الله پاک ور سره محبت دی .

۲ : د نبي علیه السلام دا مرتبه ده چې تر ټولو انسانانو غوره دی.

عَنِ الْوَزَائِعِ حَدَّثَنِي أَبُو عَمَّارٍ حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ فَرُّوخَ حَدَّثَنِي أَبُو هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- «أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَأَوَّلُ مَنْ يَنْشَقُّ عَنْهُ الْقَبْرُ وَأَوَّلُ شَافِعٍ وَأَوَّلُ مُشَفِّعٍ» (رواه مسلم ص: ۲۳۵ ج: ۲).

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : زه د آدم - علیه السلام - د او لاد سردار یم او اولنی هغه څوک یم چې قبر به ترې خپري شي) یعني تر ټولو ږومبی به زه د قیامت په ورځ له قبر څخه پور ته کېږم (او اولنی شفاعت کوونکی یم او اول هغه څوک یم چې شفاعت یې قبلېږي !!

۳ : د نبي علیه السلام سره باید موږ له دې امله هم ډېر محبت ولرو چې هغه موږ ته د دین د را رسولو په لار کې ډېر تکلیفونه ګاللي او زغملي دي او د هغو په ترڅ کې دا دی نن موږ مسلمانان یو .

نو تر الله پاک وروسته تر بل هر چا د نبي عليه السلام پر موږ باندي
ډېر حق دی او ډېر لوی احسان یې را سره کړی دی، چې خپله یې هر
څه کړاونه و ګالل، خو موږ ته یې دین را ورسوی .

په دې لار کې نبي - عليه السلام - هر څه وزغمل : ښکښل ور ته
وشوې، ووهل شو، زخمي شو، بد ور پسي وویل شول، په
ليونی، جادوګر او شاعر سره یاد شو، درواغجن ورته وویل شول، د
جنگ او فساد جوړوونکی ور ته وویل شول .

ده ته نږدې خلګو له ده برائت او وېزاري اعلان کړه .

په دې لار کې ور سره جنگونه وشول، له خپل ګران وطن مکې مکرمې
و ایستل شو او د مقابلي لپاره یې لښکرونه ور ته تیار شول .

دا هر څه یې وزغمل او دین یې تر موږ پوري په کامله توګه راو رسوی .

دا په داسي حال کې چې د دین تر بیان مخکې یې هر چا قدر او احترام
کاوو، رښتونی او امین ور ته ویل کېدل، خو دی تر دې هر څه تېر شو
او د الله پاک د دین د بیان لپاره یې دا هر څه قربان کړل .

۴ : د صحابه کرامو - رضی الله عنهم - د اقتداء او تابعدارۍ هم دا
تقاضاء ده چې باید موږ د نبي عليه السلام سره تر بل هر چا زیات
محبت و لرو.

ځکه هغوی د نبي عليه السلام سره تر بل هر چا زیات محبت درلودی، تر ځان، اولاد او مال هر څه وړ ته نبي عليه السلام محبوب وو چې له امله یې داسې درجې ته ورسېدل چې وروسته امت ته د دوی د اقتداء امر وشو .

۵ : د محبت نښه دا ده چې موږ باید د نبي عليه السلام طریقې پلې کړو او د هغه مبارک سنت باید د ځان لپاره تگلاره وگرزوو.

د نبي عليه السلام د خبرې او طریقې په مقابل کې باید د بل چا خبرې او طریقې ته پاملرنه و نه کړو او د ده خبرې ته باید د بل چا تر خبرې لومړیتوب ور کړو .

۶ : د نبي عليه السلام د مبارکو ملگرو سره هم باید مینه او محبت ولرو او باید د دوی له لارې هم بېله تگلاره و نه لرو او باید د دوی او همدا راز د تابعینو، تبع تابعینو، امامانو او نورو علماووله عقېدې او نظر څخه بېله عقیده او نظر خپل نه کړو .

۷ : د محبت چې څومره عوامل دي، چې له امله یې د چا سره محبت کېږي هغه ټول په نبي عليه السلام کې موجود دي : که بنایست دی، که کمال دی، که لوړ نسب دی، که نورو ته فائده رسول دي او که نور ښه صفات دي .

نو باید چې د نبی علیه السلام سره محبت او مینه تر هر چا زیاته ولرو، خو د دنیا او آخرت نېکمرغي مو په برخه شي .

الله - جل جلاله - دي زموږ زړونه له خپل او د خپل پېغمبر له محبته ډک کړي .

آيا ايمان له چا نه هي ؟

انسانانو ته چې الله پاک خومره نعمتونه ورکړي دي، په هغو ټولو کې تر ټولو ستر نعمت ايمان دی، د ايمان سره په قېمت کې هيڅ شی برابر نه دی .

او په پوره معنی بد مرغه هغه څوک دی چې د ايمان له ستر نعمت څخه بې برخي وي .

په حقيقت کې هغوی د تل لپاره په ستړيا، پرېشاني، غصه او سپکاوي کې ژوند تېروي .

الله تعالى فرمايلي دي : وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا . (الآية، سورة طه: ۱۲۳).

ژباړه : او څوک چې زما له ذکر څخه مخ واړوي، د هغه لپاره تنگ ژوند دی !!

انسان له ايمان څخه پرته بل شی نه نېکمرغه کولی شي، نه يې نفس ور پاکولی شي، نه يې خوشحالي شي او نه يې پرېشاني او غم ور ختمولی شي .

له دې امله په نړۍ کې په زیات شمېر کې کافران ځان وژنه کوي، سره د دې چې د دنیا سامانونه او سرمایې لري .

دا ځکه چې په حقیقت کې له ایمان پرته ژوند خوند نه لري .
د مؤمن لپاره تر ټولو ضروري کار دا دی چې باید د دې ستر نعمت ساتنه وکړي .

که د ایمان له امله د مؤمن سر، عزت او مال ته خطر پېښه شوه، نو د هر څه وړ کولو ته به تیارېږي خو ایمان به له لاسه نه ور کوي .

ځکه ایمان داسې شی دی چې د دې له امله د انسان ابدې بریالیتوب په برخه کېږي .

خو دا خبره هم هر چا ته معلومه ده چې د قېمتي شي دښمنان هم زیات وي، څومره چې یو شی ډېر ارزښت ولري، هغومره به خطرې هم ور ته ډېرې متوجه وي .

انسان که غواړي چې هغه ارزښتناک شی ور سره پاته شي او ده ته په کار ور شي، د هغه شي ساتني ته به ډېر پام کوي .

د دې مثال داسې دی لکه د چا سره سره زر وي، نو څو نډېې ډېر ور باندي وېرېږي چې داسې نه وي را څخه ورک شي، غل را باندي خبر نه شي او څوک یې په تېر ایستلو په کم قیمت را څخه وانخلي .

همدا راز ایمان ته هم ډېر خطرونه متوجه دي او باید د ایمان څو نډ د ایمان په هکله داسې احتیاط او وېره ولري لکه د سرو زرو خاوند یې

چې د خپلو سرو زرو په هکله لري، چې داسي نه وي داسي خبره يا داسي کار را څخه صادر شي چې له امله يې د ايمان له دولت څخه بې برخي شم .

ځيني خلک د ايمان په هکله داسي فکر کوي چې ايمان د غره په څېر دی .

په غره که باران وشي، که زلزله پرې راشي، که بمبار پرې وشي، که يخني پرې راشي او که گرمي پرې راشي، په ټولو حالاتو کې نه بې ځايه کېږي بلکې په خپل ځای کلک ولاړ وي .

همدا راز ځيني خلک ايمان هم دغسي گني چې يو ځل سړي ايمان راوړي، تر دې وروسته که هر څه کوي مسلمان دی، په ايمان کې يې هيڅ فرق نه راځي .

دا د ځيني خلگو بې ځايه او ناسم خيال دی .

حقيقت دا دی چې ايمان د الله پاک او بنده تر منځ يو باريک تعلق دی، دا تعلق په ځيني خبرو او کارو سره پرې کېږي او له منځه ځي .

د دې مثال داسي دی لکه د يو چا د ډېر عمر دوست وي، د ډېره وخته يې ور سره دوستي او محبت وي، خو يوه ورځ يو داسي کار يا خبره وکړي چې له امله يې د ټول عمر دوستي له منځه لاړه شي او نه يوازې

دا چې دوستي له منځه لاړه شي بلکې د دوستۍ پر ځای يې ور سره
دښمني او د محبت پر ځای يې کینه پيداشي .

ایمان هم دغسي دی .

دا تعلق هم د ځينو کارونو او خبرو له امله له منځه ځي او انسان له
ایمان څخه بې برخي کېږي .

دې خبرې ته په احادیثو کې هم اشاره شوې ده، د نمونې په توګه یو
حدیث دا دی :

عَنْ بِلَالِ بْنِ الْحَارِثِ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - يَقُولُ : إِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ رِضْوَانِ اللَّهِ مَا يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ فَيَكُتُبُ اللَّهُ لَهُ بِهَا رِضْوَانَهُ إِلَى يَوْمٍ يَلْقَاهُ ، وَإِنْ أَحَدُكُمْ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ مَا يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ فَيَكُتُبُ اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا سَخَطَهُ إِلَى يَوْمٍ يَلْقَاهُ (رواه الترمذی ص: ۵۸ ج: ۲ وقال حدیث حسن صحیح ریاض الصالحین ص: ۴۴۶)

ژباړه : له حضرت بلال بن حارث مزني - رضي الله عنه - نه روايت
دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : يقيناً يو سړی د
الله تعالى د رضامندی داسي خبره کوي چې دا گومان نه کوي چې دا به
تر هغه ځايه ورسېږي کوم ته چې ورسېدله .

الله پاک د ده لپاره د دې خبرې له امله خپله رضاء تر هغې ورځې ليکي
په کومه کې به چې د الله پاک سره ملاقات کوي (يعني د قيامت ورځ)

او یو سړی د الله تعالی د ناراضتیا یوه خبره کوي چې دا ګومان نه کوي چې دا به تر هغه ځایه و رسېږي کوم ته چې و رسېدله، الله پاک د دې خبرې له امله د ده لپاره خپله ناراضتیا تر هغې ورځې پورې لیکې په کومه کې چې به دی د الله پاک سره ملاقات کوي !!

نو د یوې خبرې له امله تر قیامته رضاء هم ور ته لیکل کېږي او د یوې خبرې له امله ناراضتیا هم ور ته لیکل کېږي .

له دې امله باید انسان کوشش وکړي چې داسې خبرې او کارونه و نه کړي چې له امله یې ایمان ته زیان رسېږي .

او مؤمن باید له خپل ایمان نه غافل نه شي، داسې نه وي چې دی خبر نه وي او ایمان ترې تللی وي، باید د خپل ایمان داسې حفاظت وکړي او داسې وېره د ایمان په هکله ولري لکه په سرو زرو چې یې خاوند وېرېږي بلکې تر هغه هم زیات .

ځکه سره زر د دنیا یو شی دی، ایمان خو تر دې ډېر زیات قیمتي دی

د مسلمانانو سره د دوستۍ اهمیت

د مسلمانانو سره دوستي کول ډېر مهم کار دی او په دې اړه ګڼ شمېر احادیث راغلي دي، چې د دې کار اهمیت ترې معلومېږي، د بېلګې په توګه دلته یو څو ذکر کوو :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - «إِنَّ اللَّهَ يَقُولُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَيْنَ الْمُتَحَابُّونَ بِحَبْلِي الْيَوْمَ أُظِلُّهُمْ فِي ظِلِّي يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا لِي» (رواه مسلم ص: ٣١٤ ج: ٢)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - نه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : الله تعالی به د قیامت په ورځ اعلان وکړي، چې هغه کسان چیري دي چې زما د جلال او لویي له امله یې له یوه او بل سره مینه کوله، دوی ته به نن په خپل سیوري کې ځای ور کوم په داسي ورځ چې زما له سیوري پرته بل سیوری نشته !! د حدیث مطلب دا دی چې د قیامت په ورځ چې ډېر سخت د وارخطایي حالات وي، د حساب او کتاب وېره هم وي، دا چا ته معلومه نه وي چې زما راتلونکی به څنگه وي ؟ او له څه سره به مخ کېږم ؟ په دې حالت کې به الله - سبحانه وتعالی - اعلان وکړي چې هغه کسان چېرې دي چا چې په دنیا کې د الله لپاره له یوه او بل سره مینه کوله ؟ زه به نن دوی ته په خپل سیوري کې ځای ور کوم، په داسي حال کې چې په دې ورځ به د الله - سبحانه وتعالی - له سیوري پرته بل سیوری نه وي .

که څوک د دې حالت په اړه په ژوند کې فکر وکړي، د دې عمل ارزښت او قدر به ډېر ښه ور ته څرگند شي، ځکه هغه دوست او هغه مال ډېر قیمتي او گران وي، کوم چې انسان ته د سختۍ په حالت کې په کار ور شي .

عَنْ أَبِي وَائِلٍ قَالَ قَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْعُودٍ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ كَيْفَ تَقُولُ فِي رَجُلٍ أَحَبَّ قَوْمًا وَلَهُمَا يَلْحَقُ بِهِمْ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - «الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ» (رواه البخاري ص: ٩١١ ج: ٢، ومسلم ص: ٣٣٢ ج: ٢)

ژباړه : له حضرت ابو وائل - رحمه الله - څخه روایت دی چې حضرت ابن مسعود - رضی الله عنه - وفرمایل : یو سړی رسول الله - صلی الله علیه وسلم - ته راغی او ویې ویل : ای د الله رسوله! - صلی الله علیه وسلم - د هغه چا په هکله تاسو څه وایاست، چې د یوه قوم سره مینه لري، خو د هغو سره (په عمل او فضیلت کې) یو ځای کیدی نه شي ؟

رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : سړی به (په آخرت کې) د هغه چا سره وي، د چاسره چې یې (چې په دنیا کې) محبت او مینه وي!!

د حدیث مطلب دا دی چې که سړی د علماوو او صلاحوو سره مینه او محبت لري، خو د هغوی سره په خدمت، علمیت او ښو کارونو کې ځان نه شي برابرولی، خو مینه ور سره لري، نو دا سړی به په قیامت کې د هغوی سره یو ځای وي .

له حضرت معاذبن جبل - رضی الله عنه - نه روایت دی چې ما له رسول الله - صلی الله علیه وسلم - څخه اوریدلي دي چې الله تعالی فرمایلي دي : زما محبت د هغه چا لپاره واجب دی (یعني خامخا به ور سره محبت کوم) څوک چې زما له وجي د یوه او بل سره مینه او محبت کوي، زما لپاره د یوه او بل سره ناسته پاسته کوي، زما لپاره د یوه او بل سره ملاقات کوي او زما لپاره مال مصرفوي (مؤطا امام مالک)

يعني څوک چې دا څلور ځویونه په ځان کې راوړي، له هغه څخه الله پاک راضي کېږي او الله - جل جلاله - ور سره مینه او محبت کوي .
 الله پاک چې د چا سره محبت وکړي، بیا هغه ته عذاب نه ورکوي .
 له حضرت عبدالله بن عمر - رضی الله عنهما - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : د الله پاک په بندګانو کې ځینې داسې دي چې هغوی نه پېغمبران دي او نه هم شهیدان، خو بیا به هم د قیامت په ورځ د دوی درجې ته پېغمبران او شهیدان پسخیږي .

صحابه کرامو - رضی الله عنهم - وفرمایل : اې د الله رسول! دا څوک دي؟ و یې فرمایل : دا هغه څوک دي چې صرف د الله تعالی د رضا لپاره د یوه او بل سره مینه او محبت کوي، په داسې حال کې چې د دوی تر منځ نه خپلولي شته، نه داسې مال شته چې یوه او بل ته یې ورکوي

(دنیوي طمع هم نشته) په الله مې دي قسم وي : د دوی مخونه به نوراني وي، په نوراني منبرونو به ناست وي، په کوم وخت کې چې خلګ وېږيږي، په دوی به هیڅ وېره او ډار نه وي او کله چې خلګ غمجن وي، په هغه وخت کې به دوی غمجن نه وي،
 بیا یې دا آیت ولوست: **أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ**
 (یونس: ۶۲)

ژباړه : خبرشئ ! د الله په دوستانو به نه وېره وي او نه به دوی غمجن وي . (ابوداؤد)

په دې هکله نور هم ډېر زيات آياتونه او حديثونه راغلي دي، خو موږ په دغه اندازه اکتفاء کوو، خو خبره ډېره اوږده نه شي .

د الله لپاره مينه څرنگه وي ؟

د الله سبحانه وتعالی د رضاء لپاره مينه او محبت داسي دی چې د انسان بل هيڅ دنيوي غرض په هغه کې نه وي، بلکې يوازي او يوازي د الله تعالی د رضاء په لټه کې وي، يا له دې امله چې دا سړی عاجز دی، يا مسافر دی، يا له دې امله چې عالم دی، يا مجاهد دی، يا سخي دی او يا ديندار دی، څوک د ده د ښه صفت له امله ور سره مينه کوي، دا محبت او مينه د الله تعالی د رضاء لپاره ده

دا صفت به څنگه په ځان کې راولو ؟

په حديث شريف کې راغلي دي : لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ (بخاری ص: ۶ ج: ۱، مسلم ص: ۵۰ ج: ۱)

ژباړه : په تاسو کې يو تن تر هغه پوره د ايمان څښتن نه شي کېدی، تر څو چې د خپل ورور (مسلمان) لپاره هغه څه خوښ کړي، کوم چې د ځان لپاره خوښوي !!

يعني د ايمان کمال په دې صفت موقوف دی، له دې صفت پرته ايمان نه شي کامل کېدی .

په ځان کې د دې صفت د را وستلو لپاره اړینه ده چې پر مسلمانانو به ښه گومان کوي، لکه څرنگه چې عمر بن عبدالعزيز - رحمه الله - فرمايلي دي .

عمر فاروق رضي الله عنه فرمايي : ستا د ورور په خبري تر هغه پوري د بدۍ گومان مه کوه، خو پوري چې يې صحيح مطلب بيانېدی شي .
بل صفت بايد دا په ځان کې راوستل شي چې انسان په کومه درجه کې وي، پر هغې دي راضي شي .

دا هم له ډېرو گناهونو څخه د خوندیتوب لپاره مؤثر عمل دی .
ځکه ډېر وخت کينه او حسد د چا سره له دې کبله کېږي چې څوک د ځان د شهرت او عزت په لټه کې وي .

فضيل بن عياض فرمايي : څوک چې د رياست يا مشرۍ سره مينه کوي، هر ورو به حسد کوي او د خلکو د عیبونو په لټه کې به کېږي او دا به بده گڼي چې له ده پرته بل څوک په ښه نامه او ښه صفت سره یاد کړل شي .

د مسلمان سره دوستي څنگه پيدا کېږي ؟

مخکې مو دا خبره بيان کړه چې د مسلمان سره د الله لپاره دوستي کول

ډېر ضروري کار دی .

اوس څنگه به دوستي او مينه د مؤمنانوسره راولو، د دې مقصد د لاس ته راوړلو لپاره د زړونو صفا کول ډېر اړين دي، چې زړه له حسد، کينې او بغض څخه خالي کړو .

که مو زړونه له کينې خالي شول، د هر مسلمان سره به مو مينه په زړه کې راشي، بيا به مسلمان ته په ناحقه تکليف نه ورکوو او د هغه پر

ابرو او عزت به تجاوز نه کوو او په دې سره به له ډېرو گناهونو را وگزرئو .

د زړونو د صفایې اهمیت په لاندې څو ټکو کې دی :

۱: دا صفت الله پاک په قرآن کریم کې د مؤمنانو بیان کړی چې د هغوی د یوه او بل په هکله زړونه صفا وي . الله پاک فرمایي : وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ . (الحشر: ۱۰)

ژباړه : او هغه کسان چې له دوی څخه وروسته (په نورو زمانو کې) راغلي دي، هغوی وايي : اې زموږ ربه ! موږ او زموږ ټولو هغو وروڼو ته بخښنه وکړه چې له موږ نه مخکې یې ایمان راوړی او زموږ په زړونو کې

د مؤمنانو لپاره هیڅ بغض مه اچوه! اې زموږ ربه ! ته ډېر مهربان او رحم لرونکی یې!!

په دې آیت مبارک کې الله پاک د مومنانو دا صفت بیان کړی، چې د مخکینو مومنانو لپاره هم د بخښنې دعاگانې غواړي او دا دعاء هم کوي چې یا الله ! زموږ په زړونو کې د مومنانو سره بغض مه پیدا کوه !

له دې آیت څخه د دې خبرې اهمیت معلومېږي چې باید مسلمان زړه د نورو مسلمانانو په هکله له هر ډول کینې او بغض څخه صفا کړي .

۲: په آخرت کې له عذابه د خلاصون او د جنت د بریالیتوب لپاره هم د داسې زړه درلودل شرط دي چې سالم او له دغو بدو صفاتو پاک وي

الله پاک فرمایي: يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ * إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ)

الشعراء: ۸۸، ۸۹

ژباړه : هغه ورځ چې نه مال څه گټه رسولی شي او نه او لاد، پرته له دې چې څوک د روغ او سپېڅلي زړه سره د الله حضور ته ورغلی وي !!

يعني د مرضجنو زړونو څښتنان به له عذابه نه شي خلاصېدی، که څه هم دوی شتمن او د ډېرو اولادونو څښتنان وي .

۳ : د مسلمان دين او مسلماني ټولني ته د دوی تر منځ حسد، کینه او دوکه ډېر لوی خطر دی .

مسلمانانو ته د دوی خپلمنځي اختلاف ډېر خطرناک دی او حسد او کینه دوی پر مختگ ته نه پرېږدي او داسي تاواني شی دی چې انسان د الله پاک له مغفرت (بخښني) څخه هم محروموي .

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- قَالَ: تَفْتَحُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ وَيَوْمَ الْخَمِيسِ فَيُغْفَرُ لِكُلِّ عَبْدٍ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا إِلَّا رَجُلًا كَانَتْ بَيْنَهُ وَبَيْنَ أَخِيهِ شَحْنَاءُ فَيُقَالُ أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا. (رواه مسلم ص: ۳۱۴ ج ۲)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : د جنت دروازې د دوشنبې او پنجشنبې په ورځ خلاصېږي، نو الله پاک هر هغه چا ته چې د الله تعالى سره هيڅ شی نه شریکوي، بخښنه کوي، پرته له هغه سړي چې د ده او (بل مسلمان) ورور تر منځ کینه وي، نو الله پاک

فرمایي : دغو دوو کسانو ته تر هغه مهلت ورکړئ (يعنې اوس بخښنه نه ور ته کوم) تر څو چې صلحه سره کوي، دغو دوو کسانو ته تر هغه مهلت ورکړئ، تر څو چې صلحه سره کوي!!

دا څومره سخت وعيد دی د هغه چا لپاره چې د بل مسلمان سره کينه او خفگان لري، ځکه دوی د الله پاک له مغفرتو تر هغه محروم وي، تر څو چې صلحه سره کوي او سره پخلا کېږي .

نو که په دې حال کې مرگ پرې راشي، نو په داسې حال کې به مري چې د گناهونو پېټی يې په سر پروت وي او بخښنه ور ته شوې نه وي .

۴ : مؤمنان د اول ځل پيدا کېدو څخه شروع بيا تر قيامته پوري چې څومره پيدا کېږي، ټول سره وروڼه دي، که هر څومره يې وطنونه او زماني سره لري او بېلي وي، بيا هم د دوی وروستني د مخکينو پر پله روانيږي، د هغو لپاره دعاوي غواړي او د هغو لپاره له خپل رب څخه د مغفرت سوالونه کوي .

نو بايد دوی په خپل منځ کې مينه او دوستي سره ولري .

د هدايت دوه سلسلې : کتاب الله او

رجال الله

الله پاک د انسانانو د هدايت لپاره دوه سلسلې جاري کړې دي او دا دواړه سلسلې داسې دي چې دواړي بايد يو ځای موجودي شي، بيا په هغه ځای کې هدايت راتلی شي . هغه سلسلې دا دي :

۱ : يوه د کتاب الله سلسله ده .

له کتاب الله څخه مراد د الله پاک اسماني کتابونه دي، چې په خپل وخت کې نازل شوي دي، لکه تورات، انجيل، زبور، سل صحيفې او په آخر کې قرآن کریم .

د دې لپاره چې انسانان دا کتابونه عملي کړي او د دغو کتابونو د ارشاداتو په رڼا کې خپل ژوند تېر کړي .

نور مخلوقات الله پاک په داسې طريقه پيداکړي دي چې لارښووني ته په هغه کچه اړتيا نه لري څومره چې يې انسان ورته لري، هغوی خپل دوست او دښمن په خپله پرته د چا له لارښووني پېرني، د بېلگې په توگه د څاروي بچۍ له او لي ورځي په دې پوهېږي چې شرمښ (لېوه) زما دښمن دی، ما وژني او خوري مي، بايد زه ترې ځان خوندي کړم او ور نږدې نه شم .

خو انسان داسې نه دی، دی لارښووني ته اړتيا لري، خو ده ته صحيح لار ور وپېژندل شي . الله پاک فرمايلي دي : وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ (النحل : ٤٤) يعني موږ تا ته قرآن را نازل کړی، خو ته خلگو هغه څه تشرېح کړې کوم چې دوی ته نازل شوي دي !!

٢: دوهمه سلسله د رجال الله سلسله ده .

له رجال الله څخه مراد د پېغمبرانو سلسله ده، چې الله پاک د خپل کتاب سره يوځای را ليږلي دي، د دې لپاره چې خلگو ته د الله پاک د کتاب تشرېح وکړي، خلک د الله پاک د کتاب په مطلب پوه کړي او د انسانانو تربيت د دين مطابق وکړي .

ځکه چې له استاذه پرته انسانان د کتاب په مطلب سم نه شي پوه کېدی او نه ترې سمه استفاده کولی شي .

دا یوازي د الله پاک کتاب داسي نه دی، بلکې د دُنیا هر علم او فن دغسي دی، که څوک و غواړي چې زه صرف د کتاب مطالعه کوم او په دې سره ځان ډاکټر جوړوم، نو د ده ډاکټري به هيڅوک ور سره و نه مني، تر څو چې له ماهرو استاذانو د ډاکټري درس و نه لولي .

همدا راز که څوک وغواړي چې زه کتابونه مطالعه کوم او په دې سره له ځانه انجینر جوړوم، پرته له دې چې په دې کار کې د چا شاګردي وکړم !

نو د ده انجینري هم څوک نه مني، که څه هم د انجینري ډېر زیات کتابونه مطالعه کړي .

نو چې دُنوي علوم پرته له استاذه نه زده کېږي او نه پرته له استاذه څوک یوازي د کتاب د مطالعې له لاري ډاکټر او انجینر جوړېدی شي، نو دیني علم ولي داسي خوار دی چې په دې کې دي هر څوک خپله پرته له استاذه عالم و ګڼل شي او پرته له دې چې له چا دي څوک علم و لولي او بیا دي هم ور ته په دین کې د خپلي رایي د چلولو اجازت وي .

مطلب مي دا دی چې دا دواړه سلسلې دهديت دي : کتابُ الله او رجالُ الله . که څوک یوې سلسلې ته پام کوي او بلې ته یې نه کوي، دا سړی په خطاء او غلطۍ کې دی .

همدا راز له رجالُ الله څخه ديني عالمان هم مراد دي ځكه دوى د پېغمبرانو وارثان او د هغوى د راوړي دين شارحان دي .

له دې امله د ديني علومو د عالمانو نظر ته پام كول اړين دي او بايد څوك د مسائلوپه هكله داسي رايه اختيار نه كړي چې د ديني علومو د عالمانو د نظر سره په ټكر كې وي ځكه په فن كې د هغه فن د ماهرينو نظر مهم وي .

بل دا چې د ديني عالمانو نظر ته پام نه كول خطرناكې پايلې لري، ډېر ځله انسان له حق څخه اوړي .

څنگه له فتنو خوندي كېدى شو؟

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- قَالَ: بَادِرُوا بِالْأَعْمَالِ فِتْنًا كَقَطْعِ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ يُضْبِحُ الرَّجُلُ مُؤْمِنًا وَيُمْسِي كَافِرًا أَوْ يُمْسِي مُؤْمِنًا وَيُضْبِحُ كَافِرًا يَبِيعُ دِينَهُ بِعَرَضٍ مِنَ الدُّنْيَا. (رواه مسلم ص: ٥٠، ج: ١)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضى الله عنه - څخه روايت دى چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : د هغو فتنو تر راتگ مخكې ښه كارونه وكړئ چې د توري تيارې شپې په څېر دي، سهار به يو سړى مؤمن وي او ماښام به كافر وي، ماښام به مؤمن وي او سهار به كافر وي، يو سړى به خپل دين د دنيا د سامان په بدله كې خرڅوي

!!

امام نواوي - رحمه الله - ليكلي دي : د دې حديث معنى د ښو اعمالوپه لور تلوار كول دي مخكې له دې چې مشكل شي او له هغو فتنو ځان

مشغولول دي چې د شپې د تيارو په خپر گڼي او ډېري دي (شرح مسلم للنووي ص : ٧٥ ج : ١)

په دې حديث شريف کې دفتنودراتگ خبردارۍ ورکول شوی او له دغو فتنو يې د ځان ژغورلو لاره بيان کړې ده چې د ښو کارونو کول دي .
که څوک غواړي چې له فتنو محفوظ شي، هغه بايد ښه کارونه وکړي تر څو په خپل مقصد کې کامياب او بريالی شي .

له فتنوڅخه د خوندې کېدلو لپاره ځينې اعمال په قرآن او سنت کې ذکر شوي چې د هغو په عملي کولو انسان له فتنو ژغورل کېږي .
علماء کرامو هغه کارونه راجمع کړي دي چې دا دی موږ يې ستاسو مخي ته ږدو :

١ : پر الله - جل جلاله - توکل کول، له هغه پناه او دُعاکاني غوښتل چې انسان له فتنو خوندي او محفوظ کړي الله - جل جلاله - فرمايلي دي : **يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ** (سورة ابراهيم: ٢٤)

ژباړه : الله تعالى مؤمنان هم د دُنیا په ژوند کې او هم په آخرت کې په ثابته خبره کلک ساتي او الله تعالى ظالمان (له هغې نه) بې لاري کوي او الله چې څه غواړي هغه کوي !!

دمؤمنانو ثابت قدمه پاته کېدل له دې امله دی چې دوی پر الله - جل جلاله - ايمان لري او پر هغه يې توکل کړی دی .

الله سُبْحانه و تعالى په قرآن کریم کې د موسی علیه السلام دُعاء ياده کړې، چې هغه هم له فتنو پناه غوښتي وه : **إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ**

تَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ (سورة الاعراف: ۱۵۵)

ژباړه : اې ربه ! دا ستا له امتحان پرته بل څه نه وو، چې په هغه سره چا ته چې وغواړې، بې لاري کوې يې او چا ته چې وغواړې، هدايت ورکوې! ته زموږ مرستندوی يې! موږ ته بخښنه وکړه او پر موږ رحم وکړه او همدا ته غوره بخښونکی يې!!

کله چې د انسان زړه له ايمان، توحيد، رښتيني توکل، اخلاص او د الله - جل جلاله - په لوري له پناه ور وړلو ډک شي، نو د دعاگانو اثر هم په انسان ډېر ښکاره کېږي او له فتنو او شرورو څخه يې الله پاک ساتي .

خومره چې د انسان په زړه کې د الله پاک توحيد او پر الله پاک ايمان کلک شي، هغومره به له ډار، خوف، شر او فتنو څخه په امن کې وي،
الله - جل جلاله - فرمايلي : الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ (الانعام: ۸۲)

ژباړه : هغه خلکو چې ايمان راوړی او خپل ايمان يې د ظلم (شرک) سره نه دی ګډکړی، دهمدوی لپاره امنيت دی او دوی په سمه لار برابر دي!!

په دې آيت کریمه کې امن مطلق ذکر شوی، په دې کې دنيوي امن او اخروي ټول داخل دي،

اخروي امن په عمومي توګه هغه چا ته حاصلېږي چې په دُنیا کې له فتنو خوندي پاته شوی وي .

دا امن د توحید د کمال فائده ده، د کوم توحید سره چې هېڅ ډول شرک نه وي گډ شوی، که د توحید سره شرک گډ شو، هغه توحید اعتبار نه لري .

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- كَانَ يُعَلِّمُهُمْ هَذَا الدُّعَاءَ كَمَا يُعَلِّمُهُمُ السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ يَقُولُ « قُولُوا اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ » . (رواه مسلم ص: ۲۱۸ ج: ۱)

ژباړه : له عبدالله بن عباس - رضی الله عنهما - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - به دوی ته دا دعاء دومره په اهتمام سره ور بنودله لکه د قرآن کریم یو سورت چې به یې ور بنودی، ویل به یې : داسې ووايي : اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ !

ترجمه : یا الله! موږ په تا سره د جهنم له اوره پناه غواړو، او په تا سره د مړو او ژوندو له فتنې څخه پناه غواړو او په تا سره د مسیح دجال له فتنې پناه غواړو !!

له ابوسعید خدری - رضی الله عنه - روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنَ الْفِتَنِ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ . یعنی الله - جل جلاله - ته له فتنو څخه پناه ور وړئ، که ښکاره فتنې وي او که پټې، صحابه کرامو - رضی الله عنهم - و ویل : نَعُوذُ

بِاللّٰهِ مِنَ الْفِتْنِ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ، یعنی موږ الله تعالى ته پناه ور وړو له فتنو څخه، که ښکاره وي او که پټي (مسلم ص : ۳۸۶ ج : ۲) مطلب دا دی چې مسلمان باید هر وخت له الله تعالى څخه دعاوي وغواړي تر څو له فتنو یې وژغوري، ځکه انسان ډېر عاجز دی، په خپله ځان له فتنو نه شي ژغورلی، تر څو چې ور سره الله پاک مرسته و نه کړي، که د الله پاک مرسته د چا سره ملگرې شوه، بیا کامیاب دی، که دا نه وي، نو بیا نه شي بریالی کېدی .

دوهم : په دین عمل کول، د دین علم حاصلول او د رسول الله - صلی الله علیه وسلم - خالص اتباع کول .

ځکه علم شېبې او شکونه ختموي، گمراهي له هدايته، حق له باطله بېلوي، خو کله چې ور سره اخلاص او تقوی ملگرې وي، چې د علم خاوند د خواهشاتو له تابعدارۍ منع کړي، که د علم سره تقوی او اخلاص نه وي، بیا دا علم انسان له گمراهیو او فتنو څخه نه ساتي، بلکې د دې سړي په فتنو کې د واقع کېدلو تر بې علمه سړي ډېره خطر ده، ځکه یو بې علمه سړی که غلط کار کوي، ځان ته گناهگار وایي او په خپل جرم اعتراف کوي، چې په پایله کې یې ډېر ځله الله پاک توبه قبلوي او د ده له کړي جرم څخه ور تېرېږي .

خو له اخلاص او تقوی عاري عالم که غلط کار کوي، نو نه یوازې دا چې ځان گناهگار نه بولي، بلکې د هغه کار د جواز لپاره دلائل وایي .

له امام احمد بن حنبل - رحمه الله - نه چا پوښتنه وکړه، چې غوره عمل کوم دی ؟

هغه وفرماییل : تر ټولو غوره عمل علم دی په دې شرط چې نیت صحیح وي .

بیا یې پوښتنه وکړه چې نیت څنگه صحیح کړي ؟
امام احمد و ویل : د علم په حاصلولو کې دي له ځان او نورو خلکو څخه د جهل او ناپوهۍ د پورته کېدو نیت کوي، بل نیت دي نه کوي (طبقات الحنابلة لابى يعلى)

زموږ د دین مشرانو سلف صالحینو به خپلو شاگردانو ته د علم وصیت کاوو، ځکه په علم سره انسان له فتنو، شبهاتو او د شیطان له وسوسو خوندي کېږي .

کوم علم فضیلت لري ؟

د علم د فقاہت یوه برخه دا هم ده چې عالم په دې پوه شي چې د خلکو د عقونو او فکرونو سره مطابق کومه مسئله باید زه بیان کړم او کومه بیان نه کړم، که په دې څوک نه پوهېږي، نو په حقیقت کې دا سړی د علم پوهه او فقاہت نه لري، نو په داسې حال کې د ده هم فائده خلکو ته کمه رسېږي .

درېم سبب : تقوی او عمل صالح :

تقوی ډېر ضروري کار دی، خو متأسفانه د ډېرو خلکو دې ته توجه نشته، په داسې حال کې چې الله تعالی فرمایلي دي : وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ آوَوْا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ (النساء: ۱۳۱)

ژباړه : او يقينا موږ هغو ته هم دا حکم ور کړی وو چې تر تاسو مخکې کتاب ورکول شوی او تاسو ته هم چې له الله (تعالی) نه و وېرېږئ !!
په دې آیت کریمه کې د تقوی اهمیت بیان شوی، چې دا داسي حکم دی چې ټولو امتو ته شوی دی .

که څوک غواړي چې زه دي د ژوند په چارو کې بريالی او کامیاب یم، هغه دي تقوی په ځان کې پیدا کړي، دې هدف ته به ورسېږي .
وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ، وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ
(الطلاق: ۲، ۳)

ترجمه : څوک چې له الله - جل جلاله - و وېرېږي، الله - جل جلاله - به د ده لپاره د وتلو لپاره لار پیدا کړي او له هغه لوري به روزي ورکړي، چې دی به یې گومان نه کوي !!
بيا فرمايي : وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا (الطلاق : ۴)
ترجمه : څوک چې له الله - جل جلاله - و وېرېږي، الله - جل جلاله - به د ده لپاره د ده کارونه اسان کړي !!

رسول الله - صلی الله علیه وسلم - عبدالله بن عباس - رضی الله عنهما - ته داسي وصیت کړی : اِحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ اِحْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ (رواه احمد ص: ۴۱۰ ج: ۲ والترمذی ص: ۴۸ ج: ۲)

د الله - جل جلاله - د حکمونو ساتنه کوه الله - جل جلاله - به ستاساته وکړي، د الله د حکمونو ساتنه کوه ته به الله - جل جلاله - خپلي مخي ته ومومي !!

يعني ستا سره به په کارونو کې مرسته وکړي..

له دې نصوصو معلومه شوه چې عمل صالح، د عبادت ډېروالی، د الله - جل جلاله - سره تعلق ساتل، د ذکر او استغفار ډېروالی ډېر غټ اثر لري، په دې کې چې انسان له فتنو ژغورل کېږي، مخکې تر دې چې فتنې راشي او له راتلو وروسته یې ترې الله پاک روغ باسي .

خلورم : د دُنیا سره مینه نه کول : ځکه شهواتو دروازه هغه وخت پر انسان را خلاصیږي، کله چې دی د دُنیا سره مینه شروع او له آخرته ځان غافل کړي .

د شهواتو دروازه چې تړل کېږي، د دُنیا سره د مینې په نه کولو سره او د آخرت سره د مینې په زیاتولو سره کېږي، کله چې د یوه انسان په زړه کې دا جانب قوي شو، هغه انسان به بیا له فتنو او شهواتو لري او خوندي وي .

علامه ابن قیم جوزي - رحمه الله - د دُنیا سره د مینې د ختمولو په هکله لیکلي دي چې د دې دوه طریقي دي :

اول : په دې کې فکر کول چې دنیا ختمېدونکې او ژر تلونکې ده، په دې دنیا کې چې څه شته، دا ټول به آخر له مینځه ځي .

بل دا چې د دنیا طلبگار تل په غم اخته وي، له غمه نه خلاصیږي، ځکه که یې دنیا نه وي تر لاسه کړې، هم غمجن دی، کله چې یې تر لاسه کړه، بیا هم غمجن دی او کله چې یې له لاسه ووتله، بیا هم غمجن دی .

دوهم : د آخرت په را نږدې کېدو، د هغه په خامخا راتلو او د هغه په بقاء او نه ختمېدو کې فکر کول او دې ته فکر کول چې د دُنیا او آخرت د نعمتونو تر مینځ ډېر لوی توپیر او فرق شته .
 لکه څرنګه چې په قرآن کریم کې راغلي دي : **وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى**
 (سورة الاعلى : ۱۷)

ژباړه : او آخرت غوره او تلپاتې دی !!
 کوم نعمت چې تلپاته وي، هر څوک هغه ډېر خوښوي .
 کله چې دا دوه فکرونه سر ته و رسوي، په پایله کې به یې د آخرت سره مینه او له دُنیا څخه بې رغبتې پيدا شي .
 (الفوائدملخصاً)

پنځم : د مؤمنانو د جماعت او ډلې تابعداري کول :
 د هغو پر پله که څوک روان شي، له فتنو څخه به خوندي شي .
 له مؤمنانو څخه مُراد صحابه کرام، تابعین او تبع تابعین دي . د کومو زمانو چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - غوره والی بیان کړی، چې خیر القرون قرني ثُمّ الذین یلونهنم ثُمّ الذین یلونهنم ترجمه : په ټولو پیړیو کې غوره زما پیړۍ ده، بیا هغه چې دوی ته نږدې ده او بیا هغه چې هغوی ته نږدې ده !!
 که څوک د دغو مؤمنانو په لار روان وي، هغه به هم هیڅکله نه گمراه کېږي .

شپږم : نرمي او صبر دی : ځکه مسلمان ته ډېر تاوان له تلواره پېښېږي، ډېر ځله یو کار وکړي، بیا وروسته ور باندې پښېمان وي .
 الله - جل جلاله - په قرآن کریم کې د تلوار بدې بیان کړې، فرمایلي
 یې دي : وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا
 (الاسراء: ۱۱)

ترجمه : انسان بدې (تکلیف) داسې غواړي لکه د ده د خیر غوښتنه
 او انسان ډېر تلواري دی !!

رسول الله - صلی الله علیه وسلم - اشج ته چې د عبد القیس اشج وو،
 و ویل : إِنَّ فَيْكَ لَخَصَلَتَيْنِ يُحِبُّهُمَا اللَّهُ الْحِلْمُ وَالْأَنَاءُ (رواه مسلم
 ص : ۳۵ ج : ۱ ، مشکاة المصابيح ص : ۴۲۹ ج : ۲) .
 ژباړه : په تا کې دوه داسې خویونه دي، چې د الله خوښ دي : صبر او
 نه تلوار کول !!

په یوه حدیث کې راغلي دي : الْأَنَاءُ مِنَ اللَّهِ وَالْعَجَلَةُ مِنَ الشَّيْطَانِ (رواه
 الترمذی، مشکات ص: ۴۲۹ ج: ۲)

ژباړه : صبر (تلوار نه کول) د الله له لوري دی او تلوار د شیطان له
 لوري دی !!

ځکه د انسان د تلوار په وخت کې شیطان ته موقع په لاس ورځي او
 خپل شر له هغه ځایه پرې عملي کوي چې د ده وړ ته پام نه وي .
 له دغو نصوصو څخه معلومه شوه چې صبر کول او په کارونو کې له
 تلواره کار نه اخیستل، په هر وخت کې ښه کار دی، د فتنو او

اضطراب په حالت کې په ځانگړي ډول ډېر فضيلت لري او په دې وخت کې ور ته ډېره اړتيا هم شته .
دا څو صفتونه که څوک په ځان کې راوړي، ان شاءالله تعالى له هر ډول فتنو څخه به محفوظ شي .

اسلام د خواخوږۍ دين دی

د اسلام د مبارک دين په اړه دښمنان داسي تبليغات کوي چې اسلام د سختۍ، تشدد او بې رحمۍ دين معرفي کوي، دا ځکه چې هغوی پوهېږي چې د اسلام مقابله په دليل سره ناشونې ده، نو يې د اسلام د بدناملولو لپاره هڅي پيل کړې دي، تر څو د اسلام غلط تصوير دنيا ته پېش کړي، حال دا چې د اسلام لارښوونې د دې ادعاوو بشپړ رد کوي.

د اسلام الهي تعليمات او د رسول الله ﷺ مبارک ارشادات په څرگنده توگه ښيي چې دا دين د انسان د اصلاح، د ټولنې د هوساينې او د مخلوق د خير لپاره راغلی دی.

څوک چې د اسلام لارښوونې مطالعه کړي، هغه ته به معلومه شي چې اسلام د لوړو اخلاقو، عدل، احسان او خواخوږۍ بې سارې بېلگې وړاندې کړې دي .

د اسلام مبارک دين د خواخوږۍ او نرمۍ دين دی .

نه یوازې دا چې د مسلمانانو تر خپل منځ پر خواخوږۍ اسلام تاکید کړی، بلکې د هر چا او هر څه سره یې د ښه او غوره سلوک امر کړی دی .

عَنْ شَدَّادِ بْنِ اَوْسٍ قَالَ ثِنْتَانِ حَفِظْتُهُمَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- قَالَ: إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْإِحْسَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ فَإِذَا قَاتَلْتُمُ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ وَإِذَا ذَبَحْتُمُ فَأَحْسِنُوا الذَّبْحَ وَلِيَجِدَ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ فَلْيَرْحُ ذَبِيحَتَهُ. (رواه مسلم ص: ۱۵۲ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت شداد بن اوس - رضی الله عنه - څخه روایت دی وایي : ما له رسول الله - صلی الله علیه و سلم - څخه دوه خبرې یادې کړې دي : (هغه دا دي) نبي علیه السلام وفرمایل : الله تعالی پر هر شي احسان کول فرض کړی دی .

کله چې تاسو څوک وژنئ ، په ښه طریقه سره ئې ووژنئ ! او کله چې تاسو یو حیوان حلالوئ، نو په ښه طریقه سره ئې حلال کړئ ! په تاسو کې دي یو تن خپله چاره تېره کړي او خپل حیوان ته دي راحت ور کړي !!

له دې مبارک حدیث څخه دا خبره په واضحه توګه معلومېږي چې د اسلام مبارک دین یو داسې د خواخوږۍ او مهربانۍ دین دی چې بېلګه ئې په دنیا کې نشته او د داسې ښائسته اخلاقو او نرمۍ لارښوونه کوي چې نه یوازې د ټول انسانیت لپاره فائده مند دي، بلکې له انسانانو پرته د حیواناتو لپاره هم فائده مند او ګټور دي .

اسلام داسي د رحم او شفقت دين دی چې پر حيوان باندې هم احسان کول ضروري گڼي .

همدا راز که پر چا يو داسي ستر جرم ثابت شوی وي، چې له امله يې د مرگ مستحق گرزېدلی وي، بيا هم د اسلام مبارک دين د هغه سره د هغه په وژل کېدلو کې په احسان او ښه چلند کولو ټينگار کوي .

يعني په يو وار بايد و وژل شي ، په تکليف ور کولو سره بايد و نه وژل شي .

دې حديث ته او د دې په څېر نورو الهي او نبوي ارشاداتو ته په کتوسره د اسلام په اړه د دښمنانو له لوري د هغو بې بنسټو او له حقيقته لري تبليغاتو ناسمتيا څرگندېږي چې د اسلام او مسلمانانو په خلاف په نړۍ کې شروع دي چې اسلام د تروريستي او بې رحمۍ په تورونو سره تورنوي، خو په داسي له حقيقته لري تبليغاتوسره له اسلام څخه نا خبره خلگ متنفر کړي او غير مسلم اسلام ته له راتگ څخه منع کړي .

په دې حديث کې د اسلام پېغمبر - صلى الله عليه و سلم - فرمايلي دي چې د هر شي سره ښکې الله پاک لازمه کړې، تر دې چې د خپل دښمن او د داسي ستر مجرم سره هم احسان او ښه کول ضروري دي، چې د وژلو مستحق گرزېدلی دی، د هغه سره به هم ظلم نه کېږي، بلکې په اسانه طريقه به وژل کېږي او احسان به په وژنه کې ور سره

کېږي ، همدا راز د حيوان سره به هم داسي نېکې کېږي چې اسانه
طريقه دي اختيار کړل شي .

د اسلام تر راتگ مخکې حيواناتو ته ډېر تکليف ور کول کېدی ، اسلام
د پاکو حيواناتو غوښه حلاله کړه ، خو د حلالو لپاره ئې داسي طريقه
مقررې کړه چې لږ تکليف ور کوونکې وي .

د حيواناتو سره د احسان له جملې څخه دا هم دي چې د حيوان د
حلالولو په وخت کې به چاره ښه تېره کوي او حيوان به په اسانۍ سره
حلالوي لکه څرنګه چې د دې خبرې يادونه په ذکرشوي حديث کې هم
شوې ده .

همدا راز دا هم دي چې غوښه به ئې تر هغه نه ترې پرې کوي ، تر څو
چې ئې ساه په بشپړه توګه وتلې نه وي .

دا هم مستحب دي چې يو حيوان به د بل مخي ته نه حلالوي (هنديه
ص : ۲۸۷ ج : ۵) ځکه په دې سره دا خطر شته چې دې ژوندي ته
تکليف ورسېږي .

د حيوان مخي ته چاره تېره کول مکروه دي (هنديه ص : ۲۸۷ ج : ۵)

دا هم مکروه دي چې تر حلالولو وړاندي د حلالولو ځای ته حيوان په
کښولو سره بوتلل شي (هنديه ص : ۲۸۷ ج : ۵)

تر ذبحي (حلالولو) مخکې به اوبه ور کوي ، بل دا چې د پيو (شيدو)
اولادونو حيوان به نه حلالوي ، تر څو چې ئې او لاد دومره لوی شوی نه
وي چې شيدو ته ئې اړتيا ختمه شي .

او بل دا چې کله حيوان لوشي، دومره به ئې نه لوشي چې ټولي شيدې
ئې ختمي شي، بلکې يو څه به پکې پرېږدي .

همدا راز د حيوان لوشونکی به خپل نوکان لنډوي، تر څو حيوان ته د
ده داو ږدونوکانوله امله تکليفو نه رسېږي.

په دې مبارک حديث کې د احسان په کولو ټينگار شوی دی .

احسان په دوه قسمه دی

۱ : احسان د الله تعالی په عبادت کې دی .

هغه داسي چې د الله پاک عبادت په داسي توگه وکړل شي، لکه چې
عبادت کوونکی الله پاک ويني، که ئې دی نه ويني، نو دا فکر به ور
سره وي چې الله پاک ما ويني ، زما عبادت ويني، چې زه ئې په څه
توگه تر سره کوم .

د دې احسان مطلب دا دی چې د الله پاک حقوق په ښه او پوره توگه
اداء کړل شي .

۲ : احسان د بندگانو په حقوقو کې دی :

د دې احسان مطلب دا دی چې د الله پاک حقوق په ښه او پوره توګه اداء کړل شي .

لکه د مور او پلار سره ښه سلوک کول، د خپلوانو سره خپلولي ساتل، په ټولو معاملو کې په داسې طریقه انصاف کول چې څومره حق در باندې واجب وي، هغه په پوره توګه اداء کول .

لکه څنګه چې ته خپل مال پوره له بل چا اخلې، همدا راز به د نورو حقوق هم په پوره توګه ور اداء کوې !

په دې احسان کې د ټولو انسانانو او حیوانانو سره ښه سلوک کول داخل دي، تر دې چې په هغه حالت کې به هم ښه سلوک ور سره کوي، په کوم کې چې یو انسان د مرګ مستحق شوی دی .

د پام وړ خبره دا ده چې کله مسلمان په دې مکلف دی چې د هغه چا سره به ښه کوي چې د وژل کېدلو مستحق شوی او د هغه حیوان سره هم چې د حلالولو اراده ئې شوې ده، نو د هغه چا سره خو خامخا ښه کول لازم دی چې مسلمان وي او د وژل کېدو مستحق نه وي .

پاته دي نه وي چې احسان په دوه قسمه دی :

۱ : واجب

۲ : مستحب

واجب هغه احسان دی چې د چا پر انسان حق واجب وي، د هغو حقوقو پوره کول .

مستحب هغه دی چې د هغه تر واجب حق زیات ښه وړ سره وشي .

له احسان او نېکۍ څخه مُراد یوازې د لمانځه او روژې صحیح کول نه دي، بلکې د ژوندانه منهج او طریقه صحیح کول مُراد دي، چې هغه عبادات، معاملې او کاروبارونه، لمونځ، ښه اخلاق، د الله تعالی طاعت او بندگي او د حقوقو خپلو خوا ندانو ته سپارل او خلکو ته له تکلیف رسولو ډډه کول او پر ځای یې خیر او ښېگڼې وړ سره کول دي.

مطلب مو دا دی چې د اسلام مبارک دین یو داسې دین دی چې د هر چا سره پر نېکۍ او ښه سلوک ټینګار کوي او د داسې لوړو اخلاقو تعلیم ور کوي چې بېلګه یې له اسلام پرته په بل هیڅ دین او قانون کې نشته .

الله پاک دي موږ ته توفیق راکړي چې اسلامي اخلاق او عادات په ځان کې راوړلو . آمین

د نبي عليه السلام د دعوت پایله

نړۍ د نبي عليه السلام د بعثت په پیل کې تر ټولو په بد حالت کې وه. په عمومي توګه انسانان په بېلاريتوب کې ننوتې وو، ځکه د خلکو ټول پام خوراک، څښاک او د خوندونو د اخیستلو په لور وو.

لامل یې دا وو چې له خلکو ایمان او دین پورته شوی وو، د عبادت نښې زړې شوې وې، ورورولي او خواخوږي له منځه تللې وه، حیاء او غیرت تر ډېره حده پورته شوی وو.

د دغو ښو صفاتو اثر په نړۍ کې ډېر کم لېدل کېدی. د خلکو تر منځ به په معمولي خبره شخړې او بدۍ کېدلې او بیا به په کلونو روانې وې.

د انسانانو د زړونو سختوالی انتها ته رسېدلی وو.

د دوی ټول کارونه داسې وو، چې دوی یې د بدمرغۍ په لور جلبول. په داسې حالاتو کې الله پاک خپل حبیب جناب محمد رسول الله - صلی الله علیه وسلم - د خپلو بندګانو د لارښوونې او هدایت لپاره راو لېږی، خو د حضرت آدم - علیه السلام - اولاد د کفر او ګمراهۍ له تیارو د اسلام او صراط مستقیم رڼا ته را وباسي.

تاریخ شاهد دی چې نبي عليه السلام دغه وظیفه په بشپړه توګه سر ته ورسوله او په دې لار کې یې په پیغمبرانه ټینګ عزم، کلکې مجاهدې او پرلپسې او نه سترې کېدونکې هلي ځلي وکړي.

په نتیجه کې یې داسې ټولنه تیاره کړه چې پر هغه لار برابره وه کومه چې د الله پاک د خپلو بندګانو لپاره خوښه ده .

داسې ټولنه چې د دُنیا لپاره یوه نمونه شوه، چې نور خلګ باید د دوی په څېر عقیده، اخلاق او عمل خپل کړي، خو تلپاتې نېکمرغي ته ورسېږي .

په دوی کې ټول ښه صفات موجود وو .

د دوی په رګونو او وینو کې توحید، اخلاص، عبادت، ورورولي او همدردي ننوتله، تر دې چې داسې پړاو ته ورسېدل چې د الله پاک په لار کې د هر څه قربانولو ته چمتو شول .

هر یوه غوښتل چې تر بل د خپل مسلمان ورور په همدردۍ او خیر خواهي کې وړاندي شي .

په ټولو کړو وړو کې به یې د الله پاک رضاء لټوله .

د رسول الله - صلی الله علیه وسلم - د دعوت په برکت داسې چاپیریال را منځته شو چې د تاریخ جریان یې بدل کړ .

هغه خلګ چې په نه خبره به د یوه او بل وژلو ته چمتو کېدل، داسې حالت ته ورسېدل چې له یوه او بله به یې هر څه قربانول او دا یې غوښتل چې ما ته دي څه و نه رسېږي، خو چې بل مسلمان ګټه ته ورسېږي .

زه دي وږی یم، خو چې بل مسلمان وږی پاته نه شي .

تر دې چې په قرآن کریم کې الله پاک په ګڼو آیاتونو کې صحابه کرام - رضي الله عنهم - وستایل او د دوی لپاره ئې د خپلي رضاء او د دوی سره د نېکې وعدې خبر ور کړ .

الله - جل جلاله - د دوی په هکله وفرمایل : **وَكَلَّمَ اللَّهُ الْحُسَيْنَ (الحديد : ۱۰)**

ترجمه : او د هر یوه سره الله پاک د ښېګڼې (جنت) وعده کړې ده !!
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (البقرة: ۵) (او همدغه خلک بريالي دي !!
أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا، لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ (الأنفال: ۴)

ترجمه : دغه کسان په حقه مؤمنان دي، د دوی لپاره د خپل رب سره درجې، بڅښنه او عزتمنه روزي ده !!
أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ (الحجرات: ۱۵)
 ترجمه : همدا خلک رښتیني دي !!
أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ (الحجرات : ۷)
 ترجمه : همدغه خلک لار موندونکې دي !!
وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ (التوبة : ۲۰)
 ترجمه : او همدا خلک کامیاب دي !!

په دغو آیاتونو کې چې د دوی په هکله کوم څه بیان شوي دي، آیا بله کومه درجه او عزت کېدی شي چې هغه دي دوی ته ور کول شي ؟

نه یوازي دا چې دوی ته ئې دا درجه ور کړه، بلکې نورو خلکو ته حکم وشو، چې که دوی د صحابه کرامو - رضی الله عنهم - په پله پل کښېږدي، بیا به یې کړه وړه الله پاک ته قبول وي .

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (البقرة: ۱۳۷)

ترجمه : نوکه دوی داسي ايمان راوړ، لکه تاسو چې پرې راوړی دی، نو په سمه لار شول او که ئې مخ وگرزوی، نو يقينا دوی په مخالفت کې دي، ژر به الله (تعالی) د دوی په مقابل کې ستا کفایت وکړي او هغه د هر څه او رېدونکي او په هر څه خبر دی !!

نو د صحابه کرامو - رضوان الله عليهم اجمعين - ايمان د نورو لپاره معيار دی، که د چا ايمان د دوی سره برابر وو، صحيح دی او که ترې مخالف وو، معتبر نه دی .

دا د نبي عليه السلام د زيار او دعوت پایله ده، چې داسي يوه سپېڅلې معاشره او د رښتينو مؤمنانو ټولۍ ئې جوړه کړه، چې د نړۍ لپاره معيار او نمونه شوه.

د تقوی او پرهېزگاري فائدي

په دې زمانه کې چې اکثر خلگ له آخرت څخه غافل دي، له دې امله دوی نېکمرغي دا گڼي، چې څوک د دُنیا په چارو کې پر مخ وي، خپلو هوسونو ته لاس رسی ولري او بدمرغي له يادو شيانو محرومتيا گڼي . خو حقيقت داسي نه دی، بلکې حقيقي نېکمرغي په ځان کې د تقوی راوستل دي .

د تقوی تعريف طلق بن حبيب - رحمه الله - داسي کړی دی :

العمل بطاعة الله، على نور من الله، رجاء ثواب الله، وترك معاصي الله، على نور من الله، مخافة عذاب الله (سير اعلام النبلاء ص : ٦٠١ ج : ٤ ، تاريخ الاسلام للامام الذهبي ص : ١٢١ ج : ٧ ، زاد المهاجر ص : ١٠)

ژباړه : تقوی د الله پاک له لوري په رڼا سره د الله په طاعت د ثواب په اميد سره عمل کول، او د الله د نافرمانيو د الله له لوري په رڼا سره د الله د عذاب د وېرې له امله پرېښودل دي !!

يعني تقوی دا ده چې د الله تعالی طاعت کول او له گناهونو ځان ساتل، د ثواب په اميد او د عذاب له وېرې !!

تقوی او پرهېزگاري د الله پاک رضاء ته د رسېدلو لپاره تر ټولو غوره او ستره وسيله ده.

همدا راز د دُنیا د نېکمرغۍ او د آخرت د عزت لپاره هم تر ټولو مهمه ذريعه ده.

دا د نېکانو خلگو توبښه ده.

تقوی یوه لویه خزانه ده، که څوک یې تر لاسه کړي، هغه د دنیا او آخرت ټولي ښېگنې تر لاسه کړلې .

په تقوی کې ډېرې زیاتې فائده شته چې ځینې یې دلته لیکل کېږي :
 ۱ : د تقوی څښتنان لکه څرنګه چې د آخرت پاچاهان دي، په حقیقت کې د دنیا پاچاهان او د ستر شرف او حقیقي سعادت خاوندان هم دي .

الله - جل جلا له - فرمایي : وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى (طه : ۱۳۲)

ترجمه : او ښه انجام د تقوی د خاوندانو لپاره دی !!

همدا راز فرمایي : وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ (الزخرف : ۳۵)

ترجمه : او آخرت ستا د رب په وړاندي یوازې د متقیانو لپاره دی !!

۲ : له دښمنانو څخه حفاظت دی :

الله - جل جلا له - فرمایلي دي : وَإِنْ تَصَبَرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضْرَكْكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا (الآیة، سورة آل عمران : ۱۲۰)

ترجمه : او که صبر او تقوی وکړئ! نو د دوی چل ول کوم تاوان نه در

رسوي !!

۳ : د عمل د اصلاح او د گناهونو د بخښنې سبب ده : الله تعالی فرمایي

: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا، يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا (الأحزاب: ۴۰، ۴۱)

ژباړه : اې مؤمنانو! له الله نه وډار شئ! او خبره کوئ سمه سوچه خبره،

چې ستاسو اعمال در اصلاح (ښک او سم) کړي او گناهونه مو در ته

وبخښي . او چا چې د الله او د هغه د رسول خبره ومنله، نو په يقيني توگه هغه لوی بری وموند !!

۴ : د الله پاک د محبت سبب دی : الله - جل جلاله - فرمایلي دي :
فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ (آل عمران : ۷۶)

ترجمه : په يقيني توگه الله د متقيانو سره محبت کوي !!

۵ : تقوی هغه تله ده چې خلگ ور باندي تلل کېږي، څوک چې دروند راوختی، هغه د الله پاک په نزد عزتمند دی .

الله - جل جلاله - فرمایلي دي : إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ (الحجرات : ۱۳)

ژباړه : په يقيني توگه د الله په وړاندي ستاسو ډېر عزتمند هغه دی چې ډېر تقوی لرونکی وي !!

۶ : د مرگ په وخت کې د زېږي لامل دی : الله تعالي فرمايي : لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (يونس : ۶۲)

ژباړه : د هغوی (متقيانو) لپاره هم د دنیا په ژوند کې زېږی دی او هم په آخرت کې، د الله د خبرو بدلېدل نشته، همدا ستر برياليتوب دی !!

۷ : تقوادر د الله پاک دوستان دي : الله - جل جلاله - فرمايي : أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ. الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ (يونس : ۶۲)

ژباړه : خبرشئ! څوک چې د الله دوستان دي پرهغوی نه وېره شته او نه به دوی خپه کېږي، هغه خلک چې ایمان ئې راوړی او تقوی ئې کوله!!

له تقوی پرته څوک د الله پاک دوست کېدلی نه شي الله فرمایي : **إِنَّ أَوْلِيَاءَهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ (الْآيَةُ، الْأَنْفَال : ٣٤)**

ژباړه : د الله پاک دوستان پرته له متقیانو بل څوک نه دي!!
 ٨ : له اور څخه د خلاصون ذریعه ده : الله - جل جلا له - فرمایلي دي : **ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا (مریم : ٧٢) .**
 ژباړه : بیا به موږ هغه کسان (له اوره) وژغورو چې تقوی ئې کړې وي او ظالمان به په گوندو غورزېدلي پکې پرېږدو!!

٩ : له دُنيوي سختیو او کړاوونو څخه د خلاصون ذریعه او د حلالي روزی د پیداکولو ذریعه ده : **وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا، وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ (الْآيَةُ، الطَّلَاق : ٢، ٣)**

ترجمه : او څوک چې د الله نه وېره وکړي، الله (پاک) به هغه ته (له مشکل څخه) د وتو لار پیداکړي او له داسې لوري به روزي ورکړي چې دی ئې گومان نه کوي!!

١٠ : د کارونو د اسانتیا لامل دی :

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا (الطَّلَاق : ٤)

ترجمه : او څوک چې له الله نه وېره وکړي، الله (تعالی) به د هغه په (هر) کار کې اساني راولي!!

۱۱ : تقوی او پرهېزگاري جنت ته د داخلېدلو سبب دی : الله - جل جلاله - فرمایلي دي : **إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ [الحجر: ۴۵]**.

ژباړه : بې شکه متقيان به په جنتونو او چينو کې وي!!

۱۲ : کاميابي په تقوی پوري تړلې ده : **وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (البقرة :**

(۱۸۹

ترجمه : له الله څخه وډارشي ! د دې لپاره چې کامياب شي !!

۱۳ : جنت ته به يوازي متقيان داخلېږي : **تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا (مريم : ۶۳)**

ترجمه : دا هغه جنت دی چې موږ يې له خپلو بندگانو څخه (يوازي)

هغه چاته ور کوو چې تقوا لرونکی وي !!

۱۴ : د تقوی لباس تر ټولو غوره لباس دی : **وَلِبَاسُ التَّقْوَى ذَٰلِكَ خَيْرٌ (الاعراف: ۲۶)**

ترجمه : او د تقوی جامه، دا ډېره غوره ده !!

۱۵ : د قيامت له سختيو څخه د خلاصون ذريعه ده.

وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازٍ لَهُمْ لَا يُمْسَّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (الزمر: ۶۱)

ترجمه : او الله پاک هغه کسان چې تقوی يې کړې وي، د دوی د

کاميابۍ له امله ژغوري، نه به کومه سختي ور ته و رسېږي او نه به

غمجن کېږي!!

۱۶ : تقوی د الله پاک له لوري ټولو امتونو ته وصيت او کلک حکم

دی: **الله تعالی فرمایلي دي : وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ**

وَأَيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ. (النساء: ۱۳۱)

ژباړه : او يقينا موږ هغو ته هم دا حکم ور کړی وو چې تر تاسو مخکې کتاب ور کول شوی او تاسو ته هم چې له الله (تعالی) نه و وېرېږئ!!
امام غزالي - رحمه الله - ليکلي دي : الله پاک د بنده په ښېگڼه تر هر چا ښه خبر دی ، د بنده لپاره تر هر چا ور ته زيات خير خواه دی او تر بل هر چا پرې زيات مهربان دی.

که په دنياکې بل داسي صفت وی چې د انسان لپاره ډېر ښه وی، د خير ښه راغونډوونکی او د لوی ثواب لامل وی ، په عبادت کې ستر وی، په عزت کې ستر وی، د اوس لپاره ډېر غوره او په راتلونکې کې ډېر بريالی کوونکی وی، تر دغه صفت چې تقوی ده، نوالله تعالی به په هغه سره بندگان امر کړي وی او خپلو خاصو خلکو ته به ئې په هغه سره وصيت کړی وی، په دې چې د الله علم بشپړ دی او رحمت ئې پراخ دی .

نو کله چې ئې په دغه يوه کار (تقوی) سره ټول امر کړل ، وړانديني او وروستني بندگان ئې په دې کې يوځای کړل او په دې ئې اقتصار وکړ، له دې معلومه شوه چې دا هغه پای دی چې ترې تېرېدونکی نشته ، او له دې پرته بل مقصود نشته او الله پاک هره خير خواهي او لارښوونه، تنبيه، تأديب، تعليم او تهذيب په دغه صفت (تقوي) کې جمع کړي دي .

تقوی د دُنيا او آخرت د خيرونو راجمع کوونکې او د ټولو مهماتو چې لوړو درجو ته رسوونکې وي، راجمع کوونکې ده . (التقوی ص : ۱۱)
۱۷ : تقوی د نبي اکرم - صلی الله علیه وسلم - امت ته وصيت دی .

عَنِ الْعَرَبِاضِ بْنِ سَارِيَةَ، قَالَ: صَلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الصُّبْحَ، فَوَعَظَنَا مَوْعِظَةً بَلِيغَةً ذَرَفَتْ مِنْهَا الْعُيُونُ، وَوَجَلَتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ، فَقَالَ قَائِلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، كَلَّمَهَا مَوْعِظَةُ مُودِجٍ، فَأَوْصِنَا، فَقَالَ: أَوْصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّجْعِ وَالطَّاعَةِ، وَإِنْ كَانَ عَبْدًا حَبَشِيًّا، فَإِنَّهُ مَنْ يَعِشْ مِنْكُمْ فَسَيَرَى اخْتِلَافًا كَثِيرًا، فَعَالِيكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمُهَدِّدِينَ، وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالتَّوَجُّدِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ (رواه احمد والترمذي وقال: هَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ).

ژباړه : له عرباض بن ساريه - رضی الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلی الله عليه وسلم - موږ ته د سهار لمونځ راکړ، نو موږ ته ئې اثرناکه نصيت وکړ، چې له امله ئې له سترگو اوښکې و بهېدې او زړونه و وېرېدل .

نويو چا و ويل : اې د الله رسوله ! صلی الله عليه وسلم - لکه دا چې د رخصتوونکې نصيحت وي، (لکه ته چې زموږ له منځ نه رخصتېدونکې يې !) نو موږ ته وصيت وکړه !

نبي - عليه السلام - وفرمايل : زه تاسو ته د الله په وېره نصيحت کوم، او (د مشر) د خبري په او رېدلو او منلو، که څه هم (امير) حبشي غلام وي، ځکه په تاسو کې چې څوک ژوندی پاته شي، نو ژر دی چې ډېر اختلاف به وويني، نو پر تاسو زما سنت او د خلفاء راشدينو سنت لازم دی چې مهديين (لارموندونکي) دي، په دې سنت د ژامي په غاښونيول وکړئ ! او (په دين کې) له نويو کارو ځان ساتئ ! ځکه هر بدعت (په دين کې نوی کار) گمراهي ده !!

همدا راز په تقوى سره هر پېغمبر خپل امت امر كړى لكه څرنگه چې
 په قرآن كريم كې د گڼو پېغمبرانو دا دعوت ذكر شوى چې : اتَّقُوا اللَّهَ
 وَأَطِيعُوا . (له الله نه و وېرېږئ ! (تقوى وكړئ !) او زما خبره
 ومنئ !

او اَلَا يَتَّقُونَ . (آيادوى تقوى نه كوي ؟)

۱۸ : تقوى د الله پاك شكر اداء كول دي : الله - جل جلاله - فرمايي :
 فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (آل عمران : ۱۲۳)

ترجمه : نو له الله پاك څخه و وېرېږئ ! تر څو ئې شكر اداء كړئ !!
 ۱۹ : تقوى د ټولو اعمالو آخرنى پايله ده : الله فرمايي : يَا أَيُّهَا النَّاسُ
 اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (البقرة: ۲۱)
 ترجمه : اې خلگو! د خپل خداى عبادت وكړئ ! هغه چې تاسو او تر
 تاسو مخكيني خلگ ئې پيدا كړئ ، د دې لپاره چې ځان وساتئ (تقوى
 كوونكى شئ)!!

۲۰ : متقي به د قيامت په ورځ تر نورو په لوړه درجه كې وي : الله -
 سبحانه و تعالى - فرمايي : وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ (الآية،
 البقرة: ۲۱۲)

ترجمه : او هغه كسانو چې تقوى كړې ده، د قيامت په ورځ به تر دوى
 پورته وي !!

۲۱ : تقوى د الله پاك د رحمت سبب دى : الله - تعالى - فرمايي :
 وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ (الحجرات : ۱۰)

ترجمه : له الله نه و وېرېږئ ! د دې لپاره چې رحم در باندي وشي !!

۲۲ : له دنیوي عذاب په تقوی انسان خلاصېږي : الله - تعالى -
 فرمایي: وَأَنْجِنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ (النمل : ۵۳)
 ترجمه : او هغه کسان مو (له عذاب) وژغورل چې ایمان ئې راوړی وو
 او تقوی یې کوله !!

مقصد دا دی چې تقوی داسي یو لوړ صفت دی چې د دُنيا او آخرت
 ټولي ښېښکني په دې کې نغښتې دي .
 الله - جل جلاله - دي توفیق راکړي چې په ځان کې تقوی راولو، خو د
 دُنيا او آخرت بری او ښکمرغي مو په برخه شي .

د قرآن کریم د تلاوت فضیلت

د قرآن کریم تلاوت د لویو او غوره عباداتو له جملې څخه دی .
 دا ځکه چې د قرآن کریم قاري د الله پاک سره مجلس کوي، الله پاک
 یادوي او الله پاک هم دی یادوي .
 دا قرآن چې موږ او تاسو یې تلاوت کوو، یا یې اورو او یا یې حفظ کوو،
 دا د هغه ذات کلام دی چې ټول کائنات یې پیدا کړي دي، د مخکینو او
 وروستنو ټولو رب دی، دا د الله پاک محکمه رسی او نېغه لار ده،
 مبارک ذکر او ښکاره رڼا ده .
 الله پاک د حضرت جبرئیل - علیه السلام - په ذریعه د نبی - علیه
 السلام - په مبارک زړه په عربي سپېڅلې ژبه نازل کړ، څو خلک د الله
 پاک له نافرمانیو و وېروي .

د قرآن کریم د تلاوت آداب

کله چې دا دومره ستر عبادت دی، نو باید د قرآن کریم د تلاوت په وخت کې د دې مقدس او سپېڅلي کتاب ادب وکړو، خو د تلاوت له امله د لا زیاتو ثوابونو خاوندان وگرزو او همدا راز د دغه عظیم الشان کتاب له بې ادبۍ څخه ځان و ساتو .

علامه سیوطي - رحمه الله - په خپل کتاب کې په تفصیل سره د تلاوت آداب د دلائلو سره لیکلي دي .

خو زه غواړم چې په مختصره توګه د تلاوت آداب د محترم لوستونکو سره شریک کړم .

۱: د قرآن کریم د تلاوت لپاره اودس کول مستحب دی . (بې اوداسه تلاوت کول هم روا دی، په دې شرط چې قرآن کریم ته لاس ور نه وړل شي) .

۲: تلاوت باید په پاک او سپېڅلي ځای کې وکړي، چې هلته هیڅ نجاست وجود و نه لري او غوره دا ده چې په مسجد کې وکړل شي، په حمام (له حمام څخه مراد د لمبېدلو کوټه ده) او لار کې تلاوت مکروه دی . (حمام خو پاک نه وي او په لار کې خلګو ته تکلیف رسېږي او د دوی د نه پاملرنې له امله د قرآن کریم بې حرمتي کېږي) .

۳: قبلي ته مخامخ په آرام، عزت، خُشوع او سر ښکته کولو سره کښېناستل مستحب دي .

۴: د قرآن کریم د تعظیم او د طهارت په مقصد تر تلاوت مخکې مسواک وهل سنت دي .

- ۵ : د تلاوت تر شروع مخکې اَعُوْذُ بِاللّٰهِ لَوْسْتَلِ سُنْت دې .
- ۶ : له سورة التوبة پرته د هر سورت په پیل کې بسم الله باید ولوستل شي .
- ۷ : قرآن کریم باید په ترتیل او د تجوید په پام کې نیولو سره ولوستل شي . (باید د مجلو او اخبارونو په څېر په تېزۍ سره و نه لوستل شي چې د سړي فکر د سورت پای ته وي، چې کله به ور و رسېږم .)
- ۸ : قرأت په سوچ او فکر سره لوستل سنت دي، دا (په سوچ او فکر سره د قرآن کریم لوستل) لوی مقصد او مهم مطلوب دی (ځکه د قرآن کریم د نزول اصلي هدف دا دی، خو ځان پرې پوه کړل شي او بیا د هغې پوهې په رڼا کې خپل ژوند سر ته و رسول شي) په تدبر او فکر لوستلو سره سینې خلاصېږي او زړونه روښانه کېږي .
- همد اراز د قرآن کریم سره مناسبې ځینې دعاګانې هم باید ولوستل شي، د بېلګې په توګه نبي - علیه السلام - به چې : سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ولوست، سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى به یې ولوست، همدا راز نوري دعاګانې هم راغلي دي . (خو دا هغه مهال چې په لمانځه کې نه وي)
- ۹ : د تلاوت په وخت کې ژړل، یا د ژړا هڅه کول .
- که چا ته ژړا نه ورځي، د هغه لپاره خشوع او غم کول مستحب دي .
- ۱۰ : قرآن کریم په ښه اواز سره لوستل سنت دي .
- ۱۱ : ځینې احادیث داسې راغلي دي چې له هغو په لوړ اواز تلاوت کول مستحب معلومېږي او له ځینو پټ او په کښته اواز لوستل مستحب معلومېږي .

تطبیق داسی دی : په پټه لوستل په هغه ځای کې غوره دی چې له ریاء وېرېږي، یا چا ته تکلیف رسېږي او له دې پرته جهر غوره دی .

۱۲ : قرآن کریم ته په کتو تلاوت کول له یاده تر تلاوت غوره دی ځکه قرآن کریم ته کتل مطلوب عبادت دی .

۱۳ : د چا د خبرو له امله تلاوت بندول، همدا راز د تلاوت په دوران کې خنډل، په عبث کارو کې مصروف کېدل او عبث (یوې او بلي خوا ته) کتل مکروه دي .

۱۴ : غوره دا ده چې د قرآن کریم د ترتیب موافق تلاوت وشي .
۱۵ : د قرآن کریم د ختم په وخت کې دُعاء کول سنت دي . (په دې وخت کې دُعاء قبلېږي) .

(الاتقان في اصول القرآن ملخصا : ج : ۱ له ۲۱۲ نه تر : ۲۲۴ مخ پوري)
الله پاک دي د قرآن کریم سره د زیات تعلق توفیق راکړي آمین .

ستري او تباه کونکې گناوي

مؤمن باید له هري گناه ځان و ساتي، تر څو له عذابه خلاص او آخرت ئې سم شي .

گناه گناه ده، که څه هم صغیره وي، ځکه زهر زهر وي، که څه هم لږ وي .

علم او و لیکلي دي چې د صغیرې گناه په همیشه کولو سره هغه هم کبیره جوړېږي او کوم خلگ چې په صغیره گناه کې اخته وي، په عمومي ډول هغه همیشه کوي، له دې امله کومي گناوي چې صغیرې گنل کېږي، هغه هم تر کبیرو پوري رسېږي ، له دې امله له صغیره او

کبیره هري گناه څخه بايد پرېهېز وکړل شي او کومه گناه چې وشي، که څه هم صغیره وي، له هغې توبه سمدستي ايستل ضروري دي، په دې چې ترې کبیره جوړه نه شي .

له دې امله بايد هر مسلمان د خپل ژوندانه جائزه واخلي ، په کومه گناه کې چې اخته وي هغه دي پرېږدي، د نفس او شيطان نافرمانی دي شروع کړي او نفس دي پوه کړي چې وگوره دگناه پایله د برزخ، د حشر د میدان او د دوزخ عذاب دی .

که د هغو عذابو توان نه لرې، نو گناه پرېږده او توبه وکړه ! په دې کې دي خیر دی .

که انسان د نفس مراقبه او محاسبه کول شروع کړي، ان شاء الله تعالی یوه ورځ به د توبې توفیق ور ته وشي او گناه به پاته شي .

که څه هم د بنده لپاره د هري گناه پرېښودل اړین دي، خو بیا هم ځیني گناوي ډېري خطرناکې دي، له هغو په ځانگړې توگه په ډېره جدي توگه ځان ژغورل ضروري دي .

ځیني یې په دې حدیث کې ذکر شوې دي :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- : اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ. قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَاهُنَّ؟ قَالَ: الشِّرْكُ بِاللَّهِ، وَالسَّحَرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الزَّحْفِ ؛ وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ الْغَافِلَاتِ (متفق عَلَيْهِ مشكوة المصابيح ص: ١١٤ ج: ١)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : له اوو هلاکونکو گناهونو څخه ځان وساتئ !

صحابه کرامو - رضی الله عنهم - عرض وکړو، ای د الله رسوله ! هغه اوه گناهونه کوم دي ؟ رسول الله - صلی الله علیه وسلم - و فرمایل : (هغه دا دي :)

(۱) د الله تعالی سره څوک شریکول .

(۲) جادو کول .

(۳) د یوه داسي نفس وژل چې د هغه وژل الله پاک حرام کړي وي، مگر که په حق سره وژل وي (مثلاً : دا چې ده څوک وژلی وي، په قصاص کې به د شرعي فیصلي مطابق وژل کېږي)

(۴) د سود خوړل .

(۵) د یتیم مال خوړل .

(۶) د جهاد له میدان څخه په شاګرزولو سره تېښتېدل .

(۷) په پاک لمنو ایماندارو ښځو باندې تهمت لگول، د چا چې د بدی فکر هم نه وي!!

له دغو اوو گناهونو باید ځانونه په کلکه وژغورو، ځکه د الله پاک د سپېڅلي نبي - صلی الله علیه و سلم - وینا ده چې دغه او ه کارونه تباہ کوونکي دي ، د انسان آخرت ور تباہ کوي .

نو باید له دغو گناوو ځانونه هم وژغورو او نورو ته هم دغه مبارک حدیث ورسوو، خو هغوی هم له دغو گناهونو ډډه وکړي .

اولنی تر ټولو ستره او خطرناکه گناه په دې حدیث کې د الله پاک سره شرک نیول راغلي دي .

د شرک په اړه الله پاک فرمایي : **إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ** (لقمان : ۱۳)

ژباړه : په يقيني توگه شرک لوی ظلم دی !!

دوهمه گناه جادواو کوډي دي .

دریمه گناه دهغه نفس وژل دي چې الله پاک یې ناحقه وژل حرام کړي دي الله پاک فرمایي : **وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِدًا فَجَزَاءُ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا** (النساء : ۹۳)

ترجمه : او څوک چې په قصد سره کوم مؤمن و وژني، نو د ده سزا جهنم دی، په هغه کې به همېشه اوسي او الله غضب پرې کړی او لعنت یې پرې کړی او سترعذاب یې ور ته تیار کړی دی !!

دسود خوړل :

الله تعالی فرمایي : **﴿الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ﴾** (الآية، البقرة: ۲۴۵)

ژباړه : هغه خلک چې سودخوري، دوی به نه راپاڅېږي (د قیامت په ورځ) مگر د هغه چا په شان چې شیطان د لاس ور وړلو له امله گډ ود (لیونی) کړی وي !!

د یتیم مال خوړل :

دا هم لویه او تباه کوونکې ګناه ده، په دې اړه الله تعالی فرمایي : **إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا** (النساء: ۱۰)

ترجمه : يقيناً هغه کسان چې د یتيمانو مالونه په ظلم خوړي، بې شکه دوی په خپلو ګېډو اور خوړي او ژر به تاوځن اور ته ننوزي !!

د ګناهونو دنيوي او اخروي زیانونه

په دنیا کې د ټولو مصیبتونو، غمونو او پرېښایو لامل د انسان ګناهونه دي، لکه څرنګه چې الله تعالی په خپل مقدس کتاب قرآن عظیم الشان کې فرمایي : **وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ** (الشوری : ۳۰)

ژباړه : کوم مصیبت او تکلیف چې تاسو ته رسېدلی، دا ستاسو د هغو کړو له امله دی چې ستاسو لاسونو کړي دي او الله پاک له ډېرو (ګناهونو) معافي او تېرېدنه کوي !!

يعني تاسو ته چې کوم تکلیف رسېږي، هغه ستاسو له خپله لاسه دی، که تاسو سم کارونه وکړئ، بیا به داسې ډېر کړاوونه له تاسو وګرزي . بل دا چې الله پاک ستاسو له ډېرو ناوړو کارو در تېرېږي، په هر کار مو نه رانیسي، که یې په هر کار رانیولی، تر دې به مصیبتونه ډېر زیات وي .

یوه مهمه خبره دا ده چې د خیر او شر اسباب معلومول اړین دي .

بایدانسان دې ته متوجه اوسي چې د دې سبب څه دی؟

بله خبره دا چې انسان باید د نفس له دوکې څخه ځان وژغوري، ځکه انسان په دې ښه پوهېږي چې گناه او غفلت ضرري شيان دي، د دې په اختیارولو سره انسان د تاوانونو سره مخ کېږي، خو بیا هم ځان په دې تېر باسي چې الله غفور او رحیم دی، گناه به وکړم، الله پاک ترې را تېرېږي، کله وایي : بیا به توبه وباسم، کله یو دوه رکعاته نفل وکړي، په دې سره ځان معصوم او بې گناه ور ته ښکارېږي، کله وایي : دا گناه به په تقدیر کې لیکلې وه، کله وایي : ټول خلگ داسي کوي، کله وایي : خلگ غټي غټي گناوي کوي، که ما دا گناه وکړه څه وشول ؟ ځیني دا فکر کوي چې گناهونه که هر څومره وکړم، په یوه استغفرالله سره به معاف شي، ځیني وایي : گناهونه کوه، بیا سل ځله استغفار ووايه، ټولي گناو ی به دي ختمي شي !

ځیني داسي وایي : له گناهونو ځان ساتل د الله پاک له پراخ بخشش څخه ناخبرتیا ده !!

دې ته ورته نوري پلمې چې خلگ کوي، دا ټولي د شیطان دوکې دي، انسان په تاوانو کې اچوي .

گناه په دنیا او آخرت کې ډېر زیات زیانونه لري .

د گناه دومره ډېر تاوانونه دي چې له الله تعالی پرته بل څوک ئې نه شي شمېرلی .

د گناه ضررونه په دوه ډوله دي :

۱ : هغه چې د ټولو گناهونو سره تعلق لري .

۲ : هغه چې د یوې مشخصې گناه سره تعلق لري .

ځکه گناوي د زهرو او مرضونو په څېر دي او د هر مرض لپاره خپله ځانگړتیا او تاثیر د انسان په بدن کې شته .

ځینې ئې زړه کمزوری کوي، ځینې ئې سترگې خرابوي او ځینې ئې دماغ خرابوي .

دغسې گناهونه هم بېلابېل زیانونه لري .

د تاسف خبره دا ده چې د ډېری خلکو عادت دا دی چې د رنځونو په هکله ډېرې هلې ځلې کوي، علاج ئې کوي او د هغو لپاره د دواء په لټه کې ډېرې هڅې کوي، خو د گناه په هکله هیڅ فکر نه کوي، نه توبه ترې باسي، نه ترې گرزې او نه ئې د کولو له امله غمجن کېږي .

دا صفت بای دپه ځان کې انسان را نه ولي ، ځکه له گناهونو څخه نه وېرېدل او د گناه په کولو باک نه کول منافقت دی او له گناه څخه وېره ایمان دی .

د گناهونو ځینې تاوانونه په لاندې ډول دي :

۱ : انسان ته هر ډول مصیبتونه او تکلیفونه د گناهونو له امله رسېږي.

الله - سُبْحَانَهُ وَ تَعَالَى - فرمایي: وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ (النساء: ۷۹)

ژباړه : اوکوم کړاو چې در و رسېدی ، نو (هغه) ستا له خپل لوري دی!!

په بل ځای کې فرمایي : قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ (الآية آل عمران: ۱۶۵)

ژباړه : ورته و وایه : دا (تکلیف) مو د خپلو ځانو له لوري دی !!

۲ : زړه خرابوي او د زړه د زنگ لامل دی .

الله - جل جلاله - فرمایي : **كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ**
(سورة البطففين: ۱۳)

ژباړه : هيڅکله نه، بلکې د دوی په زړونو هغو عملونو زنگ اچولی،
چې هغوی به کول !!

رين د زړه مرض دی لکه څرنگه چې زنگ د اوسپني مرض دی، کله
چې يوه اوسپنه زنگ وکړي، هغه له کاره لوېږي او طاقت هم له لاسه
ور کوي.

همدا راز د زړه زنگ هم زړه له کاره اچوي .

۳ : گناه زړه توروي او رڼا ئې ختموي .

په حديث کې راغلي دي :

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّ الْمُؤْمِنَ إِذَا أَذْنَبَ كَانَتْ
نُكْتَةً سَوْدَاءَ فِي قَلْبِهِ فَإِنْ تَابَ وَتَزَعَّ وَاسْتَغْفَرَ صُقِلَ قَلْبُهُ وَإِنْ زَادَ زَادَتْ حَتَّى يَعْْلُوَ
قَلْبُهُ ذَلِكَ الرَّيْنُ الَّذِي ذَكَرَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فِي الْقُرْآنِ { كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ } . (رواه أحمد ص: ۳۳۳ ج: ۱۳ والترمذی وابن ماجه وقال الترمذی: هذا
حديث حسن صحيح)

ژباړه : له ابوهريره - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله -
صلی الله عليه وسلم - وفرمايل : کله چې مؤمن گناه وکړي، د ده په
زړه کې تور ټکی شي، که توبه وباسي، هغه گناه پرېږدي او بخښنه
وغواړي، زړه يې صفاء شي ، او که زیاتي گناوي وکړي، د زړه توروالی

یې زیاتېږي، تر دې چې پر زړه یې توروالی راپورته شي، دا هغه زنگ دی چې الله عزوجل په قرآن کې یاد کړی دی : **كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ !!**

۴ : گناه انسان له خپل رب څخه په پرده کې اچوي .

الله - تعالى - فرمایي : **كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَّحُجُونَ (المطففين: ۱۵)**
ژباړه : هيڅکله نه، په هغه ورځ به دوی بې شکه د خپل رب له لیدلو بې برخي وي !!

يعني کله چې دوی خپل زړونه په دنیا کې په گناهونو سره پټ کړي وو، د دې الله تعالى داسي بدله ور کړه چې په قیامت کې به د الله تعالى له رؤیت او لیدني څخه محروم وي .

۵ : نور خلگ او نور مخلوقات هم د یوه گناهگار د بدو کړو له امله تکلیفېږي او گناهگار ته ښېږي کوي .

حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - فرمایي : **إِنَّ الْحَبَّارَی لَتَمُوتُ فِي وَكْرِهِا مِنْ ظُلْمِ الظَّالِمِ (الجواب الکافی ص: ۳۸)**

ژباړه : زانې په خپلو ځالوکې دظالم دظلم له امله مري !!

مجاهد - رحمه الله - فرمایي : حیوانات په نافرمانو خلگو باندې لعنت وایي، کله چې وچ کالي سخته شي، وایي : دا د انسانانو د گناه له کبله دی (الجواب الکافی ص : ۳۸) .

د گناه د پېژندلو نښه

گناهونه په دوه قسمه دي :

۱ : هغه گناه چې د هغه حرمت او گناه کېدل څرگند او ښکاره وي لکه غلا، زنا، غیبت او داسې نور . . .

۲ : هغه کار چې د هغه گناه کېدل هر چا ته ښکاره نه وي، ډېر کم خلگ ور باندې پوهېږي .

د داسې کار په هکله کله انسان ته شک پیدا شي، چې دا وکړم که نه ؟ دا کار ثواب لري، که گناه ؟ روا دی او که ناروا ؟ یا دا چې دا کار سنت دی او که بدعت ؟

د شک د پیدا کیدو په عمومي توګه دوه لاملونه دي :

۱ : د علماوو د اختلاف له امله سړی شکمن کېږي چې بعضي ور ته گناه وایي او بعضي نور ور ته گناه نه وایي .

۲ : په دلائلو کې تعارض معلومېږي، دواړه طرفه دلائل وي، له دې امله شک پیدا شي .

په دې وخت کې د شریعت حکم څه دی ؟ هغه شکمن سړی یا بې علمه سړی باید په داسې وخت کې څه وکړي ؟

په دې هکله په حدیث کې راغلي دي :

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا الْإِيمَانُ قَالَ إِذَا سَرَّكَ حَسَنَتُكَ وَسَاءَتْكَ سَيِّئَتُكَ فَأَنْتَ مُؤْمِنٌ قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَمَا الْإِثْمُ قَالَ إِذَا حَاكَ فِي نَفْسِكَ شَيْءٌ فَدَعَهُ. (رواه احمد ص: ۴۹ ج: ۴، مشکوٰۃ المصابيح ص: ۱۶ ج: ۱)

ترجمه : حضرت ابوامامه - رضی الله عنه - فرمایي چې يوه سړي له رسول الله - صلی الله عليه وسلم - څخه پوښتنه وکړه : اې د الله پېغمبره ! - صلی الله عليه و سلم - (د) ايمان (نښه) څه ده ؟

نبي کریم - صلی الله عليه و سلم - ور ته وفرمايل : کله چې تا ستا نېکې خوشحال کړي او بدې دي خفه کړي، ته مؤمن يې ! هغه سړي بيا پوښتنه وکړه چې د گناه (علامه او نښه) څه ده ؟

رسول الله - صلی الله عليه وسلم - وفرمايل : کله چې يو شی ستا په زړه کې شک پيداکړي، نو هغه کار پرېږده !!

د حديث مطلب دا دی چې کله ته څه د نېکۍ کار وکړې او په هغه خوشحال شې، په دې يقين او باور سره چې ما ته به په دې کار الله تعالی اجر او ثواب راکوي، کله که د گناه کار وکړې، په هغه غمجن شې او دا فکر در سره پيدا شي چې د الله پاک د حکم مخالف کار مي وکړ، دا د ايمان د شتون نښه ده، چې په تا کې ايمان شته .

ځکه ته د الله پاک په رضاء راضي او خوشحاليږې او د الله پاک په ناراضتيا غمجن کېږې، دا دي د ايمان نښه ده او چې کله په گناه غمجن شې، له دې معلومېږي چې ته په دې گناه پېښمانه يې او دا پېښمانتيا توبه ده .

په دې حديث کې يې هغه گناهونه ور ته ښودلي دي چې هغو ته ډېر خلگ گناه نه وايي، نور گناهونه يې نه دي ور ته بيان کړي، بلکې يوازي هغه ئي بيان کړي چې د انسان په زړه کې د هغه کار د کولو له

امله شک پیدا کړي چې دا به گناه وي او که نه ؟ نو نبی - صلی الله علیه و سلم - ور ته وفرمایل : چې همدا گناه ده ، دا کار پرېږده !!
 په یوه روایت کې راغلي دي : **التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ** (رواه ابن ماجه والطبرانی، الترغیب والترہیب ص: ۴۸ ج: ۴).

ژباړه : له گناه څخه توبه ایستونکی د هغه چا په څېر دی چې گناه یې نه وي (کړې) !!

دا دواړه په دې کې سره برابر دي چې مؤاخذه یې نشته او گناه هم ور پسې نه ده لیکلې، خو دا هغه وخت کله چې توبه د خپلو شرطونو سره وکړل شي .

(د توبې د شرطونو او مرتبو لپاره زموږ کتاب : د سعادت لارښود ته مراجعه وکړئ !)

همدا راز په یوه بل حدیث کې راغلي دي : **دَعُ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ فَإِنَّ الصِّدْقَ طُمَأْنِينَةٌ وَإِنَّ الْكُذِبَ رَيْبَةٌ** (رواه احمد و الترمذی و النسائی، کبافي المشکوٰۃ ص: ۲۴۲ ج: ۱)

ژباړه : هغه کار پرېږده چې تا په شک کې اچوي، د هغه څه په لور (ولاړ شه !) چې په شک کې دي نه اچوي، ځکه رښتیا د اطمینان سبب دی او درواغ د نا آرامۍ !!

په دې حدیث کې په اولی او غوره طریقه د عمل کولو لارښوونه شوې ده.

که هر ډول شک انسان ته پیدا شي، موږ ته په دې وخت کې نبوي ارشاد دا دی چې هغه کار باید پرېږدو، داسې کار ته باید مخه کړو چې له هر ډول شک او شبهي څخه خلاص وي .

عَنِ النَّوَاسِ بْنِ سَمْعَانَ الْأَنْصَارِيِّ قَالَ سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- عَنِ الْيَبْرِ وَالْإِثْمِ فَقَالَ «الْيَبْرُ حُسْنُ الْخُلُقِ وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ وَكَرِهْتَ أَنْ يَطْلُعَ عَلَيْهِ النَّاسُ» . (رواه مسلم ص: ۳۱۴ ج: ۲)

ژباړه : له حضرت نواس بن سمعان - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې ما له رسول الله - صلی الله علیه وسلم - د نېکۍ او گناه په اړه پوښتنه وکړه ؟ نبی - علیه السلام - وفرمایل : نېکې ښه اخلاق ده ، او گناه هغه ده چی ستا په سینه کې شک پیدا کړي او ته دا بده گنې چې خلگ ترې خبر شي !!

له حضرت وابصه بن معبد - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : ته د دې لپاره راغلی یې چې د نېکۍ په هکله پوښتنه کوې ؟ (د نېکې علامه څه ده)

ما وویل : هو! رسول الله - صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : له خپل زړه څخه فتوی غواړه، نېکې هغه ده چې زړه او نفس د هغه کار په کولو کې مطمئن وي، وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي النَّفْسِ، وَتَرَدَّدَ فِي الصَّدْرِ، وَإِنْ أَفْتَاكَ النَّاسُ (رواه أحمد والدارمی مشکاة البصايرح ص: ۲۴۲ ج: ۱)

ژباړه : او گناه هغه ده چې په زړه کې شک پیدا کړي، که څه هم تا ته خلگ فتوی در کړي (چې دا کار روا دی، نو بیا هم نه روا کېږي) !!

په یوه روایت کې راغلي دي چې آدم علیه السلام خپلوزامنوته خووصیتونه وکړل چې خوئې په دې ډول دي :

{ ۱ } کله چې د یوه کار د تر سره کولو اراده کوئ، نو که مو په زړه کې شک وو، هغه کار مه کوئ ! ځکه زه چې د ونې خوا ته د خوړلو په اراده ور نږدې شوم، په زړه کې مې د خوراک په وخت کې شک وو .

{ ۲ } کله چې د یوه کار اراده وکړئ ! نو پایلي او نتیجې ته ئې گورئ ! ځکه ما که د ونې د خوراک پایلي ته فکر کړی وی، ما به ترې خوراک نه وی کړی .

{ ۳ } کله چې د یوه کار د کولو اراده وکړئ، د بنو خلگو سره مشوره وکړئ ! ځکه ما که له ونې څخه د خوراک په وخت کې د ملائکو سره مشوره کړې وی، هغوی به را ته له ونې څخه د نه خوراک مشوره را کړې وی . (شرح الاربعین للنووي ص : ۷۹)

معلومه شوه چې د کوم کار له امله د انسان په زړه کې شک پیدا کېږي، چې دا به روا وي او که ناروا ؟ د هغه کار پرېښودل په کار دي .

په دې احادیثو کې یوه لویه ضابطه د انسان د ژوندانه لپاره ذکر شوې ده : او هغه دا چې کله د کوم کار په اړه ور ته شک پیدا شي، چې دا به

جائز وي او که نه ؟ او یا دا چې دا به سنت وي او که بدعت ؟

نو د هغه کار له کولو باید ډډه وکړي او داسې کار وکړي، چې هغه له شک څخه خلاص وي .

همدا راز فقهاء کرامو هم داسي مسئله ليکلي ده : فتاوی عالمگیری
لیکلي دي : وما تَرَدَّدَ بِهِ بَيْنَ الْبِدْعَةِ وَالسُّنَّةِ يُتْرَكُ (فتاوی هندیه
ص : ۱۶۹ ج : ۱)

ژباړه : کوم شی چې د بدعت او سنت په منځ کې شکمن شو، هغه به
پرېښودل کېږي !!

همدا راز علامه شامي - رحمه الله - لیکي : إِذَا تَرَدَّدَ الْحُكْمُ بَيْنَ سُنَّةٍ
وَبِدْعَةٍ، كَانَ تَرْكُ السُّنَّةِ رَاجِحًا عَلَى فِعْلِ الْبِدْعَةِ (رد المحتار ص: ۴۵ ج: ۱)

يعني كله چې حكم د سنت او بدعت تر منځ دائر وي، نو د سنت
پرېښودل د بدعت تر کولو غوره دي !!

له دې مسئلې څخه په بل عبارت داسي تعبير هم کېدی شي چې په
احتياط عمل کول .

يعني د شک په وخت کې بايد هغه طريقه عملي شي د کوم په عملي
کولو سره چې انسان له گناه څخه خوندي کېږي .

او دا زموږ د مذهب مهذب يو مهم اصل دی چې په اختلافي مسائلو کې
پرې په اهتمام سره عمل کېږي .

که دا خبره د چا یاد وي او عمل پرې وکړي، ان شاء الله تعالی د ډېرو
سوالونو ځواب به په اسانۍ سره تر لاسه کړي .

د نبی اکرم - ﷺ - خصوصیات

په دې وروستيو کې د اسلام او رڼا د دښمنانو له خوا د اسلام د ستر مَحسن او د الله تعالى د سپېڅلي پېغمبر جناب محمد رسول الله - صلی الله عليه وسلم - د ستر شان په اړه بې ادبې کړې ده .

دوی په خپلو سپکو حرکاتو سره د خپلي کینې او عداوت څرگند کړی چې دوی یې د اسلام او نبی اکرم - صلی الله عليه وسلم - سره لري .

دوی په داسي بې ادبيو او سپکو حرکاتو سره د نبی اکرم - صلی الله عليه وسلم - په شان او عزت کې کمی نه شي راوستلی ، بلکې یوازي خپل خباثت او نجاست میدان ته راباسي .

په داسي حال کې باید مسلمانان د اسلام د پېغمبر - صلی الله عليه وسلم - صفات ځان ته معلوم کړي او په سر او مال له خپل خوږ پېغمبر - صلی الله عليه وسلم - څخه دفاع وکړي .

له دې امله غواړم چې د رسول الله - صلی الله عليه وسلم - ځیني داسي خصوصیات او ځانګړتیاوي ولیکم چې په هغوسره جوتېږي چې رسول الله - صلی الله عليه وسلم - یو داسي ستر او بې نمونې شخصیت دی چې نه مخکې څوک د ده په څېر په دنیا کې تېر شوی او نه هم شونې ده چې وروسته دي داسي څوک پیدا شي .

الله - جل جلاله - زموږ پېغمبر جناب محمد رسول الله - صلی الله علیه وسلم - ته ځینې داسې خصوصیات او ځانګړتیاوې ور کړې دي چې بل پېغمبر ته نه دي ور کول شوې او دا زموږ د پېغمبر - صلی الله علیه و سلم - د فضیلت او بهتری ښکارندوی دي . ځینې یې دا دي :

عَنْ جَابِرٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِيَ الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُورًا، فَأَيُّهَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكْتُهُ الصَّلَاةَ فَلْيُصَلِّ، وَأُجِلَّتْ لِيَ الْمَغَانِمُ وَلَمْ تَحِلَّ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً. (متفق عليه\مشکوٰۃ المصابيح ص: ۵۱۲ ج: ۲).

ژباړه : له حضرت جابر بن عبدالله - رضي الله عنه - څخه روایت دی چې نبی - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : ما ته پنځه شيان راکول شوي چې تر ما مخکې بل چا ته نه دي ور کول شوي : (۱) زما مرسته د یوې میاشتي د مزل په اندازه په رعب سره شوې ده (دښمنان به د دومره فاصلې سره هم ترې وېرېدل)

(۲) ټوله زمکه زما لپاره مسجد او پاکوونکې ګرزول شوې ، زما له امت څخه چې کوم سړی په کوم ځای کې وي، د لمونځ وخت ور باندي راشي، (په هغه ځای کې دي) لمونځ دي وکړي .

(۳) زما لپاره غنیمتونه حلال شوي دي او تر ما مخکې هیچا ته نه وو حلال شوي . (د نورو انبیاوو لپاره حکم دا وو چې غنیمت به په یوه غره کېښودل شو، له اسمانه به اور راغی، و به یې سوزوی)

(۴) ما ته (لوی) شفاعت را کول شوی دی .

(۵) پخوا به یو نبي یوازي خپل قوم ته ور لېږل کېدی ، زه په عامه توګه ټولو خلګو ته را لېږل شوی یم !!

د رسول الله - صلی الله علیه و سلم - ځیني خصوصیات په نورو احادیثو کې راغلي دي، د ځینو خلاصه دا ده :

(۶) جوامع الکلم (داسي کلمې چې په لنډو الفاظو کې ډېرې مسئلې پکې بیان شوې وي) پېغمبر علیه السلام ته ور کول شوې دي .

(۷) نبوت ور باندي پای ته رسېدلی دی ، تر ده وروسته بل نبي نه راځي .

(۸) زموږ صفونه (د لمانځه) د ملائکو د صفونو په څېر دي .

(۹) د سورة البقره دوه اخیرني آیاتونه د عرش د لاندي له خزاني څخه نبي علیه السلام ته ور کول شوي دي .

(۱۰) د زمکې خزاني نبي - علیه السلام - ته ور کول شوې وې .

په دې کې اشاره وه چې د اسلام دين به په ټولي زمکې غالب راځي او د نړۍ ټولو برخو ته به د اسلام اواز رسېږي .

(۱۱) زما نوم احمد اېښودل شوی دی .

(۱۲) د نبي - عليه السلام - امت تر ټولو امتونو غوره ګرزول شوی دی .

(۱۳) نبي - صلى الله عليه و سلم - ته مخکينۍ او وروستنۍ ټولي ګناوي ور معاف شوې دي .

(۱۴) حوض کوثر ور کول شوی .

(۱۵) د قيامت په ورځ به رسول الله - صلى الله عليه وسلم - د حمد د بيرغ خاوند وي، چې لاندې به ترې آدم - عليه السلام - او ترې لاندې خلګ وي .

(۱۶) د نبي - صلى الله عليه وسلم - شيطان کافر وو، الله پاک د ده مرسته وکړه ، مسلمان شو .

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا وَقَدْ وَجِّلَ بِهِ قَرِينُهُ مِنَ الْجَنِّ . قَالُوا وَإِيَّاكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ «وَإِيَّايَ إِلَّا أَنَّ اللَّهَ أَعَانَنِي عَلَيْهِ فَأَسْلَمَ فَلَا يَأْمُرُنِي إِلَّا بِالْخَيْرِ» . (رواه مسلم ص: ۳۷۶ ج: ۲)

ژباړه : له عبد الله بن مسعود - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه وسلم - وفرمايل : له تاسو څخه هيڅوک داسي نشته مگر د هغه سره د هغه له پېريانو ملگری څخه مقرر شوی دی .

صحابو - رضي الله عنهم - و ويل : اې د الله پيغمبره ! ستا سره هم مقرر شوی دی ؟

نبي - عليه السلام - وفرمايل : زما سره هم مقرر شوی، خو الله پاک پر ده باندي زما سره مرسته وکړه، نو اسلام يې راوړ، نو ما پرته له خير څخه په بل څه نه امر کوي !!

(۱۷) نورو پيغمبرانو - عليهم السلام - ته د وخت مناسب موقتي معجزې ور کول شوې وي، زموږ پيغمبر - صلى الله عليه وسلم - ته د قرآن کریم په شکل کې داسي معجزه ور کول شوې چې تر قيامته پاته ده او ټولي نړۍ ته يې داسي چپلنج ورکړی چې د دې کتاب په څېر کتاب پېش کړی !!

خو تر او سه پوري هم هيچا په هيڅ تاريخ کې دې کار ته چمتووالی نه دی څرگند کړی .

دا ځکه چې د دې مقابله کول ناشونی او محال کار دی او دا ځکه چې دا د الله تعالی کتاب دی، نو مخلوق يې د بېلگي له راوړلو عاجز دی .

(۱۸) د قیامت په ورځ به تر ټولو مخکې جناب محمد رسول الله - صلی الله علیه و سلم - جنت ته داخلېږي، تر ده مخکې به بل چا ته اجازه جنت ته د داخلېدلو نه وي .

(۱۹) الله - جل جلاله - رسول الله - صلی الله علیه و سلم - ته پر نورو پیغمبرانو - علیهم السلام - فضیلت او غوره والی ور کړی دی .

(۲۰) د نبی - علیه السلام - امت به تر ټولو امتونو په جنت کې په زیات شمېر کې وي .

دا خصوصیات موږ په اختصار سره ولیکل، نور هم بې شمېره خصوصیات لري، خو چې خبره او ږده نه شي، له دې امله په دې سره اکتفاء کوو .

کله چې زموږ خوږ پیغمبر - صلی الله علیه و سلم - داسې ځانگړتیاوي لري چې حتی بل پیغمبر یې هم نه لري، نو د ایمان او عقل دواړو تقاضا دا ده چې د داسې عظیم الشان پیغمبر - صلی الله علیه و سلم - سره تر بل هر چا زیات محبت وکړو، باید له ده څخه په سر او مال سره دفاع وکړو او د ده مبارکې طریقې عملي کړو، خو د دنیا او آخرت نېمکمرغي او سر لوړي مو په برخه شي .

د نبی - علیه السلام - د امت خصوصیات

الله جل جلاله د نبی اکرم - صلی الله علیه و سلم - امت ته ځینې ستري ځانگړتیاوي ور کړې دي، کومې چې بل امت ته نه دي ور کول شوې .

له دغو خصوصیاتو معلومیږي، چې دغه اُمت الله جل جلاله خوښ کړی او دا تر نورو افضل او غوره دی.

ځیني یې دلته موږ په مختصره توګه رانقل کوو :

په هره خبره مو دلیل او حواله د اوږدوالي د وېرې له امله نه ده را نقل کړې، یوازې په څو ځایو کې مو دا چاره کړې ده :

۱ : دا اُمت تر نورو غوره دی. لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي :

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ (البقرة : ۱۱۰) یعنی تاسو غوره اُمت یاست !!

۲ : دا اُمت به تر نورو لومړی جنت ته داخلېږي .

۳ : جنت ته به تر نورو ټولو امتونو زیات داخلېږي .

۴ : د دې اُمت صفونه د ملائیکو د صفونو په څېر دي .

۵ : ټوله مخکې ور ته مسجد ګرځول شوې او په هره برخه کې ئې عبادت صحیح کېږي .

۶ : د اوبو د نه شتون په وخت کې تیمم پاکوونکی ورته ګرځول شوی دی .

۷ : دې اُمت ته داسې احکام ور کول شوي، چې د هغو عملي کول آسان دي .

دا اسانتیا د الله پاک د رحمت یوه بېلګه ده .

د بني اسرائيلو او نورو سرکښو اُمتونو په څېر سختي نه ده ور سره شوې، لکه څرنګه چې الله - جل جلاله - فرمایي : يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ (الآية، البقرة: ۱۸۵)

ژباړه: الله تعالى تاسو ته آساني غواړي او سختي نه درته غواړي !!

۸ : دې اُمت ته غنیمتونه حلال شوي دي .

۹ : ځیني خوراکونه الله پاک ور ته حلال کړي دي، کوم چې پر نورو د سزا په توګه حرام شوي وو .

۱۰ : دا اُمت په ګمراهۍ نه راغونډېږي او تر هغو چې یوه ډله یې د دجال سره جنگ کوي، په دوی کې به تل یوه داسې ډله موجوده وي، چې په حق به ولاړه وي .

۱۲ : منځلاری اُمت دی او پر نورو اُمتونو به د قیامت په ورځ شاهدان وي .

۱۲ : د دې اُمت د شهادت ډېر ډولونه دي .

په دې اُمت الله جل جلاله دا احسان کړی، چې د شهیدانو ډولونه یې زیات دي، دا په داسې حال کې، چې په نورو اُمتونو کې شهید یوازي هغه څوک وو، چې د الله سبحانه وتعالی په لار کې د جنگ په ډګر کې ووژل شي، خو په دې اُمت کې له دې پرته نور هم ګڼ شمېر شهیدان شته لکه :

۱ : هغه څوک، چې د الله پاک په لار کې مړ شي .

۲ : څوک چې د طاعون د مرض له امله ومري .

۳ : څوک چې د نس د رنځ له امله ومري .

۴ : څوک چې په اوبو کې په ډوبېدلو ومري .

۵ : پر چا چې یو شی را ولوېږي او دی یې له امله مړ شي .

۶ : کومه بڼه چې د اولاد د زېږېدلو له امله ومري او داسې نور ...

۱۳ : دیارلسم خصوصیت د دې اُمت دا دی :

حضرت ابن عمر - رضی الله عنهما - له نبی اکرم - صلی الله علیه وسلم - څخه روایت کوي چې و یې فرمایل: ستاسو او د دوو کتابو (تورات او انجیل) د خاوندانو (یهودو او نصاراوو) مثال د هغه سړي په څېر دی، چې له مزدورانو یې د مزدورۍ غوښتنه وکړه، نو ویې ویل: څوک زما له پاره په یوه قیراط له سهاره د ورځي تر نیمايي (غرمې) پوري کار کوي؟ نو یهودیانو کار وکړ .

بیا یې وویل: څوک له غرمې د مازدیگر تر لمانځه زما لپاره په یوه قیراط کار کوي؟ نو نصاراوو کار وکړو .

بیا یې وویل: څوک زما لپاره له مازدیگره د لمر تر لوېدو په دوو قیراطونو کار کوي؟

نبی اکرم - علیه السلام - وفرمایل : نو تاسو هغه یاست (چې له مازدیگره مو د لمر تر لوېدو په دوو قیراطونو کار وکړ .) نو یهود او نصاری غصه شول او و یې ویل : څه وجه ده چې زموږ کار ډېر دی خو مزدوري مو لږ ده ؟

الله پاک وفرمایل : آیا ستاسو له حق څخه مي څه کم کړل؟ دوی وویل : نه، الله پاک وفرمایل: نو دا (چې د نبی - علیه السلام - امت ته مي د لږ عمل په بدل کې ډېر ثواب ورکړ) زما فضل او مهرباني ده، زه ئې هغه چا ته چې ور ته یې غواړم، ور کوم یې ! (بخاري شریف ص :

۳۰۲ ج : ۱)

۱۴ : دا اُمت د باران په خېر دی، چې نه معلومېږي چې اول یې او که آخر یې خیر دی، یعنی ټول اُمت، وړاندیني او وروستني له خیر څخه خالي نه دي .

۱۵ : د دې اُمت اویا زره کسان به پرته له حسابو جنت ته داخلېږي .

۱۶ : د ماخوستن لمونځ یوازې دې اُمت ته ور کول شوی دی .

۱۷ : د جُمعې ورځ ور کول شوې ده .

۱۸ : د دې اُمت نبي تر دوی مخکې له دُنیا رُخصت شوی دی .

په حدیث کې راغلي دي چې کله الله پاک په یوه اُمت د رحمت اراده وکړي، نو پیغمبر یې تر دوی مخکې وفات کړي. (مسلم شریف، ج: ۲، ص: ۲۴۹)

دا د نبي کریم - صلی الله علیه وسلم - د اُمت له ځانگړتیاوو څخه ده، ځکه نورو پیغمبرانو د خپلو قومونو عذاب په خپلو سترگو لیدلی دی .

۱۹ : دوی په مځکه کې د الله پاک شاهدان دي .

د چا په هکله چې دوی د ښه یا بد شاهدي ور کړي، الله پاک یې شاهدي قبلوي .

۲۰ : په زور ورباندي د یوې گناه په کولو کې یې عذر قبول دی : د کومي گناه په کولو که مجبور کړل شي او په زوره پرې وکړل شي، په هغه یې الله پاک نه رانیسي .

۲۱ : حضرت عیسیٰ علیه السلام به د دې اُمت په یوه ولي پسي لمونځ کوي. (د تفصیل لپاره : عیسیٰ علیه السلام په اسلام او عیسائیت کې مطالعه کړه !)

۲۲ : د قیامت په ورځ به تر ټولو مخکې د دې اُمت سره حساب کېږي.

۲۳ : پر پُل صراط به تر ټولو وړاندي تېرېږي .

۲۴ : سلام او آمین ور کول شوی .

په حدیث کې راغلي دي، چې یهود ستاسو سره په هېڅ شي دومره حسد نه کوي څومره چې د سلام او آمین له امله در سره کوي (ابن ماجه ص : ۶۱)

۲۵ : له داسي عذاب څخه ساتل شوی ، چې ټول هلاک کړي .

۲۶ : کافر به د قیامت په ورځ د مسلمان فديه وي .

دا هم د الله تعالی له لوري د دې اُمت یو اکرام دی، چې د قیامت په ورځ به هر مسلمان ته یو کافر د اور لپاره فديه وي .

۲۷ : د قیامت په ورځ به یې د اودس له امله مخونه روښانه او اندامونه به یې ځلیږي .

الله جل جلاله دي موږ د نبي اکرم - صلی الله علیه وسلم - حقيقي اُمتیان وگرځوي .

په اسلام کې د شرم او حیاء ارزښت

انسان د فطرت په لحاظ د روغ او ښه طبیعت خاوند پیدا شوی، خو د چاپیریال ناسمتیا د ده طبیعت ور خرابوي .

لکه څرنګه چې په حدیث کې راغلي دي : مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ فَأَبَاؤُهُ يَهُودَانِهِ أَوْ يَنْصَرَانِهِ أَوْ يُمَجْسَانِهِ (متفق علیه ، مشکوٰۃ المصابیح : ص : ۲۱ ج : ۱)

یعني هر پیدا کېدونکي ماشوم د اسلام پر فطرت پیدا کېږي، خو د ده مور او پلار یې یهودي، نصراني او مجوسي (یا د بل دین معتقد) کوي!!

په انسان کې د ښه او بد د پېژندلو شعور الله تعالی پیدا کړی دی .
په هغو ښو صفاتو کې چې انسان یې د فطرت په لحاظ لري، یو صفت د حیاء صفت دی .

شرم او حیاء که د انسان لپاره ښائست دی خو د مسلمان لپاره د ده د ایمان یوه نه بېلېدونکې برخه ده .
په حیاء سره ایمان تقویه کېږي .

حیاء داسي صفت دی چې انسان له ټولو بدو کارو راغرزوي .
که هغه بد په ټولنه کې بد گڼل کېږي او که په شریعت کې بد گڼل شوي وي .

او همدا راز د ښو کارونو له پرېښودلو هم انسان راغرزوي .
شرم او حیاء د ایمان یوه شعبه او څانګه ده، که په چا کې دغه صفت په څومره اندازه قوي وو، په هغه کې د ایمان دغه شعبه په هغومره اندازه قوي ده ، او که په چا کې د حیاء صفت کمزوری وو، په هغه کې د ایمان دغه شعبه کمزورې ده .

په حیاء سره د انسان زړه ژوندی کېږي او د انسان او حیوان فرق په حیاء سره دی .

الله - جل جلاله - د حیاء له پرېښودو او له بې حیایی څخه خپل بندګان منع کړي او داسي یې فرمایلي دي : إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ

وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ (النحل: ٩٠)

ژباړه : بې شکه الله په عدل، ښېگڼي او خپلوانو ته په ورکړي امر کوي او له بې حيايي، بدۍ او ظلم څخه منع کوي، الله تاسو ته نصيحت کوي خو تاسو پند واخلي !!

په دې آيت کې له بې حيايي څخه منع راغلي ده .
بې حيايي يو داسي ناوړه صفت دی چې په چا کې راغی، هغه د هر ناروا کار اهل گرزي .

ځکه هغه څه چې د انسان او گناه تر مينځ ديوال وي، هغه له خلگو، يا له ځان او يا هم له الله تعالى څخه حياء ده .

په دې هکله په حديث شريف کې راغلي دي :
عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّ مِمَّا أَدْرَكَ النَّاسُ مِنْ كَلَامِ النَّبِيِّ الْأُولَى إِذَا لَمْ تَسْتَحْيِ فَاصْنَعْ مَا شِئْتَ (رواه البخاري ص: ٣٩٥ ج: ١١ مشكاة المصابيح ص: ٢٣١ ج: ٢)

ژباړه : له حضرت ابن مسعود - رضي الله عنه - څخه روايت دی چې رسول الله - صلى الله عليه و سلم - وفرمايل : هغه څه چې د مخکينيو پېغمبرانو له خبرو څخه خلگوموندلي، (يو) دا دي چې کله دي حياء نه لرله، نو څه دي چې خوښه وي، هغه کوه !!

(هغه څه کوم چې د شرف، عزت او ميراني لرونکی انسان ئې نه شي کولی)

ځکه له بدو کارو څخه د ده هیڅ راگزوونکی نشته، نو ځکه دی هر هغه څه ته وړاندې کېږي چې د ده نفس ئې غواړي، خو بیا به یې سزا وویني .

کله چې له چا د حیاء صفت لار شي، نو هغه د بې مهاره اوښ په څېر آزادېږي او د خیر او شر تمییز ترې پور ته کېږي .

زموږ په ټولنه کې چې څومره بد کارونه تر سره کېږي، ویلی شو چې د ټولو لامل د حیاء نه شتون دی .

له دې حدیث څخه معلومه شوه چې حیاء داسې صفت دی چې د ټولو پیغمبرانو - علیهم السلام - په شریعت کې ښه صفت وو او منسوخ شوی نه دی .

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم-: الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ شُعْبَةً فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ. (متفق عليه، مشکاة البصاير ص: ۱۲ ج: ۱)

ژباړه : له حضرت ابوهريره - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : ایمان څو اويا شعبې (شاخونه) دي، تر ټولو غوره (لویه) شعبه ئې د لا إله إلا الله وینا ده، تر ټولو وړه شعبه ئې له لاري د تکلیف وړ کوونکې شي لري کول دي او حیاء د ایمان یوه شعبه ده !!

حیاء د ایمان شعبه او څانګه ځکه ده ځکه د حیاء خاوند د حیاء له امله له بدو کارو راگزړي .

نو په دې صفت کې د ایمان په څېر ده چې انسان له بدو کارو راګرزوي .

مطلب دا چې په لنډ ډول باید انسان پوه شي چې څوک حیاء نه لري، د هغه ایمان نیمګړی دی او حیاء د ایمان او عقیدې سره مستقیم تماس لري .

په بل حدیث کې راغلي دي :

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم-: إِنَّ لِكُلِّ دِينٍ خُلُقًا، وَخُلُقُ الْإِسْلَامِ الْحَيَاءُ. (رواه ابن ماجة ص: ۳۰۸ مشکاة المصابيح ص: ۴۳۲ ج: ۲)
ژباړه : له حضرت انس - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : هر دین اخلاق لري او د اسلام اخلاق حیاء ده !!

دا وجه ده چې پېغمبران - عليهم السلام - انتهایي حیاء ناک وو، رسول الله - صلی الله علیه و سلم - هم د کمالی حیاء خاوند وو ، دومره حیاء چې په اړه یې په حدیث کې داسي راغلي دي :
عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَشَدَّ حَيَاءً مِنَ الْعَذْرَاءِ فِي خَدْرِهَا، وَإِذَا كَرِهَ شَيْئًا عَرَفَ فِي وَجْهِهِ. (رواه البخاری و مسلم ریاض الصالحین ص: ۲۰۸)

ژباړه : له ابوسعید خدری - رضی الله عنه - څخه روایت دی، هغه فرمایلي دي چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - تر هغي پېغلي زیاته حیاء لرله چې په پرده کې وي ، کله به چې یې یو شی ناخوښه شو، په مخ کې به یې ناخوښي معلومېدله !!

خو د نبي عليه السلام حياء داسي نه وه چې د حق له بيانولو دي ئې راوگرزوي .

د کوم صحابي يو کار به ئې ناخوښه شو، نو مخامخ به ئې نه ور ته ويل، بلکې مخ مبارک به ئې تغيير وکړ، صحابه کرام - رضي الله عنهم - به ئې په ناراضتيا پوه شول او هغه کار به يې پرېښود .

نو بايد موږ هم په خپل خوږ پېغمبر - صلى الله عليه وسلم - پسي اقتداء وکړو او په ځان کې د حياء صفت راولو ځکه په دې کې د دُنيا او آخرت گټې نغښتې دي .

حیاء سراسر خیر او ښه کار دی

حیاء یو داسي غوره او گټور شی دی چې سراسر خیر او ښه ده او د هر خیر بنسټ دی او تلل ئې د هر خیر تگ دی .

کله چې له انسان څخه حیاء ختمه شي، نو د خیر طمع ترې ختمېږي او په دې هم پرواه نه لري چې خلک به مي له بدو کړنو خبر شي او نوم به مي بد شي .

نو د گناه په کولو کې نه له الله تعالی څخه وېره لري او نه هم له مخلوق څخه شرمېږي .

په حیاء کې هیڅ ډول بدې نشته .

په حدیث شریف کې راغلي دي :

عَنْ عُمَرَ بْنِ حُصَيْنٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : الْحَيَاءُ لَا يَأْتِي إِلَّا بِخَيْرٍ (رواه البخاري ص : ٩٠٣ ج : ٢ و مسلم ص : ٤٨ ج : ١ \ رياض الصالحين ص : ٢٠٨)

ژباړه : له حضرت عمران - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې نبي
- صلی الله علیه وسلم - وفرمایل : حیاء له خیر پرته بل څه نه
راوړي !!

یعني په چا کې چې حیاء وي، نو تل به د ښه کردار خاوند وي .
په بل روایت کې راغلي دي : الْحَيَاءُ خَيْرٌ كُلُّهُ . (رواه مسلم ص: ۳۸ ج: ۱)
یعني حیاء سراسر خیر ده !!
ځکه شرم او حیاء انسان کاملو اخلاقو او غورو کارو ته رسوي، همدا
راز د حیاء شروع او آخر دواړه د گناه پرېښودو ته انسان
رسوي، د گناه پرېښودل خامخا خیر دی، نو ځکه خو د حیاء پایله
یوازې خیر وي .
همدا راز څوک چې له خلگو شرمېږي، د هغه شر کم او خیر ئې زیات
وي .
همدا راز پر هغه سخاء او هغه ښه صفات غالب وي، کوم چې جنت ته
رسوونکې دي .

یوه شاعر د حیاء په اړه ډېرې ارزښتناکې خبرې کړې دي :

إِذَا لَمْ تَخْشَ عَاقِبَةَ اللَّيَالِي *** وَلَمْ تَسْتَحْ فَاصْنَعْ مَا تَشَاءُ
فَلَا وَاللَّهِ مَا فِي الْعَيْشِ خَيْرٌ *** وَلَا الدُّنْيَا إِذَا ذَهَبَ الْحَيَاءُ
يَعِيشُ الْمَرْءُ مَا اسْتَحْيَا بِخَيْرٍ *** وَيَبْقَى الْعُودُ مَا بَقِيَ اللَّحَاءُ
(أدب الدنيا والدين ص: ۳۰۵)

ژباړه ۱ : که ته د شپې له پایلې څخه نه وېرېږې او حیاء نه کوې، نو
څه چې دي خوښه وي، کوه یې !

ژباړه ۲ : په الله قسم چې نه په ژوند کې کوم خیر شته او نه په دنیا کې، کله چې ترې حیاء لاره شي .

ژباړه ۳ : تر کومي چې سړی له شرم څخه کار اخلي، نو د خیریت ژوند تېروي، د ښاخ ژوند تر هغه وي تر څو چې پوستکی پرې وي !! همدا راز په دې اړه چې حیاء ټوله خیر او ښه ده، په حدیث کې راغلي دي :

عَنِ ابْنِ عُمَرَ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - : أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - مَرَّ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْأَنْصَارِ وَهُوَ يَعْظُ أَخَاكَ فِي الْحَيَاءِ ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : دَعَاهُ فَإِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ . (متفق عليه) رياض الصالحين (ص: ۲۰۸)

ژباړه : له ابن عمر - رضی الله عنهما - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - په انصارو کې په یوه سړي ور تېر شو ، چې خپل ورور ته ئې د حیاء په هکله نصیحت کوی (په ډېره حیاء ئې ملامتوی او ترې منع کوی ئې، چې ډیر شرم مه کوه !) رسول الله - صلی الله علیه و سلم - ور ته وفرمایل : دی پرېږده ! (له حیاء څخه ئې مه منع کوه !) ځکه حیاء د ایمان یوه برخه ده !!

همدا راز له رسول الله - صلی الله علیه و سلم - څخه پوښتنه وشوه چې آیا حیاء د دین کومه برخه ده ؟ هغه په ځواب کې وفرمایل : بَلْ هُوَ الدِّينُ كُلُّهُ (رواه البيهقي في شعب الایمان ص: ۱۵۱ ج: ۱۰)

ژباړه : بلکې حیاء او شرم ټول دین دی !!

دا ډول کسان چې حیاء نه لري حرام او حلال ور ته توپیر نه لري، تل په دروغو ډېر ټینگ قسمونه خوري او ځان رښتیني معرفي کوي، په

داسي حال کې چې هغه به درواغجن وي، قرآن کریم د دې گواهي ور کوي الله تعالی فرمايي: **وَيَجْلِفُونَ عَلَى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ (البجادلة: ۱۴)** ژباړه: هغوی سره له دې چې په دې باور دي چې درواغ وايي، قسمونه خوري (چې رښتیا وایي)

همد اراز دا ډول کسان په دروغگوواهي ور کوي، څه به ئې لیدلي نه وي او نه به ترې خبر وي، خو کله چې ځيني وغوښتل شي يا و نه غوښتل شي، خو ضمير او وجدان به نه لري او تل به دې ته چمتو وي چې په دروغو گواهي او شاهدي ور کړي .

دې ډول انسان ته په سینه کې خپل ځان معلوم وي چې هغه له انسانیت څخه رتل شوی، او د انساني ټولني پر مخ تورداغ دی ځکه خو هر څه کوي .

د خبري خلاصه دا ده: هغه څوک چې حیاء نه لري په هغه کې بالکل خیر نشته، لاسونه ور څخه پریمینځل په کار دي، نه ئې چا ته گټه رسېږي او نه د خپلوانو، اقرباوو، دوستانو او نه په مجموع کې د ټولني په درد خوري .

خو بعضي داسي کارونه شته چې په هغو کې حیاء او شرم کول ښه کار نه دی .

۱: په علم کې حیاء او شرم کول ښه نه دي .

حضرت عائشې - رضی الله عنها - فرمایلي دي: **نِعْمَ النِّسَاءُ نِسَاءُ الْأَنْصَارِ لَمْ يَكُنْ يَمْنَعُهُنَّ الْحَيَاءُ أَنْ يَتَفَقَّهْنَ فِي الدِّينِ**. (رواه مسلم ص: ۱۵۰ ج: ۱).

ژباړه : د (مدينې منورې د) انصارو ښځې ډېرې ښې ښځې دي، حياء له دې نه راگرزولې چې د دين په هکله پوهه تر لاسه کړي !!

مجاهد - رحمه الله - فرمايلي دي : لَا يَتَأَلَّ الْعِلْمَ حَيٌّ وَلَا مُسْتَكْبِرٌ

(الآداب الشرعية ص : ۱۴۳ ج : ۲)

يعني شرم کوونکی او لويي کوونکی علم نه شي حاصلولی !!

۲ : د حق په ويلو کې حياء او شرم کول ښه نه دی .

الله تعالى فرمايلي دي : وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ . الآية (سورة الاحزاب: ۵۳)

ژباړه : او الله د حق (له ويلو) حياء نه کوي !!

د حق په ويلو کې شرم کول دا شرعي حياء نه ده .

حياء په دوه قسمه ده :

۱ : شرعي حياء .

۲ : غير شرعي حياء، چې د عاجزۍ په معنى سره ده .

په احاديثو کې چې د حياء په کولو ټينگار شوی، له هغه څخه مراد شرعي حياء ده .

دا دوهم قسم حياء نه ده مراد، چې مجازاً حياء ور ته ويل کېږي، په حقيقت کې حياء نه بلکې رُعب دی .

ځکه حياء خو هغه ده چې انسان له بدو کارو منع کوي، ډېر ځله بعضو کسانو ته د دين په اړه داسي پوښتنې پيدا کېږي چې د هغو په هکله ور ته د دين حکم معلوم نه وي، خو له چا پوښتنه نه شي

کولی، په داسې حال چې دوی ته د اسلام دا حکم دی چې باید په دې کې شرم و نه کړي .

په دې اساس حياء بايد څوک له يوه نیک او روا کار څخه او همدا راز له رښتيا ويلو څخه را و نه گرزوي .

په ځان کې د حياء د پيدا کولو لپاره بايد څو کارونه وکړل شي :

۱ : په خپلو گناهونو کې سوچ او فکر کول .

۲ : د خپلو عملونو نقصانات او کمبوتۍ يادول .

۳ : د الله تعالى نعمتونه يادول .

۴ : د حياء په هکله د راغلو ترغيياتو او فضائلو لوستل .: د احسان

درجه په ځان کې راوستل : لکه څنگه چې په حديث د جبريل - عليه

السلام - کې ذکر شوي دي : اَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كُلَّكَ تَرَاهُ فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ

يَرَاكَ. (رواه البخاری ص: ۱۲ ج: ۱، ومسلم ص: ۲۴ ج: ۱)

ژباړه : (د احسان او نېکۍ درجه دا ده :) چې د خپل رب داسې عبادت

وکړې، لکه ته چې ئې وينې، که ئې ته نه وينې، نو (دې ته پام کوه چې

:) الله تا وينې !!

د چا په زړه کې چې د دې خبرې استحضار وي چې الله پاک ما اوس

ويني او ما ته گوري، هغه بېا د گناه جرئت نه شي کولی .

د نشيې توکو زيانونه

نشه يو خطرناک آفت دی، په پخوانيو زمانو کې دغه آفت دومره نه وو

عام شوی، څومره چې په دې زمانه کې عام دی او نه هم دومره زيات

خلگ په بله زمانه کې پرې اخته شوي، خومره چې په دې زمانه کې پرې اخته شوي او برباد شوي دي .

په میلیونونو مسلمانان په دغه ناولي مرض اخته دي او له دې امله د ځانو لپاره په خپلو لاسونو قبرونه جوړوي او د ډول ډول کړاوونو سره یې ځانونه مخامخ کړي دي .

د نشيې توکو په استعمالولو کې ډېر زیات نقصانات شته چې معاصرو ډاکټرانو ثابت کړي او په تجربو سره هم معلوم شوي دي .

تر (۱۲۰) یو سل او شلو پوري یې تاوانونه بیان شوي دي .
دیني، دنیوي، صحي، اخلاقي، طبعي، کورني او ټولنیز هر ډول تاوانونه لري .

د دومره زیاتو او ډول ډول زیانونو د درلودلو له امله د نشيې کول په اسلام کې حرام گرزول شوي دي .

اسلام چې کوم شیان حرام کړي او منع کړي دي، هغه څه دي چې استعمال یې انسان یا ټولني ته تاوان رسوي .

همدا راز کوم کارونه چې په اسلام کې فرض، واجب، سنت او یا مستحب وي، دا هغه څه دي چې په هغو کې د انسان او ټولني لپاره خیر او ګټه وي .

د نشيې کولو ځیني تاوانونه دلته په مختصره توګه لیکو ، د دې لپاره چې هغو زیانونو ته پام وکړل شي او له دغه کرغېړن عمل څخه ځان وساتل شي او که څوک پرې مبتلا وي، د پرېښودلو کوشش یې وکړي .

ټول دینونه د پنځو شیانو په حفاظت کولو متفق دي :

- ۱ - دین
- ۲ - عقل
- ۳ - ځان
- ۴ - نسب او عزت
- ۵ - مال

د دغو نشيي توکو په استعمال کې دغو ټولو ته تهدید متوجه دی .

۱ - د نشيي توکو یو ستر ضرر دا دی چې عقل خرابوي .
عقل د الله پاک پر بنده یو ستر نعمت دی او حفاظت یې پر انسان لازم دی .

خوک چې داسي څه استعمال کړي چې عقل یې پرې کمزوری کېږي، دغه کس یو ستر جنایت کړی او ستر مجرم دی .
خو متأسفانه ځیني کسان پر ځای د دې چې د عقل شکر اداء کړي او حفاظت یې وکړي، بر عکس په روپو داسي څه اخلي چې خپل عقل ته پرې زبان رسوي او له هغه چا عبرت نه اخلي چې د دغو نشيي توکو له امله یې عقلونه او عزت له لاسه ور کړی او لېونیان ترې جوړ شوي دي .

حسن بصري - رحمه الله - فرمایلي دي : لَوْ كَانَ الْعَقْلُ يُشْتَرَى لَتَعَالَى النَّاسُ فِي ثَمَنِهِ، فَالْعَجَبُ مِمَّنْ يَشْتَرِي بِمَالِهِ مَا يُفْسِدُهُ. (المستطرف في كل فن مستظرف ص: ۵۰۱ ج: ۲)

ژباړه : که عقل (په روپو) را نیول کېدی، نو خلکو به یې قېمت ډېر گران ایښی وی، نو حیرانتیا په هغه چا ده چې په خپل مال سره هغه څه اخلي چې عقل یې خرابوي !!

۲ - د نشې لپاره مال مصرفول اسراف دی .

اسراف لویه گناه ده او د شیطان ورور کېدل دي .

الله تعالی فرمایي : وَلَا تُبْذِرْ تَبْذِيرًا * إِنَّ الْمُبْذِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا (الإسراء: ۲۶-۲۷)

ژباړه : او بې ځايه لگښت مه کوه! په يقيني توگه بې ځايه لگښت کوونکي د شیطانونو وروڼه دي او شیطان د خپل رب ډېر ناشکره دی !!

۳ - نشه کول په حقيقت کې ځان وژنه ده .

د مسلمان لپاره د داسي شي استعمال جائز نه دی چې انسان ځای پرځای وژني او يا يې په په ورو ورو وژني، لکه زهر د خپلو ټولو قسمونو سره، او يا چې ور ته زیان او تکلیف رسوي .

ځکه چې مسلمان د خپل ځان مالک نه دی، بلکې ده ته ژوند، صحت، عقل، مال او دين د الله پاک له لوري امانت ور کول شوي، چې په اړه به يې ترې پوښتنه کېږي .

نشيي توکي په ورو ورو د انسان د مرگ سبب جوړېږي .

دا وجه ده چې په نشيي توکو : هيروئينو او نورو مخدره توکو روږدي کسان په ځوانۍ کې مري .

ځان وژنه گناه او حرام کار دی .

الله تعالی فرمایي : وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ (البقرة: ۱۹۵)

ژباړه : او ځانونه په خپلو لاسو هلاکت ته مه غورځوئ !!
 په بل ځای کې فرمایي : وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا (النساء :

(۲۹

ژباړه : او خپل ځانونه مه وژئ ! بې شکه الله پر تاسو مهربان دی !!
 نشه کول د دغو دوو آیتونو مخالفت دی ځکه مخدره توکي هلاکت او
 مرګ ته انسان رسوي، لکه څرنګه چې طب دا خبره ثابته کړې ده .
 په نشيې توکو روږدي کسان په حقیقت کې د خپل مرګ له امله هم
 مجرمان دي او د خودکشی په ګناه کې مبتلاء کېږي .

همدا راز نشه کول ځان ته تاوان رسول دي، دا هم لویه ګناه ده .

۴ - د نشيې توکو معتاد د مور او پلار نافرمان او ځوروونکی وي .
 د دې موادو له امله نه یوازې دا چې د مور او پلار په نافرمانۍ کې
 مبتلاء کېږي، بلکې د معتاد له امله مور، پلار او نورو قریبانو ته تکلیف
 رسېږي او هغوی پرې ځورېږي .

۵ - د نشيې توکو یو ضرر دا دی چې په دې سره د انسان عزت د
 خاورو سره خاوري کېږي .

نشېي سړي ته هر څوک په سپکه ګوري او خبرو ته یې څوک غوږ نه
 نیسي .

نشېي سړی نه یوازې دا چې په خپله بې عزته او د خلګو له سترګو
 لوېدلی وي، بلکې د کورنۍ او خپلوانو لپاره هم د سپکاوي او شرم لامل
 وي .

۶ - نشه انسان د الله پاک له ذکر، لمانځه او عبادت څخه راګرزوي .

الله - جل جلاله - د شرابو او جواړي (خومار) په هکله فرمایي :
 اِنَّمَّا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ اَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ
 عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ اَنْتُمْ مُنْتَهُوْنَ (المائدة: ۹۱)

ژباړه : خبره دا ده چې شيطان غواړي په شرابو او جواړي سره مو تر
 منع دښمني او بغض واچوي او د الله - تعالی - له یادولو او لمانځه
 څخه مو منع کړي، نو آیا تاسو منع کېدونکې یاست ؟ !!

په دې مبارک آیت کې الله پاک د شرابو او جواړي دوه زیانونه ذکر
 کړي چې یو یې دنیوي دی چې له دې امله د انسانانو تر منع دښمني
 او بغض پیدا کېږي او بل یې دیني دی چې له دې امله انسان د الله پاک
 له ذکر او لمانځه څخه بندېږي .

دغه دواړه زیانونه په مخدره توکو کې هم شته، انسان د الله پاک له
 ذکر، لمانځه او نورو عبادتونو څخه راګرزوي .
 په نشه وروړدي خلک د لمانځه او ذکر خیال نه ساتي .

۷ - مؤمن ته چې کوم تکلیف رسېږي، د هغه له امله یې الله پاک
 ګناوي رږوي او ثوابونه ور کوي .

خو نشيې ته چې د نشې په نتیجه کې کوم ډول ډول تکلیفونه رسېږي، نه
 یوازي دا چې ثواب ور ته نشته، بلکې د هغو له امله ګناهګار هم دی .
 ځکه دغه تکلیفونه ده په خپله خپل ځان ته د نشې له امله رسولي دي
 او ځان ته تکلیف رسول ګناه ده .

۸ : نشه کول د الله پاک او د رسول الله صلی الله علیه وسلم نافرمانی ده .

۹ : نشه کول د ستر او تاریخي دښمن شیطان خوشحاله کول او دهغه سره دوستي کول دي .

۱۰ : نشه کول له انسان څخه د حیاء او شرم صفت ختموي .
کله چې له انسان څخه شرم او حیاء لاړه، بیا د هیڅ پرواه نه کوي او په ډول ډول گناهونو کې مبتلا کېږي او همدا راز بیا له سوال کولو او غلاوو هم مخ نه اړوي .

۱۱ : نشه د انسان د کورنۍ په ژوندانه، تعلیم او اخلاقو ټولو ناوړه او اغېزناک اثر کوي .

۱۲ : نشه کول د حافظې د کمزورۍ او د نسیان او هیږي د ډېروالي لامل دی

۱۳ : مخدره مواد دساه بندۍ مرض پیداکوي .
۱۴ : د سینې ډېر ډول ناروغۍ ترې پیدا کېږي .
د سینې د حساسیت مرض له مخدره توکو څخه په عمومي توګه او له مورفینو، هیروئینو او چرسو څخه په خصوصي توګه پیدا کېږي .
همدا راز ټوخی ترې پیدا کېږي، بلغم ترې پیداکېږي .

۱۵ : نشه کول د بې روزګارۍ او بې کارۍ ستر لامل دی .
کار کول ور ته ګران وي او څوک کار هم نه ور کوي ځکه اعتبار پرې نه کېږي .

۱۶ : مخدره مواد استعمالول د انسان په هضمي طاقت اثر کوي او د خوراک هضمول ور ته ګرانېږي .

۱۷ : نشه د ټي بي يا نري رنځ د پيداكېدو لامل ګرزي .

- ۱۸ : وینه وچوي .
- ۱۹ : د سرطان يا کپنسر د ناروغۍ لامل دی .
- ۲۰ : نشه کول د زړه د مختلفو ناروغيو لامل دی، لکه د زړه درېدل، د زړه د والونو سختېدل او د وینې د فشار لوړوالي .
- ۲۱ : نشه د ناخاپي مرگ لامل دی .
- ۲۲ : د رعشي يا د بدن د رپېدلو د مرض لامل گزري .
- ۲۳ : د غلطو فکرونو د پيدا کېدلو لامل ده .
- ۲۴ : طبعي رطوبات وچوي .
- ۲۵ : د انسان بدن ډول ډول رنځونو ته ور وړاندي کوي .
- ۲۶ : د سر د درد د پيدا کېدلو لامل ده .
- ۲۷ : د انسان اوبه وچوي .
- ۲۸ : استسقاء مرض پيدا کوي .
- ۲۹ : له انسان څخه رازونه نشرېږي .
- ۳۰ : له نشيې انسان څخه بد نشرېږي .
- ۳۱ : ډېري جگړې او جنجالونه کوي .
- ۳۲ : په انسان کې بې محبتي پيدا کېږي .
- ۳۳ : په انسان کې غيرت ختمېږي .
- ۳۴ : د نشې له امله د انسان جيب بربادېږي .
- ۳۵ : د جذام او فيس مرضونه پيدا کوي .
- ۳۶ : پر لپسې مرضونه پيدا کوي .
- ۳۷ : ځيگر سوري کوي .

- ۳۸ : خوله بدبويه کوي .
- ۳۹ : بغل بدبويه کوي .
- ۴۰ : غاښونه خرابوي .
- ۴۱ : د سترگو د بانو وېښتنان غورزوي .
- ۴۲ : غاښونه خرابوي .
- ۴۳ : سترگي شب گوري کوي .
- ۴۴ : سُستي او بُزدلي پيدا کوي .
- ۴۵ : له زمري څخه گېډر جوړوي .
- ۴۶ : له عزتمند څخه ذليل جوړوي .
- ۴۷ : له روغ انسان څخه رنځور جوړوي .
- ۴۸ : له بهادر څخه بې غيرته جوړوي .
- ۴۹ : له شريف انسان څخه کمين جوړوي .
- ۵۰ : په خوراک نه مړېږي .
- ۵۱ : که څه ورکول شي، قناعت نه پرې کوي .
- ۵۲ : نصيحت او د خير خبري پرې اثر نه کوي .
- ۵۳ : له فصيح او جرار څخه گونگي جوړوي .
- ۵۴ : له هوښيار څخه بې عقل جوړوي .
- ۵۵ : زېړکتياختموي .
- ۵۶ : دنامردۍ، لعنت او له جنت څخه د لري والي سبب گرځي .
- ۵۷ : د انسان سوچونه خرابوي او د داسي شيانو فکرونه پيدا کوي چې له سره وجود نه لري .

۵۸ : نشیې ځوان نه یوازي دا چې د کورنۍ په اړه خپل مسئولیت سر ته نه شي رسولی، بلکې دی هم د کورنۍ پر اوږو بار وي .

۵۹ : نشه کول د مرگ په وخت کې د شهادت د کلمې د هېرېدلو لامل دی .

سلطان العلماء حضرت ملا علي قاري - رحمه الله - ليکلي دي : فَإِنَّهُ قِيلَ فِيهِ سَبْعُونَ فَاِذَةً أَذْنَاهَا أَنْ يَذْكَرَ الشَّهَادَةَ عِنْدَ الْمَوْتِ، وَفِي الْأَفْيُونِ سَبْعُونَ مَضْرَّةً أَقْلُهَا نِسْيَانُ الشَّهَادَةِ (مرقاة المفاتيح ص: ۳ ج: ۲).

يعني په مسواک کې اویا (۷۰) فائډې شته، تر ټولو کمه یې دا ده چې د مرگ په وخت کې به د شهادت کلمه ور په یاد شي او په افیونو (تارياکو) کې اویا زیانونه شته، تر ټولو کمه یې دا ده چې د مرگ په وخت کې به د شهادت کلمه ترې هېره شي !!

۶۰ : د نشې معتاد له نورو خلگو خفه او گيله مند وي، که څوک ښه ور سره وکړي، نه پرې معلومېږي .

نور ضررونه هم لري، خو د دغه شمېر ذکر کول د عبرت اخیستونکو لپاره پوره دي .

په اسلام کې د علم اهمیت او ارزښت

اسلام د رحمت دین دی چې د ټول انسانیت لپاره د دیني او دنيوي نېکمرغۍ او کامیابۍ ضامن دی .

اسلام د ژوندانه په هره برخه کې ځانگړې لارښودنې لري او د انساني ژوندانه لپاره یې بشپړ او هر اړخیز قانون نړۍ ته وړاندې کړی دی .

خو له هغه څخه د گټې د اخیستلو لپاره علم ته اړتیا ده، علم هغه کيلي ده چې په ذریعه یې د اسلام هر اړخيزي لارښودني چا ته معلومېږي .

علم پر هر چا لازم دی .

په حدیث شریف کې راغلي دي :
عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: طَلَبُ الْعِلْمِ فَرِيضَةٌ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ (رواه ابن ماجه ص: ۲۰)

ژباړه : له حضرت انس - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه وسلم - فرمائي دي : (د دين) د علم طلب پر هر مسلمان فرض دی !!

له دې حدیث څخه معلومېږي چې پر هر مسلمان که نارینه وي او که ښځینه، غریب وي که شتمن، کلیوال وي او که ښاري، پر ټولو د دين د علم طلب فرض دی .

د علم دا مطلب نه دی چې خامخا به عربي لولي او ټول فنون به زده کوي، بلکې د دې مطلب دا دی چې د دين د خبرو زده کول، که د عربي کتابونو په لوستلو سره وي، که د پښتو، دري، اردو او یا د بلي ژبي د کتابونو په لوستلو سره وي، که له معتبرو عالمانو څخه په ژبه په پوښتني سره وي، که له معتبرو واعظانو څخه د وعظ په اورېدو سره وي .

هغه ښځې چې خپله کتاب نه شي لوستلې او نه له یوه عالم څخه پوښتنه کولی شي، د خپلو سرو په ذریعه دي د دین خبرې له عالمانو وپوښتي .

په دې توګه ځان له شرعي حکم څخه خبرول علم دی او د علم په اړه د راغلو ثوابونو د تر لاسه کولو لامل دی .

په دې حدیث کې د علم طلب فرض ګڼل شوی .

پوښتنه دا ده چې کوم علم فرض دی ؟

د دې پوښتنې جواب دا دی چې شرعي علم په دوو برخو وېشل شوی :

۱ : علم الأصول یا د عقائدو علم لکه د الله پاک پېژندل په یووالي او صفاتو سره، د پیغمبرانو تصدیق او داسې نور...

دا علم پر هر چا لازم او ضروري دی، هر څوک باید ځان په دغو خبرو پوه کړي او پرې باور ولري .

۲ : علم الفروع یا د فقهې علم او د دین پر احکامو او مسائلو ځان خبرول .

دا علم په دوو برخو وېشل کېږي :

۱ : فرض عین . لکه د اوداسه، لمانځه، روژې او هر هغه عبادت چې

پر هر چا لازم وي، نو پر هغه د هغه شي علم هم ضروري دی .

لکه د زکات علم پر هغه چا لازم دی چې مال ولري، همدا راز د حج

علم پر هغه چا لازم دی چې پرې فرض وي .

یعنې کوم کار چې په انسان لازم وي، د هغه زده کړه هم لازم ده، ځکه

پرته له زده کولو یې عمل نه شي پرې کولی .

۲ : فرض کفایي : هغه علم دی چې په هغه سره څوک د اجتهاد درجې ته رسېږي، یا د فتوی ورکولو استعداد پکې پیدا کېږي .

که د یوې سیمې خلک ټول له دغې اندازې علم څخه ځان غافل کړي، ټول گناهگار دي، خو که په دوی کې یو کس دا اندازه علم وکړي، د نورو غاړې خلاصې دي .

نور خلک به د دغه عالم خبره مني او د اړتیا په وخت کې به ترې د شرعي حکم پوښتنه کوي .

مطلب دا چې علم ضروري او اړین دی .

په دې زمانه کې چې د خلکو پام د دنیا په لور اوښتی او ډېرو خلکو شرعي علم پرېښودلی دی، له دې امله ډېر نقصانات په ټولنه کې راتوکېدلي او ډېر خلک د اسلام له ضروري شیانو ناخبر دي، نتیجه دا شوه چې ډېر ځله خلک د حق او باطل خاوندان نه شي سره بېلولی، د ثواب او گناه تر منځ په تفکیک کولو کې تېر وزي او ډېر ځله یو کار د ثواب په نیت کوي، خو په حقیقت کې هغه کار د ثواب نه بلکې د گناه کار وي .

نو پر ځای د دې چې ثواب وگټي، د گناه پېټی یې په سر کېږي .

دا ځکه چې د هغه کار په اړه پوره علم نه لري .

که څوک کامیابي او نېکمرغي غواړي او د حق او باطل تر منځ پوره تفکیک غواړي، هغه دي د شرعي علم طلب وکړي .

اسلام د علم دین دی .

په اسلام کې د علم د اهمیت اندازه له دې هم معلومېږي چې پر رسول الله - صلی الله علیه وسلم - لومړنی آیت چې له قرآن کریم څخه نازل شوی، په لوست امر کوي چې د علومو کيلي ده .

هغه لومړني پنځه نازل شوي آیتونه دا دي :

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ، خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ، اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ، الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ، عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ. (سورة العلق: ۱-۲-۳-۴-۵)

ژباړه : (اې پېغمبره - صلی الله علیه وسلم -) ولوله په برکت د نوم د

خپل رب (پالونکې) چې هغه (ټول مخلوقات) پیدا کړي دي ، د

کلکې شوې ويني له ټوټې څخه يې انسان پیدا کړی دی، ولوله (اې

پېغمبره ! قرآن) په داسي حال کې چې ستا رب (تر بل هر کریم)

ډېر لوی کریم دی، هغه چې د قلم په مرسته يې (انسان ته) علم

وښودی، انسان ته يې هغه علم ور کړ چې هغه پرې نه پوهېدی !!

دغه آیتونه په هغه وخت کې نازل شول چې رسول الله - صلی الله علیه

وسلم - د حراء په غار کې د الله تعالی په عبادت مشغول وو، ناڅاپه

حضرت جبرائیل - علیه السلام - د وحی سره ورته راغی او ورته يې

وویل : اقْرَأْ . (ولوله !) نبي علیه السلام وویل : مَا أَنَا بِقَارِئٍ (زه

لوستونکی نه یم)

جبریل علیه السلام څو ځله نبي علیه السلام په غېږ کې ونيو او په زور

يې کښېکاږی او ور ته ویل به يې : اقْرَأْ . (ولوله !)

په دریم ځل یې چې کله کښېکارې، نو یې ور ته وویل : اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ
الَّذِي خَلَقَ، خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ، اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ، الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ، عَلَّمَ
الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (سورة العلق: ۱-۲-۳-۴-۵)

نو دا پنځه آیتونه په هغه وخت کې نازل شول .

په لومړني آیت کې الله پاک د ټول مخلوق د پیدا کولو یادونه کړې، په
ورپسې آیت کې یې د انسان د پیدایښت یادونه په خصوصي توګه
کړې ده .

په ورپسې آیت کې د الله پاک د کرم صفت یاد شوی، چې تر هر چا
ډېر کریم، احسان کوونکی، د پراخي سخاء خاوند دی چې یوه بېلګه
ئې د علم په ذریعه لارښوونه او تعلیم دی .

الله پاک انسان په داسې حال کې پیدا کړ چې په هیڅ نه پوهېدی، خو
الله پاک غوږونه، سترګې او زړه ور کړ او د علم اسباب یې ور ته مهیا
کړل .

قرآن یې ور وښودی، د حدیث علم یې ور کړ او د قلم په ذریعه یې
زده کړه ور کړه، چې په هغه سره علمونه ساتل کېږي، حقوق پري
ضبط کېږي، د خلکو استازولي کوي او د خبرو په ځای یې کار ور
کوي.

دا د الله پاک له لوري داسې نعمتونه دي چې بندگان یې پوره شکر نه
شي اداء کولی .

له دې وروسته الله پاک په دې سورت کې پر انسان د روزي د پراخوالي
احسان کوي، خو انسان د خپلې ناپوهۍ له امله کله چې ځان غني او

شتمن وويني، پر ځای د دې شکر اداء کړي، سرکشي کوي او له هدايت څخه اوږي او دا هېر کړي چې د الله په لور ور تلل شته .

کله کله خبره تر دې حده ورسېږي چې خپله هم سمه لار پرېږدي، نورو ته هم د دغه ناوړه کار بلنه ور کوي .

تر دې چې خلک له لمانځه را گرزوي، کوم چې تر ايمان وروسته تر ټولو مهم کار دی .

له دغو لومړنيو نازل شويو آيتونو څخه د علم مرتبه او ارزښت په اسلام کې معلومېږي، ځکه لومړنۍ خبره چې نبي عليه السلام د نبوت رسېږي، هغه په لوست امر کوي .

دا په داسي حال کې چې د ده او حضرت عيسى عليه السلام تر منځ (۵۷۱) کاله تېر شوي وو، په دې اوږده موده کې بل پېغمبر نه وو راغلی .
په دُنیا کې هري خوا ته تيارې خورې وې، ظلم او بربريت اوج ته رسېدلی وو.

په داسي زمانه کې چې کله پېغمبر راغی، نو لومړنۍ وحي ور ته د علم وشوه.

له دې د علم اهميت معلومېږي چې علم ته تر هر څه زياته اړتيا شته او دا چې علم دی چې په نتيجه کې يې هر قسم تيارې له منځه ځي، انسان د علم له امله د الله پاک په لور د تلو لار پيدا کولی شي او دا چې د ټولو ناخوالو او نارواوو علاج علم دی .

د علم طلب او حاصلول د مسلمان د ژوندانه داسي نه بېلېدونکې برخه ده ، لکه څرنگه چې ماهی (کب) پرته له اوبو ژوند نه شي کولی،

داسي مسلمان پرته له علم څخه نه ژوند تېرولی شي او نه د خپل ژوند تر مقصودي پړاو پوري رسېدلی شي .

د علم گټي او برکتونه

مسلمان له علم څخه لاندینۍ گټي او برکتونه تر لاسه کوي :

- ۱ : په علم سره د الله تعالی احکام معلومېږي .
- ۲ : د نبي علیه السلام د مبارک سیرت په مطالعې سره د پیغمبر علیه السلام د اطاعت حق اداء کولو ته چمتو کېږي .
- ۳ : په اسلامي ټولنه کې د ژوند کولو په حال کې د نورو مسلمانانو حقوق او خپلي ذمه واری معلومولی شي .
- ۴ : د علم په حاصلولو سره د حق او باطل، د کره او کوټه تر منځ بېلتون کولی شي .
- ۵ : ژوند په ښو کارونو سره په ښائسته کولو د آخرت کامیابي تر لاسه کولی شي .
- ۶ : د خپل ځان لپاره د راحت او آرام سامان چمتو کوي .
- ځکه علم داسي څه دی چې په یوازېوالي کې مجلسي، په بېګانه چاپیریال کې ملګری، په خوشحالی او تنګلاسي کې رهنما او لارښود او د ښمنانو په وړاندي وسله ده .
- ۷ : د حلال او حرام تر منځ فرق په علم سره راځي .
- ۸ : علم د عمل رهنما او لارښود دی او عمل یې تابع دی
- ۹ : د دې علم له امله الله پاک انسان ته په نورو مخلوقاتو فضیلت ورکړی او د دې علم په اساس حضرت آدم - علیه السلام - د الله پاک له

لوري په زمکه کې د خلافت لپاره غوره شو او ملائکو ته امر و شو چې حضرت آدم - عليه السلام - ته سجده وکړي !

ملائکې له نور څخه پیدا شوی مخلوق دی، د الله پاک هیڅ ډول نافرمانی نه کوي، شپه او ورځ د الله جل جلاله په عبادت کې مشغول دي، خو په دې چې آدم عليه السلام د علم څښتن وو، الله پاک خپل دغه پاک او نوراني مخلوق ته امر وکړ چې حضرت آدم - عليه السلام - ته سجده وکړي !!

د علم د ارزښت بله بېلګه دا ده چې حضرت یوسف - عليه السلام - ته الله پاک بنائست ور کړی وو، خو پایله یې دا شوه چې له امله یې زندان ته لاړ او کلونه یې په زندان کې پرته د کوم جرم له تر سره کولو تېر کړل .

خو د خوبونو د تعبیر د علم له امله نه یوازي دا چې له زندان څخه را ووت بلکې تر پاچاهۍ پوري ورسېدی !!

۱۰ : د علم له امله انسان لوړو درجو ته رسېږي .

اسلام تل په علم هڅونه کړې ده او د علم خاوند ئې له نورو ممتاز او درجه ئې تر نورو لوړه ښودلې ده .

الله تعالی فرمایلي دي : يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (المجادلة: ۱۱)

ژباړه : الله - تعالی - په تاسو کې هغه کسان چې ایمان یې راوړی پورته کوي او کومو کسانو ته چې علم ور کړ شوی (په خصوصي

توگه به یې پورته کړي لوړو (درجو ته ، او تاسو چې څه کوئ، الله پرې ښه خبر دی !!

دا فضیلت او مرتبه ولي الله پاک ور کړې ده ؟ دا ځکه چې له علماء کرامو څخه خلک گټه تر لاسه کوي، لار ورکې خلک د دوی په ذریعه د هدف لوری معلومولی شي .

د زیات علم د غوښتنې الهي فرمان

د علم د اهمیت لپاره ډېر زیات دلائل شته، خو د دغه یو دلیل په ذکر کولو بسنه کوو او هغه دا چې الله جل جلاله نبي - صلی الله علیه وسلم - ته د لا زیات علم د غوښتنې د دعاء امر کړی دی .
الله تعالی فرمایي : **وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا** (طه: ۱۱۴).

ترجمه : (ای پېغمبره !) ووايه چې زما ربه ! زما علم زیات کړه !!
امام قرطبي - رحمه الله - لیکي : **فَلَوْ كَانَ شَيْءٌ أَشْرَفَ مِنَ الْعِلْمِ لَأَمَرَ اللَّهُ تَعَالَى نَبِيَّهٖ ﷺ أَنْ يَسْأَلَهُ الْهَزِيدَ مِنْهُ، كَمَا أَمَرَ أَنْ يَسْتَزِيدَهُ مِنَ الْعِلْمِ** . (تفسیر قرطبي ص: ۴۴ ج: ۲)

يعني که تر علم بل شی ډېر شرافت لرونکی وی، نو الله پاک به د هغه د زیاتوالي په غوښتنې خپل پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - امر کړی وی لکه څرنګه چې یې د علم د زیاتوالي په غوښتنې امر کړی دی !!
علامه ابن القيم - رحمه الله - لیکلي دي : **وَكَفَى بِهَذَا شَرَفًا لِلْعِلْمِ، أَنْ أَمَرَ نَبِيَّهٖ ﷺ أَنْ يَسْأَلَهُ الْهَزِيدَ مِنْهُ**. (مفتاح دار السعادة ج: ۱ ص: ۵۰).

ژباړه : دغه شرافت او عزت د علم لپاره پوره دی، چې الله پاک خپل پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - امر کړی، چې د زیاتوالي سوال یې ترې وکړي !!

ابن عیینة - رحمه الله - فرمایي : وَلَمْ يَزَلْ - صلی الله علیه وسلم - فِي زِيَادَةِ حَتَّى تَوَفَّاهُ اللَّهُ - عَزَّ وَجَلَّ - (تفسیر ابن کثیر ص : ۱۵۹ ج : ۳)

یعني رسول الله صلی الله علیه وسلم تر مرگه پوري د علم په زیاتوالي کې (بوخت) وو !!

ځکه تر مرگه پوري وحی ورته راتلې او په هغو سره یې په علم کې زیاتوالی راتلی .

علموو ویلي دي چې الله پاک خپل پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - له علم پرته د بل شي د زیاتوالي په غوښتني نه دی امر کړی !! معلومه شوه چې علم یو داسي نعمت دی چې د دنیوي نعمتونو پرتله کول وړ سره ناسم کار دی .

د نبي اکرم ﷺ - د بعثت ستر مقصودونه

جناب محمد رسول الله - صلی الله علیه وسلم - د خپل بعثت مقصد دوه شیان بیان کړي دي :

۱ - د علم تعلیم .

رسول الله - صلی الله علیه وسلم - په دې هکله یې فرمایلي دي : إِمَّا بُعِثْتُ مَعْلِمًا (ابن ماجه ص : ۸۲ ج : ۱، سنن الدارمی ص : ۱۱۱ ج : ۱)

ژباړه : زه ښوونکی را لېږل شوی يم !!

له دې حديث څخه معلومېږي چې د نبي - عليه السلام - د بعثت يو مهم مقصد دا دی چې له خلکو بې علمي لاره شي او علم زده کړي .

علم د ټولو مرضونو علاج دی

تر جهالت او ناپوهي بل ستر مرض نشته، د رسول الله صلی الله عليه وسلم تر مبارک بعثت وړاندې په عربو کې د هر قسم ناوړو کارونو دود وو .

بې حیايي، دروغ، ظلم، غلا او داسي نور کارونه عام وو . خو د هغې زمانې نسبت دغو بدو کارونو ته نه کېږي، نه د ظلم زمانه ور ته ویل کېږي، نه د زناکارۍ زمانه ور ته ویل کېږي او نه د بل ناوړه کار یا گناه په نوم یادېږي، بلکې د جهالت په زمانې سره یادېږي . له دې معلومېږي چې د هر قسم شر او فساد منبع او سرچینه جهالت او ناپوهي ده او د دې مرض علاج د ټولو مرضونو علاج دی . په اوسنۍ زمانه کې هم که فکر وکړو نو دې پایلي ته به ورسېږو چې ټولي ناخوالي او ناوړه کارونه له جهالت او ناپوهۍ څخه راتوکېدلې دي .

نبي عليه السلام دُنیا ته په تشریف راوړلو سره دُنیا د ایمان او علم په رڼا سره منوره کړه او په دې توګه یې د ټولو روحاني ناروغیو لپاره درمل او علاج نړۍ ته راوړ .

۲ - د نبوي بعثت دوهم مقصد د اخلاقو تکمیل او پوره کول دي . رسول الله - صلی الله عليه وسلم - فرمایلي دي : **إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأُمَمٍ مَّكَرِمَةٍ** (الأَخْلَاقِ) (سنن الکبری للبيهقي ص: ۱۹۱ ج: ۱۰)

ژباړه : زه د دې لپاره را لېږل شوی يم خو ښه اخلاق بشپړ کړم !!
ښه اخلاق چې خپرول يې د نبوت له لومړيتوبونو څخه دي، په دې سره
د نورو انسانانو د حقونو ساتنه کېږي او پر بل چا له ظلم او تېري څخه
انسان منع کوي .

د دغو دوو اصولو پلي کېدل ټولنه د پرمختګ، خوشحالي، سوکالۍ او
ورورولۍ خوا ته بيايي او له انسان څخه په پوره معنی انسان جوړوي،
داسي چې په ټولو ښو عادتونو لکه رښتينولي، سخاوت، خواخوږي،
صبر، حوصله، عاجزي او نورو سره مزین او ښائسته وي .

خومره پېغمبران - عليهم السلام - چې نړۍ ته راغلي دي، ټول د ښو
اخلاقو خاوندان وو .

د چا اخلاق چې صحيح وي، هغه دي د الله پاک شکر اداء کړي او د
زياتوالي هڅي دي يې جاري ساتي او که د چا اخلاق ناسم وي، هغه دي
الله تعالی ته عاجزي وکړي، د اخلاقو د سمولو هڅه دي وکړي او په
دې اړه دي له الله تعالی څخه مرسته وغواړي .

د بعثت ياد شوي دوه مقصدونه قرآن کریم هم په صراحت سره داسي
ياد کړي دي : هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ
وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ
(سورة الجمعة: ٢)

ژباړه : الله هغه ذات دی چې په اميانو کې يې پخپله له دوی څخه يو
داسي پېغمبر راپاڅوی، چې پر هغو د ده (د قرآن) آيتونه لولي ،

هغوی پاکوي او هغو ته د کتاب او حکمت ښوونه کوي، په داسي حال

کې چې له دې مخکې هغوی په څرگندي گمراهۍ کې وو!!

په دې مبارک آیت کې یې د نبي علیه السلام دوه وظيفې يادي کړې

دي چې يوه يې تعليم او بله يې تربيه ده .

يعني د قرآن او حديث تعليم او په دې دواړو د نفسونو تربيه !!

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د مبارک ژوندانه لويه برخه هم په

دغو دوو کارونو کې مصروفه وه .

دا ځکه چې دغه دواړه کارونه د هر خير لپاره سرچينه ده او د ژوندانه

هيڅ اړخ له دې پرته نه سمېږي که سياسي وي، که اجتماعي وي، که

اقتصادي وي، که نظامي وي او که اخلاقي وي .

مطلب دا چې د نبي علیه السلام د بعثت لومړنی مقصد د علم تعليم دی

او دوهم يې تربيت او په دې علم عمل کول دی .

تجارت بايد څنگه وشي ؟

اسلام يو آسانه دين دی، چې عملي کول يې او پرې پوهېدل د انسانانو

له وس څخه وتلی کار نه دی .

الله تعالى لکه څرنگه چې انسانان اشرف المخلوقات گرزولي، داسي يې

د دوی د ژوندانه لپاره داسي هدايات رالېږلي چې په هر اړخيزه توگه

غوره، آسانه او ښکلي دي او په عملي کولو سره يې له انسان څخه

غوره، ښکمرغه او خوشحال انسان جوړوي .

اسلام يو داسي آسان دی چې په دې کې په لږ عمل سره ډېر ثواب تر

لاسه کېږي .

دا مبارک دین په مسجد پوري خاص نه دی، بلکې د دنيوي کاروبار سره یو ځای عبادت هم کېدی شي .

قرآن کریم او نبوي احادیث د دنیا د محبت د پرېښودلو په لور بلنه ورکوي، خو د دنیا د محبت پرېښودلو مطلب دا نه دی چې انسان دي د دنیا کاروبار او ژوند پرېږدي او په یوه غار کې دي د عبادت لپاره کښېښي .

د دنیا د محبت د پرېښودلو ډېر خلک ناسم مطلب په تېروتنې سره اخلي .

د دنیا د محبت د پرېښودلو صحیح مطلب دا دی چې له الله پاک څخه باید انسان غافل نه شي او په خپلو ټولو کړو وړو کې د الله پاک احکام له پامه و نه باسي .

همدا راز الله تعالی خپل بندگان له تجارت څخه نه منع کوي .

ځکه پېغمبرانو - علیهم السلام - تجارت او کاروبار کړی دی .

داسي پېغمبران تېر شوي چې د وخت پاچاهان هم وو، د دیني پاچاهۍ تر څنګ ور ته الله پاک د دنیا پاچاهي هم ور کړې وه .

نو الله تعالی له تجارت څخه بندگان نه منع کوي، البته دا ور ته وايي چې تجارت او کاروبار په هغه طریقه وکړه چې ما در ته ښودلې ده او زه یې غواړم، په هغه طریقه تجارت مه کوه چې ته یې غواړې او ستا نفس در ته وايي .

کله چې څوک په هغه طریقه تجارت وکړي کومه چې الله پاک ور ته ویلې ده، نو بیا یې دغه تجارت عبادت او د ثواب لامل ګرزي .

اسلام تجارت داسي نه دی پرېښی، چې په هره طریقه څوک مالي ګټه تر لاسه کوي، بس ور ته اجازه ده، بلکې د دې لپاره یې داسي اصول بیان کړي چې عملي کول یې نه یوازي د تاجرانو لپاره ګټور دي، بلکې د ټولني او د انسانیت د پرمختګ تضمین هم کوي .

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: التَّاجِرُ الصَّدُوقُ الْأَمِينُ مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ (رواه الترمذی، مشكاة المصابيح ص: ۲۳۳)

ژباړه : له حضرت ابوسعید خدری - رضی الله عنه - څخه روایت دی چې رسول الله - صلی الله علیه و سلم - وفرمایل : رښتونی او امانتدار سوداګر به د پېغمبرانو، صدیقینو او شهیدانو سره وي !!

یعني هغه سوداګر چې رښتونی او امانتدار وي، له دوکه بازی او خیانت څخه ځان ساتي، د هغه حشر به د قیامت په ورځ د پېغمبرانو، صدیقینو او شهیدانو سره کېږي .

خومره چې د سوداګر صداقت او امانتداري زیاته وي، هغومره به یې درجه لوړه وي او حشر به یې د لوړې درجې د خاوندانو سره وي او تر ټولو لوړه درجه دا ده چې د پېغمبرانو سره یې حشر وشي .

په تجارت کې د صداقت او امانتدارۍ تر څنګ ځیني نور ټکي هم مهم دي چې په تجارت کې ور ته پاملرنه اړینه ده چې ځیني یې دا دي :

۱ : باید تجارت د داسي شي نه وي چې د هغه تجارت ناروا وي .

۲ : باید تجارت په ناروا طریقه نه وي .

۳ : تجارت باید د دواړو اړخونو په رضاء سره وي .

۴ : تجارت باید د الله پاک له عبادت او ایمان څخه انسان مشغول نه کړي .

۵ : تجارت باید د الله پاک له عبادت او ایمان څخه انسان بلي خوا ته وا نه ړوي .

۶ : تاجر باید ځان په بنائسته اخلاقو سره مزین او سمبال کړي .

۷ : تر دنیوي زیان به یې له آخرت څخه وېره زیاته وي .

۸ : له الله پاک څخه به د ثواب او اجر امید لري .

که دغه صفات پلي کړل شي، نو ان شاء الله د داسي سوداگر کاروبار به د عبادت، ثواب او د درجو د لوړوالي لامل وي .

أمت ته د نبی - علیه السلام - وصیت

اسلام د اعتدال، توازن او منځلارۍ دین دی. نبی صلی الله علیه وسلم خپل امت ته د هر ډول افراط او تفريط څخه د ځان ساتلو لارښوونه کړې ده.

په حدیث شریف کې راغلي دي : **إِيَّاكُمْ وَالْغُلُوفِ الدِّينِ فَإِمَّا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْغُلُوفِ الدِّينِ** (رواه النسائي ص: ۳۸ ج: ۲)

يعني په دين کې له زياتي کولو ځان ساتئ ! ځکه چې تر تاسو مخکيني امتونه په دين کې غلو او زياتي کولو تباہ کړل !!

په دين کې د غلواو زياتي کولو له امله يهود او نصاری گمراه شوي وو، له دې امله نبی - علیه السلام - خپل امت له دې ناوړه کار څخه منع کړی دی .

د غلو لفظي معنی : تر اندازې تېرېدل ده .

امام جصاص په احکام القرآن کې لیکلي دي : **الْغُلُوفُ فِي الدِّينِ هُوَ مُجَاوَزَةٌ**
حَدِّ الْحَقِّ فِيهِ (په حواله دمعارف القرآن ص: ۶۱۹ ج: ۲). یعني د دین په هکله غلو
 دا ده چې په دین کې د کوم شي کومه اندازه مقرر شوې وي، تر هغه
 مخته تېرېدل !!

د اسلام پېغمبر - صلی الله علیه وسلم - په خپلو مبارکو ویناوو او کارو
 سره د عباداتو، معاملاتو او د ژوندانه د ټولو کارو لپاره د اعتدال حدود
 ټاکلي دي، تر هغو شا ته پاته کېدل تفریط (کوتاهي) او گناه ده او
 مخته ترې تېرېدل افراط او بدعت دي او بدعت هم گناه ده .

له حضرت انس بن مالک (رضي الله عنه) څخه روایت دی، هغه وایي :
 درې کسان د نبی ﷺ د ازواجو (بیبيانو) کورونو ته راغلل او د نبی ﷺ
 د عبادت په اړه یې پوښتنه کوله. کله چې هغوی ته (د رسول الله ﷺ د
 عبادت) په اړه معلومات ورکړل شول، نو هغوی هغه (عبادت) کم
 وگانه او ویې ویل: «موږ چیرته او نبی ﷺ چیرته؟! د هغه خو د مخکې
 او وروسته وخت ټول گناهونه بخښل شوي دي .

له هغوی څخه یوه وویل: زه به تل ټوله شپه لمونځ کوم (نه به ویده
 کېږم ، بل وویل: زه به تل روژه نیوم او هیڅکله به روژه نه ماتوم

او درېیم وویل: زه له ښځو څخه ځان لیرې ساتم او هیڅکله به واده
 ونه کړم، وروسته رسول الله ﷺ هغوی ته راغی او ویې فرمایل: آیا

تاسو هغه کسان یاست چې داسې او داسې خبرې مو کولې؟ خبر اوسئ! په الله قسم چې زه له تاسو څخه زیات له الله څخه وېرېدونکي او د هغه تقوا لرونکي یم؛ خو (له دې سره سره) زه روژه هم نیسم او افطار هم کوم، لمونځ هم کوم او ویده کېږم هم، او له ښځو سره واده هم کوم. نو څوک چې زما له سنتو څخه مخ واړوي، هغه له ما څخه نه دی **فَمَنْ رَغِبَ عَنْ سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي** (بخاري رقم : ۴۷۷۶، مسلم رقم : ۳۴۶۹) (څوک چې زما له سنتو مخ واړوي، هغه له ما څخه نه دی) !!

او په خپلسري ډول په عبادت کې سختي راوستل هم د غلو یو ډول دی چې اسلام یې منع کوي .
د غلو او افراط له امله د یهودو او نصاراوو گمراه شوي وو، له دې امله نبي اکرم- صلی الله علیه وسلم- خپل امت ته په دې هکله د پوره احتیاط لارښوونه کړې ده :

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ سَمِعَ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَقُولُ عَلَى الْإِنْبِیِّ سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: لَا تَطْرُونِي كَمَا أَطْرَتِ النَّصَارَى ابْنُ مَرْيَمَ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ وَلَكِنْ قُولُوا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ (رواه البخاری ص: ۴۹۰ ج: ۱)

ژباړه : له حضرت ابن عباس- رضی الله عنهما - روایت دی چې له حضرت عمر- رضی الله عنه - څخه ئې په داسي حال کې واورېدل چې پر منبر ئې ویل : ما له نبي- صلی الله علیه وسلم - څخه اورېدلي چې ویل یې : زما په ستاینه کې داسي مبالغه مه کوئ، څنگه چې نصاراوو د مریمي د زوی (عیسی - علیه السلام -) په هکله وکړه، یقیناً زه د الله بنده یم ، نو تاسو زما په هکله وایاست چې د الله بنده او رسول دی !!

يعني زما تر ټولو لويه مرتبه دا ده چې زه د الله پېغمبر يم ، تر دې زياتول او د الله تعالى په صفاتو کې شریکول غلو ده، تاسو باید له دغسې غلو څخه چې نصرانیان پکې مبتلاء او له امله ئې بې لاري شوي وو، په کلکه ځان وژغورئ !

مسلمان باید خپله عقیده، عبادت او محبت په کټ مټ توگه د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د سنتو تابع کړي، نه پکې دېروالی وکړي او نه پکې کموالی .

د انسان د نېکمرغۍ راز په دې کې دی چې د رسول الله ﷺ له مبارکو لارښوونو سره سم ژوند وکړي؛ ځکه د هغه سنت د حق او اعتدال بشپړه بېلگه ده .

الله سبحانه وتعالی دې موږ ټولو ته د خپل دین د صحیح فهم او پر هغه د اخلاص او استقامت سره د عمل کولو توفیق راکړي، او زموږ خاتمه دې په ایمان، تقوا او د خپل رضا په حالت کې وکړي. آمین یا رب العالمین. وآخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمین .

سبحانک اللهم و بحمدک أشهد أن لا إله إلا أنت أستغفرک و أتوب إليك.

تم الكتاب بالخير

د لیکوال نور آثار :

- ۱ : د سعادت لارښود
- ۲ : عیسی علیه السلام په اسلام او عیسائیت کې
- ۳ : په صحیح احادیثو ثابت د سهار او ماښام اذکار
- ۴ : سیرة النبي - صلى الله عليه وسلم -
- ۵ : کامیاب مسلمان (اردو)
- ۶ : له ځانه جوړ شوي مشهور حدیثونه
- ۷ : ارشاد العامة في المحاضرات الهامة
- ۸ : القول السديد لرد من انكر التقليد
- ۹ : مستند مسنون اذکار او دعاګاني
- ۱۰ : الارشاد الى سعادة العباد

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English